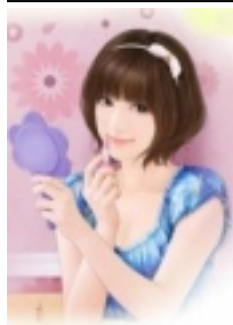

Ma Kính

Contents

Ma Kính	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	62
10. Chương 10	71

Ma Kính

Giới thiệu

Truyện Ma Kính, thật thật ảo ảo thật sự cô cũng không phân biệt được nữa, không biết rằng mình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-kinh>

1. Chương 1

Trên phố đông đúc người qua lại, ai ai cũng vội vã đi lại như con thoi, bọn họ đi rất nhanh, cho dù là trên đường, trên vỉa hè hay dưới trạm xe điện ngầm, người người đều vội vàng bận rộn với công việc.

Xe buýt đến, ai nấy đều chen nhau lên xe.

Phải chờ đèn xanh, mà một đồng người đứng bên đường đã nóng lòng muốn xuống hắt vạch kẻ đường dành cho người đi bộ.

Tàu điện ngầm vừa tới, cho dù là đứa con hiếu thuận nhất cũng cố gắng chiếm lấy chỗ ngồi cho bản thân; tàu điện ngầm chưa dừng hẳn, mọi người trên tàu đã thi nhau đứng lên muốn nhanh chóng xuống xe.

Có một cô gái dung mạo thanh tú, khuôn mặt trái xoan, mái tóc mượt mà được cột đuôi ngựa gọn gàng, cử chỉ không chút bất mãn, nếu lối đi nhỏ, nhất định cô sẽ nhường người khác đi trước.

Xe buýt đến, nhất định cô là hành khách lên xe cuối cùng.

Trước vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, cô nhất định đứng chờ đèn chuyển sang màu xanh mới qua đường.

Đáp tàu điện ngầm, chờ mọi người xuống hết, cô lại là người cuối cùng ra khỏi tàu.

Cô thích tự mình bước đi, không cố chen lên trước, không cùng người khác tranh giành, đứng ngoài đám người đó, lẳng lặng nhìn người người vội vã, không rõ bọn họ phải gấp gáp cái gì.

Hầu như mọi người đều đặt tay lên tay vịn mà bước lên cầu thang, còn cô chỉ dùng đôi chân của mình mà chậm rãi đi lên, kiên nhẫn xếp cuối hàng, chậm rãi bước ra khỏi trạm xe điện ngầm y như cái miệng cống.

Trạm xe điện ngầm vừa khéo không có thang cuốn tự động, phải tự mình đi lên thang bộ, cô không lấy gì làm phiền, bởi cô thích đi bộ. Hơn nữa cô thật tốt bụng, thấy một ông lão nhỏ bé, khuôn mặt khắc khổ già nua, thương ông sức yếu mà phải xách một túi đồ to, từng bước từng bước một cố hết sức đi lên cầu thang, cô lập tức tới giúp:

“Để cháu giúp ông xách đồ nha.”

Một tay nhanh chóng cầm lấy túi đồ, tay kia cô đỡ lấy cánh tay ông lão, làm chỗ dựa giúp ông lão đi lên cầu thang.

“Cám ơn, cám ơn.”

Ông lão liên hồi nói lời cảm ơn, miệng cười toe toét đến nỗi thấy cả hàm răng móm.

Cô gái mỉm cười, dìu ông lão bước đi, từng bước một đi lên cầu thang, cuối cùng đến nơi, cô trả lại túi đồ to kia cho ông lão.

Nhìn theo bóng dáng ông lão bước đi, trong lòng cô thầm nghĩ, hi vọng sau này mình lớn tuổi rồi, cũng vẫn còn sức để lên cầu thang.

“A! Kỳ Kỳ, con đang làm gì vậy, mau tới đây đi.” Mẹ cô đi đằng trước, khoác tay bạn trai của mình, quay lại mỉm cười vẫy tay gọi cô.

Mẹ cô bốn mươi ba tuổi đi cùng người bạn trai kém tuổi mình sáu năm, hai người ngọt ngọt ngào ngào đi dạo phố, chỉ mình cô là người nhàm chán đi theo sau.

Là cô cố ý đi thật chậm, để mình thụt lại phía sau, nếu không phải mẹ nhất định muốn cô đi cùng, thì cô cũng không bao giờ có ý nghĩ sẽ theo sau làm cái bóng đèn, bởi trong lòng cô hiểu rõ, mẹ chỉ vì muốn chứng minh dù có bạn trai nhưng cũng không bỏ rơi cô con gái một mình.

Làm ơn đi mà, cô đã hai mươi tuổi rồi! Từ bảy tuổi vì bố mẹ ly hôn, cô trở thành đứa trẻ mồ côi cha, nên cô trưởng thành sớm hơn bạn bè cùng tuổi, độc lập hơn, so với những đứa trẻ khác lại càng thêm hiểu được thế gian thay đổi không ngừng.

Bảy tuổi, cô bắt đầu học làm việc nhà, tám tuổi biết dùng nồi để xào rau, mười hai tuổi đã đi làm công kiếm tiền giúp trang trải chi phí trong nhà. Mười lăm tuổi mà cô chín chắn như người hai mươi lăm tuổi.

Hiện tại, cô đã được đôi mươi, cuối cùng cũng đủ tuổi trưởng thành theo luật pháp, nhìn dáng vẻ của mẹ như cô gái mới biết yêu, lại nhìn sang người bạn trai trẻ kia, tuy tướng mạo thường thường, nhưng là người thành thật, hết lòng yêu thương mẹ.

Cô nghĩ rằng, mẹ đã có chỗ nương tựa, cô làm con gái cũng nên đi cùng hai người một đoạn. Nghĩ vậy cô liền bước nhanh đuổi kịp, bắn khoăn không biết nên nói với mẹ quyết định của mình như thế nào.

Cô không thể đi theo mẹ cả đời, mẹ cô và chú Trương sẽ có gia đình mới, mà cô cũng có con đường mình phải đi.

Khi ba người cùng nhau dùng cơm trưa, cô nói cho mẹ biết cô quyết định chuyển ra ngoài sống.

“Cái gì? Con muốn chuyển đi?”

“Vâng”

Về mặt mẹ cô vô cùng sửng sốt, thái độ đó cũng là tự nhiên, bởi vì cô đã sớm quen thuộc với biểu tình hết sức khoa trương đầy kịch tính của mẹ.

“Vì sao?”

Cô nhún nhún vai: “Không có gì, chỉ là con muốn chuyển đến gần trường học, đi học cũng rất tiện, không phải ngày ngày bắt xe đi lại.”

“Ở nhà không phải cũng rất tốt sao? Việc gì phải tốn tiền ở ngoài?”

“Chỗ con ở là nhà bạn thân, tình cảm rất tốt, lại thoải mái, cô ấy còn dành cho con một phòng trống nữa.”

Chú Trương tròng mắt nhìn cô, ôn hòa nói: “Hi vọng không phải vì quan hệ của chúng ta mà cháu phải chuyển ra ngoài.”

“Chú đừng lo, cháu chuyển ra không phải vì quan hệ của chú và mẹ, cháu đã có dự định này lâu rồi, có điều còn lo lắng mẹ cháu ở nhà một mình, nên chưa thể chuyển ra ngoài, bây giờ mẹ cháu có chú làm bạn, cháu rất yên tâm, vì vậy cháu mới có thể an tâm làm mọi việc, cháu đã báo trước với bạn rồi, tháng sau sẽ chuyển qua đó ở.”

Cô nhẹ nhàng bình tĩnh trả lời, dường như việc chuyển nhà với cô mà nói cũng chỉ giống việc đi học hàng ngày, nhưng đối với người đa cảm như mẹ cô, nghe vào mà một nỗi xót xa dâng lên:

“Con bảo chuyển là đã chuyển đi luôn, con bảo mẹ làm sao mà sống thiếu con được?” nói xong mà hốc mắt hoe đỏ, nước mắt cứ vậy mà tràn ra.

Ai da, cô biết là mẹ nhất định sẽ khóc mà.

“Mẹ, con chỉ là chuyển ra ngoài sống, cũng không phải là không gặp mặt bao giờ, ngày nghỉ con sẽ về nhà thăm mẹ mà.” Mẹ cô là người mau nước mắt, cô đã sớm đoán được phản ứng như vậy, nên tìm cơ hội, nhân lúc thiên thời địa lợi nhân hòa mới báo với mẹ.

“Nhưng là mẹ lo lắng cho con, từ bé đã do một tay mẹ khổ nhọc vất vả chăm sóc con trưởng thành...”

Hình như là con chăm lo cho mẹ nhiều hơn thì phải?

“Mẹ con ta không xa nhau bao giờ, nay con muốn chuyển đi, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ?...”

Làm sao ư? Không phải mẹ đã có chú Trương bên cạnh còn gì!

“Con vừa đi một lúc là mẹ đã như bị mất đi một phần thân thể...”

Ôi ôi ôi! Mẹ à, mẹ hẳn là đã xem kịch nhiều quá rồi.

Dù sao cô cũng quen với việc mẹ hay khóc lóc, thật không hiểu làm sao một người mẹ nội tâm tràn đầy cảm xúc thể lại có thể sinh ra một cô con gái lý trí như cô vậy.

Mẹ đã muốn khóc thì để mẹ khóc vậy. Dù sao khóc xong rồi, có vẫn là giữ ý định chuyển ra ngoài thôi, bây giờ tâm trí cô đang đầy ắp những kế hoạch phải thực hiện sau này.

Không có mẹ giận dữ hay nói chuyện phiếm bên cạnh, cô có thể hưởng thụ những giây phút yên tĩnh.

Tránh cho đang học được nửa bài lại bị mẹ nhao nhao lên là đói bụng, bắt cô đi nấu đồ ăn khuya cho mình.

Tránh cho đang khẩn trương chuẩn bị cho cuộc thi quan trọng, lại phải an ủi mẹ bị thất tình, mặc dù trước đây cô đã nhắc nhở đối phương đó không đáng tin.

Trong lúc cô phải thu xếp thời gian để giặt quần áo, nấu nướng dọn dẹp nhà cửa, thì mẹ lại không biết tiết kiệm đồng tiền mình làm ra, càng tiêu xài nhiều, mẹ cô càng vui vẻ.

Chuyển ra ngoài đối với cô mà nói chính là trời cao biển rộng tự do thoải mái...

Thương thay cho chú Trương, giờ cháu giao mẹ cho chú đấy, rốt cuộc cũng trút được trọng trách làm “bảo mẫu” rồi.

Nơi ở mới là một căn hộ chung cư có ba phòng với hai phòng ngủ, tuy hơi cũ một chút nhưng chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ là được, hơn nữa từ đó đến trường cũng chỉ mất mười phút đi bộ.

Dương Kỳ Kỳ chỉ mong có chỗ ở, lại có người bằng lòng cho cô thuê giá rẻ, trong lòng cô cảm kích vô cùng.

Theo như lời bạn chí cốt Tiểu Mẫn thì chú của cô là một người đi sau thời đại, cho nên trong phòng có một, hai thứ cổ kính lỗi thời, thì cũng là bình thường.

Dương Kỳ Kỳ không quan tâm đến lỗi thời hay không, nhưng cô bằng lòng sẽ giữ gìn thật tốt mỗi vật trong phòng, lau dọn để chúng luôn sạch sẽ khô ráo.

Ngày đầu chuyển đến nhà mới, đồ đạc của cô cũng không nhiều, gia tài của cô cũng chỉ có ba thùng giấy đựng sách vở, quần áo và đồ dùng cá nhân của bản thân.

“Kỳ Kỳ, thùng này để ở đâu?”

“Để ở phòng khách là được, cảm ơn nha!”

Ba người bạn chí cốt của cô: A Trung, Tiểu Hòa cùng Tiểu Mẫn có lòng tốt giúp cô dọn nhà, trong đó một người mở cửa xe, một người chịu trách nhiệm khuân vác đồ đạc đến nơi ở mới.

Bốn người cùng nhau đem mấy thùng giấy bỏ xuống nền nhà, hiếu kỳ nhìn ngắm xung quanh.

“Hắc, còn có phòng trống không tớ ở cùng?”

“Ba phòng hai sảnh, thật tốt quá, sau này chúng ta rồi rồi tụ tập ở đây chơi mát chược được đó.” A Trung lém lỉnh cười nói với Tiểu Hòa, khiến cho Tiểu Mẫn cự nự.

“Không được, chú tớ sẽ không cho phép chơi mát chược ở đây, chỗ này cũng không phải là nơi tụ tập bạn bè được.”

“Một người ở đây rất vắng vẻ, chúng tớ là quan tâm đến Kỳ Kỳ, đúng không Kỳ Kỳ?”

“Tớ ở một mình cảm thấy rất thoải mái.”

Kỳ Kỳ thờ ơ trả lời khiến cho Tiểu Mẫn cười phá lên.

“Người ta đâu cần mấy cậu con trai để ý, có tớ quan tâm đến cậu ấy là được rồi, đúng không Kỳ Kỳ?” Tiểu Mẫn giống như một cái kẹo cao su, bám lấy tay Kỳ Kỳ mà kéo.

A Trung, Tiểu Hòa cũng không kém cạnh, cũng bắt chước Tiểu Mẫn bám lấy Kỳ Kỳ, một người ôm lấy cánh tay, một người quần quýt bên vai cô, cứ như vậy, cảm giác như bị ba con bạch tuộc biển mình xác ướp vậy.

“Oái, mấy cậu làm gì tớ vậy nè?”

“Kỳ Kỳ là của tớ.”

“Của cậu mới lạ, của tớ mới đúng.”

“Không, là của tớ.”

“Các cậu coi mình là đồ chơi hả?”

“Kỳ Kỳ, người tớ thích nhất là cậu.”

“Đúng rồi, nhìn thấy cậu nhịn không được phải bám lấy đó”

“Tớ chẳng phải tuần nam mỹ nữ gì, các cậu nhầm người rồi chẳng?”

“Vừa nhìn thấy cậu đã biết ở cùng cậu rất thoải mái mà.”

Đối ba người bọn họ, Kỳ Kỳ như một chiếc nam châm, tự nhiên hấp dẫn mọi người, bởi vì Kỳ Kỳ rất biết cách quan tâm đến mọi người, chỉ cần có cô, mọi người sẽ được giúp đỡ rất nhiều, hơn nữa Kỳ Kỳ trưởng thành sớm hơn các cô nàng đồng trang lứa, trên người có phong thái trầm ổn đặc biệt, bọn họ chính là bị tính cách ấm áp, vững vàng này hấp dẫn.

Tiểu Mẫn không chỉ thích Kỳ Kỳ, mà còn sợ người khác cùng mình chia sẻ Kỳ Kỳ, nhất là hai cậu A Trung và Tiểu Hòa.

“Này, A Trung, Tiểu Hòa, hai đứa con trai thôi các cậu sao không đi dọn dẹp đi, quần lầy Kỳ Kỳ của tớ làm gì?”

“Cậu có khác gì tớ, nhìn thấy Kỳ Kỳ cũng dán lấy đó thôi.”

Tiểu Hòa phát biểu cảm nhận sâu sắc của mình, phụ họa theo: “Tớ cảm thấy Kỳ Kỳ có sức hấp dẫn khác hẳn với các nữ sinh khác, làm người ta quần lầy, cảm thấy rất thoải mái khi ở cạnh mình, đúng không A Trung?”

A Trung gật đầu phụ họa. “Không biết vì sao, ở cùng với Kỳ Kỳ, có một thứ khiến cho thần thái con người ta dịu xuống, rất an lòng.”

Trên trán Dương Kỳ Kỳ lộ ra ba đường chỉ.

“Cậu không nghĩ tớ là Phật tử hạ phạm đấy chứ?” bình thường cô không hay nói đùa, thế nhưng ra vẻ như đang hỏi thật vậy.

“Ha ha, ngay cả vẻ mặt cũng khiến người khác thích thú, dù sao bọn tớ chỉ muốn ở cạnh cậu thôi.”

Kỳ Kỳ lắc đầu. “Thật không hiểu nổi sao mấy cậu cứ quần quýt lấy tớ? tớ cảm thấy mình rất bình thường, một chút thú vị cũng không có, mặt khác ta thấy Tiểu Mẫn rất đáng yêu, A Trung rất hóm hỉnh, Tiểu Hòa thì hoạt bát phóng khoáng, tớ thì lúc nào cũng rất cứng nhắc a.”

“Cậu không biết đó thôi, thật ra rất nhiều nam sinh thích cậu đó.”

Cô hỏi lại Tiểu Mẫn “Có đúng vậy không?”

“Hội trưởng B kia có ý theo đuổi cậu, hẹn cậu vài lần mà cậu đâu có đồng ý.”

“Còn có một anh khóa trên cũng có tình ý với cậu, mỗi lần sinh nhật đều đặc biệt mua quà nhờ tớ tặng cho cậu, cậu quên rồi à?”

Kỳ Kỳ nghĩ ngợi, gật gật đầu. “Các cậu không nói tớ cũng quên mất, tớ biết hai người bọn họ có ý với tớ, nhưng mà tớ không có chút cảm giác nào với họ cả.”

“Thử gặp một lần coi, biết đâu lại phát sinh tình cảm? Anh chàng hội trưởng họ cũng rất ưu tú đấy.”

“Tớ thấy anh khóa trên mới tốt, rất anh tuấn nha.”

Kỳ Kỳ nhún nhún vai. “Chuyện tình cảm không liên quan gì tới ưu tú hay anh tuấn cả, nếu muốn là bạn trai của tớ, nhất định tớ phải có cảm giác với người đó, chỉ cần đối phương làm cho tớ có cảm tình, tớ sẵn sàng làm mọi việc cho anh ấy, không cần biết người ta có đáp lại hay không.”

“Hả? Không cần người ta đáp lại? Như vậy sao được, không phải sẽ rất mệt mỏi sao?”

Kỳ Kỳ nghĩ nghĩ rồi nói: “Có lẽ vậy, bình thường khi yêu luôn hi vọng đối tượng đáp lại, nhưng tớ không nghĩ như vậy, nếu bản thân thích một người sẽ cố gắng vì người ta làm việc, quan tâm người ấy, đối với tớ là một niềm hạnh phúc.”

Ba người nghe xong á khẩu không nói được lời nào, quan niệm tình yêu của Kỳ Kỳ thật là kỳ lạ, yêu một người không phải rất mong người ta cũng đáp lại sao? Nếu là bọn họ, sẽ không thể chịu thiệt thòi như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, Kỳ Kỳ quan tâm tới ba người bọn họ, tới bây giờ cũng chưa hề đòi hỏi điều gì, mà bọn họ chính là bị khí chất cùng cách nghĩ độc đáo của cô hấp dẫn.

“Thôi được rồi, các cậu buông tớ ra đi, nếu không đừng trách tớ ra tay quá nặng.”

Ba cái xúc tu bạch tuộc không chịu buông ra, lại còn ngó nghiêng người kia.

“Nè, Kỳ Kỳ nói muốn cậu buông tay đó.”

“Tại sao cậu không làm theo đi.”

“Cậu thả ra trước rồi tớ thả sau.”

“Vì sao tớ phải thả ra trước?”

Cuối cùng vẫn còn đùa? Thật là ba người lớn mà không khác gì trẻ con cả.

Kỳ Kỳ không chút hoang mang nói: “Nếu không quét dọn xong, tớ không có cách nào làm cháo gà cho các cậu ăn đâu.”

Vừa nghe đến cháo gà, ba người lập tức buông tay ra, lại còn phấn khởi giúp cô quét dọn phòng ở, nhìn tưởng khó trị nhưng ba người bọn họ rất dễ bị gạt.

Cô bật cười lắc đầu, giống y hệt mẹ cô, để cho ba cái xúc tu có việc làm, cho họ khỏi năng động không cần thiết, cô phân công mọi việc cho họ, làm cho ba người bọn họ quét tước lau rửa phòng khách cùng hai phòng trong, còn cô tự mình dọn dẹp một gian phòng ngủ, cầm lấy khăn lau đã được làm ẩm, lần lượt lau hết bụi trên mỗi món đồ trong phòng.

Từ khi bước vào căn phòng này, cô đã rất thích nơi đây, biết được chủ của Tiểu Mẫn cần tìm người đến giúp chủ trông nom nhà cửa, cô liền tự mình đề nghị, rất may mắn là cô thuê được phòng này.

Người chủ của Tiểu Mẫn quanh năm ở nước ngoài, bằng lòng lấy tiền thuê trọ thấp hơn chỗ khác, chủ yếu là hi vọng cô có thể thay ông trông nom nhà cửa thật tốt.

Khi đến xem nhà thì toàn bộ đã phủ một lớp bụi dày, ở đây không có ai ở đã được một thời gian, cho nên cô tự hiểu được mình phải làm gì.

Cô bắt đầu lau dọn cẩn thận từng ngăn tủ một, đồng thời phát hiện ra trong phòng có một tấm gương lớn, tấm gương hình bầu dục, xung quanh được viền bằng gỗ màu trắng, trên đó còn được chạm khắc hoa văn, thoạt nhìn có vẻ vô cùng nặng.

Thời này làm gì còn tấm gương nào tinh xảo mà lại to nặng đến vậy? Cái này có lẽ là mấy thứ lỗi thời cổ lỗ gì đó đây.

Trên mặt tấm gương phủ một lớp bụi dày, vì vậy cô lấy khăn, thật cẩn thận lau chùi lớp bụi đó đi.

Cô lau đến khi từ trên xuống dưới tất cả đều sạch sẽ, phát hiện thấy đúng là một tấm gương tuyệt đẹp.

Nhìn chính mình trong gương, cô nở nụ cười. Từ hôm nay trở đi, cô bắt đầu cuộc sống độc lập tự chủ. Đây là mong ước từ lâu của cô, cho dù không có bạn trai đi nữa thì cũng chẳng sao, cô có thể tự chăm sóc chính mình.

Thật ra cô có người trong lòng đã lâu, có điều cô không nói cho ba người Tiểu Mẫn biết mà thôi, nếu bọn họ biết được, chắc chắn sẽ trêu ghẹo cô mất.

Bây giờ trong phòng chỉ có mình cô, vì vậy cô lặng lẽ lấy trong túi xách ra một cái ví nhỏ nhỏ, mở hé ra thấy trong cùng là một tấm ảnh chân dung.

Trên tấm ảnh là một thanh niên anh tuấn, mặt mày rõ ràng, mái tóc đen dày, rõ ràng trên mặt có nét lạnh khốc, nhưng khi cười lộ lên như một đóa nhò to xác, có thể thấy nét khờ khạo đáng yêu, lần đầu tiên gặp mặt đã thấy thương mến.

Chỉ có anh mới làm cho cô có cảm giác, nếu có cơ hội gặp được anh thì thật tốt! Nhưng đây cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, căn bản không có khả năng xảy ra cơ hội tốt như vậy, hơn nữa cách sống của anh và cô là hai thế giới khác biệt, dù sao chỉ cần nhìn ảnh của anh là cô thấy mãn nguyện rồi.

Cô vừa say sưa ngắm ảnh chụp, vừa một tay lau chùi mặt gương, không phát hiện ra mặt gương xuất hiện một luồng sáng dị thường, ánh sáng như một gợn sóng, dần dần loang rộng ra, cuối cùng cũng làm cho cô chú ý.

A!

Cô cảm thấy bàn tay có một lực tác động khác thường, khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ thấy bản thân mình bị kéo vào trong tấm gương đầy.

A a a?

Cô ngây dại, mở miệng mà không kêu thành lời, ngay cả khi kêu to cũng không kịp, cả người bị mất thăng bằng rơi vào bên trong gương.

Cô không phải nằm mơ đó chứ?

Dương Kỳ Kỳ quỳ rạp trên mặt đất, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, tại sao trong phòng lại vừa tối tăm, vừa bẩn và lộn xộn thế này, không khỏi tự hỏi rốt cuộc cô đã đến nơi quái quỷ nào đây?

Hơn nữa cô nhớ rõ ràng bây giờ là ban ngày, vì sao bầu trời ngoài cửa sổ lại thành tối đen, biến thành ban đêm thế này?

Cô chậm rãi đứng lên, xoa xoa đầu gối bị đau, trong lòng toàn là hoang mang rối loạn.

Đúng rồi, chiếc gương!

Cô quay đầu nhìn lại nó, đó đúng là một tấm gương cũ nát, trên mặt gương phủ đầy bụi, là vẻ mặt kinh ngạc sợ hãi của cô.

Vừa rồi cô chính là theo chiếc gương này tới đây á... Thật sự là vậy?

Cô hoài nghi suy nghĩ điên rồ của mình, để chứng minh mình không mắc bệnh thần kinh, cô lấy tay sờ lên mặt gương.

Cứng ngắt.

Không thể nào? Bây giờ đúng là mây đen đầy đầu, trán cô không biết nhăn lại bao nhiêu lần.

Cô đang lau tấm gương, không cẩn thận trượt chân, sau đó... sau đó cô chui qua tấm đến căn phòng này, theo lẽ thường thì cô phải về được, tức là có thể theo mặt gương trở về mới đúng.

Hai tay của cô không ngừng sờ lên trên tấm kính, cô nhớ rất rõ, khi ấy hai tay cô xuyên qua tấm kính được, sau đó cả người liền ngã vào, nên chắc chắn có một cơ quan đặc biệt.

Cô sờ sờ chỗ này, lần lần chỗ kia, gần như mọi nơi trên mặt gương đều sờ tới, nhưng cũng không xuất hiện kỳ tích xuyên qua như vừa nãy.

“Đừng nói nữa, tôi sẽ không đáp ứng đâu.” Đột nhiên có tiếng đàn ông truyền đến làm Dương Kỳ Kỳ sợ tới mức toàn thân cứng đờ, nghe như ngoài cửa truyền vào, hơn nữa âm thanh ngày càng gần, hình như có người muốn vào phòng này.

Cô hoảng sợ hết nhìn đông lại nhìn tây, tình thế càng cấp bách, cô chạy nhanh tới chui vào gầm giường.

Má ơi! Cô thiếu chút nữa thét chói tai, bởi vì cô vừa chui vào gầm giường, mới phát hiện ra phía dưới đều là mạng nhện, cô vội bịt miệng mình lại, ngăn không phát ra tiếng kêu, bởi vì khi này cửa phòng đã bị mở ra, đèn trong phòng sáng bừng lên, một đôi chân đàn ông lão đảo tiêu sái bước vào phòng, đồng thời truyền đến một giọng nói giận dữ.

“Đủ rồi! đừng có nói nữa!”

“Cậu nghe tôi nói đã—”

“Tôi không đi! Mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào!”

Dưới giường, Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn, họ nói tiếng Anh?

Hai người đàn ông đang cãi nhau bằng tiếng Anh, tính ra tiếng Anh của cô cũng không tệ lắm, đại khái có thể nghe hiểu, trong lòng không khỏi thắc mắc, người ở phòng này chẳng lẽ là người ngoại quốc?

“Đừng uống thêm nữa! Say rượu không tốt cho sức khỏe của cậu đâu!”

“Đừng động vào tôi! Tôi dù chết thì rượu, cũng còn tốt hơn là sống thế này!”

“Vậy thì tùy cậu...”

“Cút!”

Đôi mắt tò mò dưới gương nhanh nhẹn chớp chớp, cẩn thận nghe lại nội dung đối thoại của hai người đàn ông.

Cô là sinh viên chuyên ngành tiếng Anh, thành tích đạt được cũng rất tốt, hơn nữa được học từ nhỏ, cô còn có thói quen nghe các bài hát Âu Mỹ và radio tiếng Anh, nên khả năng nghe của cô luôn được trau dồi.

Trong không khí là một mùi rượu nồng đậm, người này chắc chắn là một ma men đích thực.

Cô trốn dưới giường, mắt cũng chỉ nhìn thấy hai đôi chân của họ, hoàn toàn không nhìn thấy mặt họ như thế nào, cô chờ rồi lại chờ, thật vất vả đợi một người đi khỏi, âm thanh tranh cãi cuối cùng cũng dừng lại, sau đó cô lại nghe tiếng lách cách, biết người ở lại là người say kia.

Hi vọng người kia mau say mềm đến bất tỉnh, để cô có thể nhanh chóng chui ra, lại đi xem xem mặt gương kia có cơ quan gì đặc biệt.

Bang!

Đột nhiên có tiếng động lớn, làm trái tim của cô chấn động tới mức thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực, một bình rượu lảo đảo đến trước mặt cô, mặt trên dán nhãn XO.

Dương Kỳ Kỳ nhìn chằm chằm vào bình rượu, sau đó hướng mặt về phía trước, cách cô nửa mét, là một bàn tay của đàn ông.

Cô không nhúc nhích một li, nhìn chằm chặp cái tay ít nhất là ba phút, chắc chắn là nó không động đậy nữa, người kia đã ngủ mê mệt trên thảm.

Cô lặng lẽ bò ra, đảm bảo không gây ra bất kỳ tiếng động nào, đồng thời dưới ánh sáng bóng điện, cô tò mò quan sát đánh giá người kia.

Không ngờ, đó lại là một khuôn mặt nam tính đậm chất Á Đông, cũng không phải là người ngoại quốc, lại còn gương mặt nhếch nhác, mái tóc rối bù, chòm râu dài quá cằm, như là một đám rêu mọc không có quy tắc nào, quần áo vừa bẩn vừa hôi, nhìn qua cũng biết chắc chắn đã mặc được mấy ngày.

Từ đầu tới chân, chỉ dựa vào tóc tai cũng biết anh ta đang suy sụp tinh thần nặng nề, cả người đều là mùi rượu, mà căn phòng cũng lờ lờ không khác anh ta là mấy, so với chuồng heo cũng rất cân xứng.

Cô bịt mũi đứng dậy, thỏa chí đánh giá anh ta từ đầu đến chân, nếu anh ta bất tỉnh nhân sự, cô cũng không phải trốn tránh tránh làm gì, hai chân bước qua người anh ta, tiếp tục xem xét tấm gương làm sao “về nhà” được.

Cô sờ sờ chiếc gương, thấy kiểu gì cũng giống những tấm gương bình thường khác, không lẽ lại giống chiếc gương của mẹ kế Bạch Tuyết trong truyện cổ, cô nhìn gương hỏi:

“Ma kính ơi Ma kính, thế gian này ai là người đẹp nhất—bây bây, mình đâu phải muốn hỏi điều này, mà là muốn hỏi—” Cả người cô đột nhiên cứng đờ, bởi một cảm giác lạnh lẽo cuốn cổ chân cô, làm cho cô sợ tưởng như ngừng thở đến nơi.

Cô bình tĩnh cúi đầu, đôi mắt chậm rãi nhìn xuống, thấy một bàn tay to rám nắng gắt gao bắt lấy cổ chân nõn nà, mà chủ nhân bàn tay đó đang trợn trừng đôi mắt đầy tia máu, trực tiếp nhìn thẳng cô.

Dương Kỳ Kỳ nghe được trái tim mình đang run lẩy bẩy, cơ thể cứng ngắc không dám nhúc nhích, cảm thấy hơi lạnh từ mắt cá chân bắt đầu di chuyển đến tận sống lưng.

Người này dù không phải ma quỷ gì, nhưng bộ dáng thì không khác biệt ma quỷ là mấy, Thật là đáng sợ.

“A!”

Cô hoảng sợ hét lên một tiếng, cổ chân cô bị kéo mạnh, làm cho cô mất thăng bằng.

2. Chương 2

Má ơi—

Tên say rượu này không những kéo lấy chân cô, mà cả thân thể bốc mùi của gã ta còn muốn lại gần cô hơn nữa, đôi mắt hờn sâu đựng đầy tia máu trừng trừng nhìn cô, thoát trông không khác gì ma quỷ đến đòi mạng.

“Buông ra!” cô hét chói tai.

“Natalie?”

“Anh đừng có lại gần! mau buông tôi ra!” Trời ạ, sức mạnh của gã thật là đáng sợ.

Gã bắt lấy cổ chân mảnh khảnh của cô kéo về phía mình, sau đó đè lên người cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xem xét cẩn thận, báo hại cô mở to mắt hoảng sợ, trước mũi cô nồng nặc một mùi rượu.

“Natalie—”

“Natalie gì chứ? Không phải là tôi đâu!”

Tên này không phải mượn rượu làm loạn đó chứ? Không! Cô không cho phép!

Cô đem hết sức bình sinh, đá gã một cái thật mạnh, kết quả cũng thoát ra khỏi sự kiềm chế, trốn sang một bên hoảng sợ mở trừng mắt, tay vô thức nắm chặt cái ghế cạnh cáo:

“Anh, anh đừng lại đây, nếu không tôi sẽ không khách khí đấy!”

“Ừm...” anh ta đột nhiên mở miệng, trong cổ họng còn phát ra âm thanh ừ ừ ục, dường như sắp phun ra cái gì, làm hại cô vội vàng giơ ghế lên tự vệ, không khỏi nuốt một ngụm khí lạnh.

Anh ta cúi xuống như muốn nôn, phản xạ thần kinh nhanh nhạy được dịp phát huy:

“Đừng có nôn! Đợi chút—đừng có nôn ngay!”

Đành hết cách, cô không thể trở mắt nhìn người ta nôn ngay ra sàn nhà, trong chốc lát không thể tìm thấy đồ đựng, tình thế cấp bách, cô chủ động dắt tay anh ta vào phòng tắm. Làm ơn đi, muốn nôn thì phải nôn vào bồn cầu chứ!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, khi cô kéo được anh ta đến bồn cầu cũng vừa đúng lúc, may mà anh ta không nôn ra ngoài.

Phù! Cô thở dài nhẹ nhõm, tốt rồi, anh ngoan ngoãn ôm bồn cầu mà phun nhé.

Thừa dịp anh ôm bồn cầu phun như điên, cô ra khỏi phòng tắm trở về phòng ngủ, tiếp tục xem xét tấm gương kia.

Cô cầm lấy gương, sờ sờ bên trái, sờ sờ bên phải, trầm nghĩ chắc chắn có cơ quan gì đó mở ra thông đạo, trong lòng băn khoăn không biết có nên kêu gọi ma quái gì đó đến mở thử xem sao hay không?

“Ô ô ô—”

Tiếng khóc của anh ta truyền ra từ phòng tắm, làm cô ngây cả người, kinh ngạc quay đầu lại.

“Natalie ~ ~ ô ô ô ~ ~”

Dương Kỳ Kỳ tò mò thập thò đi đến, cẩn thận, lén lút đến bên phòng tắm, nhìn ngó vào trong.

Anh ta cứ như vậy cuộn mình lại trong phòng tắm, bộ dạng rất chật vật, quần áo trên người còn dính sản phẩm do đột nôn vừa rồi, nước mắt đầy mặt, làm cho cô không khỏi ngáy ngốc đứng yên một chỗ, ngơ ngác nhìn anh.

Anh khóc như một đứa trẻ, rất thương tâm, ngay cả trong không khí đều nồng đậm nỗi ưu thương, kéo theo cô cũng buồn lây, nhịn không được tiến đến bên anh

Cô chưa từng gặp một người con trai khóc đến bị thương như vậy, biết là vô duyên, nhưng bộ dáng của anh cô đơn, rất cô đơn, như thể bị thế giới vứt bỏ lại nơi tối tăm này.

Nếu bản thân mình còn tránh xa, không quan tâm tới anh thì không hiểu nổi anh còn đến thế nào nữa, là vừa ngủ vừa khóc? Hay luẩn quẩn trong ý nghĩ tự sát?

Ý nghĩ đó làm lòng cô thật bất an.

Ai da... không được rồi, nếu anh ta có ý nghĩ tự sát thật, thì chắc chắn lương tâm cô sẽ bất an không thôi, tuy anh và cô vốn không quen biết, cô cũng không có nghĩa vụ phải chăm sóc anh, hơn nữa cô bỏ đi cũng chẳng ai biết, nhưng trái tim thiện lương làm cho cô không thể mặc kệ anh được.

Cô đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, vận mệnh đã đem cô đến đây, chắc hẳn có nguyên nhân nào đó.

Nhìn bộ dạng thê thảm của anh ta, cô nghĩ rằng cho dù phải đi, cũng nên an bài cho anh ta thật tốt cũng không phiền hà gì.

Cô là người không có sở trường gì, chỉ là biết cách quan tâm tới mọi người, không phải cô khoe khoang, nhưng từng có chú cún gây đến da bọc xương, bị lạc chủ thật đáng thương, nhờ cô kiên nhẫn chăm sóc trong một thời gian dài mà cuối cùng thành công, lại gặp được cô cún xinh đẹp, đồng thời tìm được một chủ nhân tốt cho chú.

Tuy rằng người này không phải là chú cún bị lạc nhưng bộ dạng anh ta bây giờ cũng không khác là mấy, nếu có gặp chính là có duyên, được rồi, quyết định chiều cổ anh ta một chút.

Giống như trước đây cô từng chăm sóc người mẹ hay mượn rượu giải sầu của mình, cô rất tự nhiên cởi bộ quần áo dơ bẩn của anh ra, muốn giúp anh vệ sinh thân thể, nhưng gian phòng tắm này so với anh lại càng bẩn, bồn rửa mặt hơi nhỏ, vòi nước cũng không ra vòi nước, có nói sao thì, đồ vật trong nhà của người này đều chẳng có chút gì giống với ở Đài Loan cả, ngay cả khăn mặt cũng không khác gì giẻ lau, làm sao mà dùng được.

Về sau cô tìm thấy một chiếc áo làm bằng vải bông, liền lấy tạm làm khăn mặt, vắt khô chiếc áo, cô lau sạch hai bên miệng và những vết bẩn trên người bị dính vào khi này, sau đó kéo anh ra khỏi phòng tắm.

Người này một mặt thì khóc, một mặt chẳng rõ nói những nói cuội cái gì, tuy không biết vì sao anh ta khóc thương tâm như vậy, nhưng anh ta say rượu chắc chắn có liên quan đến nguyên nhân này.

Được rồi, cô có thể làm người tốt, ngoại trừ bộ phận trọng yếu trên người anh, cô lau cả người anh một lần, rồi mới dìu anh lên trên giường, đắp chăn cẩn thận, sau đó lại đi đến phòng tắm giặt sạch quần áo của anh, thuận tay dọn dẹp phòng tắm thật sạch sẽ.

May là trong phòng không còn người nào khác, nếu không thật sự cô không biết giải thích tại sao mình xuất hiện trong căn hộ này.

Mọi việc xong xuôi trong chốc lát, cô lại gần bên giường, xem ra anh ta cũng không còn khóc nữa, hơn nữa có vẻ ngủ rất ngon, cô cũng nhẹ lòng, sau đó đi đến chỗ tắm kính, bây giờ cũng có thời gian xem xét kỹ lưỡng tấm gương.

Nếu cô có thể đi qua gương đến nơi này, ắt hẳn cũng có thể đi qua gương lần nữa để trở về.

Cô thử đem hai tay đặt trên mặt gương, bình tĩnh lớn tiếng khấn cầu...

“Ma kính ơi Ma kính, làm phiền ngài đưa tôi về nhà được không?”

Cô mỉm cười tỏ vẻ thân mật với chiếc gương, hi vọng nó có thể trả lời, nhưng trên gương không xuất hiện mặt người, cũng không hề nói chuyện, rốt cuộc cũng chỉ là một chiếc gương.

Được rồi, phương pháp của Công chúa Bạch Tuyết không được ta thử phương pháp của Alibaba xem thế nào?

“Vùng ơi mở ra.”

Đợi một lúc lâu sau cũng không thấy có gì thay đổi, gương vẫn là gương, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Được, ta lại dùng cách khác, thử xem phương pháp của Aladin—

Cô đem gương lau chùi đến sáng loáng, không còn một hạt bụi, lại gần nói: “Thương lượng vậy đi, ta lau chùi gương sạch sẽ như mới, gương làm ơn đưa ta về nhà được không?”

Gương cũng không vì cô lau chùi mà hiện ra mặt người, cũng không xảy ra một kỳ tích gì, chỉ có khuôn mặt cô đang cười ngây ngô, sau đó nụ cười tắt hẳn.

“Này, đừng có được đằng chân lên đằng đầu, gương đem ta đến đây, cũng nhất định đưa ta về nhà được.”

Gương vẫn như cũ không có một chút động tĩnh, làm cô rất nóng lòng, không lẽ cô sẽ bị nhốt ở nơi quỷ quái này suốt đời sao? Sống cùng phòng với một người tối ngày say rượu, không biết khi tỉnh lại có bị anh ta tiền dâm hậu sát hay không nữa đây?

Không được, cô nhất định phải trở về.

“Người hơi bị quá đáng rồi đó, ta lau chùi gương sạch sẽ tinh tươm, gương lại lấy oán trả ân, đưa ta tới nơi quỷ quái này, rốt cuộc là có ý định gì hử?”

Dương Kỳ Kỳ vừa bực bội, vừa sợ hãi, đi đi lại lại trước gương, ngay cả đằng sau tấm gương cô đều xem qua, chắc chắn đây không phải một giấc mơ, nếu cô không thể quay về, cô phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cấp bách đến mức phát khóc, ngay cả sự điềm tĩnh thường ngày đều mất đi.

Nhưng vào lúc này, cô chú ý tới một khung ảnh trên bàn trà, bởi vì phòng quá tối, cô không nhìn rõ lắm, nhất thời tò mò cầm khung ảnh lên, nhìn kỹ khuôn mặt trong đó.

Vừa nhìn qua, cô không ngừng chớp mắt, nghi ngờ chính mình liệu có nhìn nhầm hay không?

Ảnh chụp một người con trai mà dù chỉ liếc qua cô cũng không thể nhận nhầm, về mặt ấy, ánh mắt ấy, lại còn nụ cười ấy, đều làm cô ghen hòng, nhìn trân trối nửa ngày nói không thành lời.

Cô trừng mắt nhìn ảnh chụp, rồi nhìn qua người đang nằm trên giường, không tự chủ thốt lên thành tiếng. “Ôi trời ơi, làm sao có thể! Anh là Hứa Kiệt Lộ đấy ư?”

Cô vừa sợ lại vừa nghi ngờ, chẳng lẽ người say rượu này chính là người cô yêu đơn phương bấy lâu nay Hứa Kiệt Lộ?

Cô muốn kiểm chứng một chút, bước tới cẩn thận so sánh với người trên giường, tuy rằng đầu tóc của anh rối bù, cằm thì đầy những râu, đôi mắt đen cộng thêm vẻ mặt tiêu tụy, nhưng vẫn có thể nhận ra anh ta chính là Hứa Kiệt Lộ.

“Trời ơi, là anh thật sao?” cô không thể tưởng tượng được ảnh người cô quý trọng để trong ví da lại xuất hiện rõ ràng trước mặt cô.

Bởi vì quá kinh ngạc, cô vô thức lùi về phía sau, không phát hiện ra tấm gương sau lưng đang biến hóa, từ mặt gương phát ra luồng ánh sáng quỷ dị, biến thành những gợn sóng mềm mại, mà cô không ngừng lùi về phía sau, vừa vận dụng phải mặt gương.

Hô nhỏ một tiếng, cô ngã vào trong gương, cảm giác như xuyên qua một lớp thạch hoa quả mềm mại, đem cô đến mặt kia của tấm gương.

Đau quá!

Dương Kỳ Kỳ xoa xoa cái mông, kinh ngạc nhìn bốn phía, đây là phòng ngủ cô vừa quét dọn, mà sắc trời ngoài cửa sổ lại là ban ngày.

Cảm ơn trời đất, cô đã trở lại.

Mọi việc xảy ra như một giấc mộng, nếu không phải khi quay về cô vô tình mang theo bằng chứng, nếu không cô khẳng định mình đã bị ảo giác rồi.

Trùng trùng nhìn khung ảnh trên tay, người trên tấm ảnh và trong ví da là cùng một người.

Hứa Kiệt Lộ, hai mươi tám tuổi, Hoa kiều ở New York, nhà thiết kế thời trang.

Dương Kỳ Kỳ tìm trong đồng tạp chí cô sưu tầm, trong đó có tư liệu cơ bản về Hứa Kiệt Lộ.

Sinh ra tại Đài Loan, mười sáu tuổi bắt đầu thiết kế trang phục, hai mươi tuổi được nhận vào học viện Luân Đôn, hai mươi tư tuổi đến New York tự khẳng định mình, tạo dựng nên nhãn hiệu được ưa chuộng, năm nay hai mươi tám tuổi, hoạt động mạnh tại thị trường trang phục nữ ở Luân Đôn và New York.

Trên tấm ảnh là một người tràn đầy khí phách, anh tuấn tiêu sái, không thể làm cho người ta liên tưởng đến người nằm trên giường đó, vì sao anh lại trở nên tiều tụy thảm hại đến vậy?

Dương Kỳ Kỳ chỉ cần có thời gian sẽ nhìn chăm chăm ảnh chụp mà chờ người ra, trước kia cô học rất chăm chú, làm việc vô cùng chuyên tâm, nhưng kể từ hôm xảy ra kỳ tích xuyên qua tấm gương, tới tận bây giờ, cô cũng chưa hết kinh ngạc cùng hoàn hồn, làm cho cô cả ngày hôm nay đi học, tới đến làm việc mà cũng không thể tập trung tâm trí, toàn bộ suy nghĩ đều đặt trên người Hứa Kiệt Lộ.

Về việc cô đã gặp chuyện kỳ lạ cùng chiếc gương, Dương Kỳ Kỳ cũng không nói với bất kỳ ai, kể cả ba người bạn thân.

Mặt gương kia có lẽ là cửa vào, nhưng không biết có thể đưa đến những nơi nào, mấy hôm nay cô không dám tùy tiện sờ loạn vào gương, nhưng bản tính con người vốn tò mò, cô cũng không phải là ngoại lệ, tuy rất sợ hãi nhưng không thể ức chế sự hiếu kỳ, hơn nữa cô nhịn không được lo lắng liệu Hứa Kiệt Lộ có biết chăm sóc chính mình hay không.

Ngày đó anh khóc rất thương tâm, nước mắt của đàn ông nặng tựa ngàn vàng, không hiểu sao, nước mắt đàn ông lại làm cho phụ nữ thương xót, huống hồ cô lại yêu thầm Hứa Kiệt Lộ đã lâu.

Đấu tranh tư tưởng ba ngày, cô nhịn không được lại đi tới trước mặt gương.

Dương Kỳ Kỳ nhìn tấm gương, lấy tay lần sờ, cứng ngắc.

Gương không xảy ra biến hóa gì, làm cho cô cảm thấy yên tâm. Lại có chút thất vọng, vì vậy cô thêm lớn mật, hết sờ đông lại sờ tây, sờ soạng cả buổi, gương vẫn là gương, không phát hiện ra có gì đặc biệt.

Cô nghĩ nghĩ, có lẽ gương và cô phải có gì đó kết nối mới được.

Lần đầu tiên xuyên qua gương, là lúc cô đang cầm tấm ảnh của Hứa Kiệt Lộ, trong lòng thầm nghĩ đến anh.

Lần thứ hai cô xuyên qua gương trở lại phòng mình, cũng là vì cô cầm khung ảnh của anh, trong lòng đang nghĩ tới Hứa Kiệt Lộ, không lẽ chỉ cần trong lòng nghĩ tới Hứa Kiệt Lộ, mặt gương sẽ thay đổi?

Cô không muốn nghĩ nhiều, thử rồi sẽ biết!

Vì vậy cô nhắm mắt lại, trong tâm trí chập vật hiện lên khuôn mặt Á Đông kia, tĩnh lặng tư tưởng—

Hỡi gương, cầu người đem ta tới phòng của Hứa Kiệt Lộ.

Ngay khi cô nghĩ vậy, cũng thật thần kỳ, thật đúng là có phản ứng, cô cảm nhận được sự biến đổi trên từng đầu ngón tay, tò mò mở mắt ra phát hiện mặt gương có những gợn sóng như trên mặt nước, thật không thể không kinh ngạc.

Trời ạ, thật sự có biến đổi sao?

Tay cô có thể xuyên qua mặt gương, nhưng vì sợ hãi nên cô rút tay lại, chỉ chốc lát sau, cô lại tò mò vươn tay ra, chỉ chỉ mấy cái vào mặt gương. Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, đầu tiên cô chui đầu qua, tiếp đến là chân, sau đó cả người lọt vào tấm gương, chỉ nháy mắt, cô thật sự đi vào căn phòng kia.

Thật sự vô cùng kỳ quái, bây giờ rõ ràng là buổi tối, vậy mà sau khi cô xuyên qua gương, đột nhiên biến thành ban ngày?!

Vì đã dự phòng ngộ nhỡ có gì xảy ra, cô xác định mình có thể về nhà bất kỳ lúc nào, vì vậy cô làm cái thí nghiệm... vừa rồi cô đang nghĩ tới Hứa Kiệt Lộ, là có thể theo gương đến phòng này, nhưng kỳ lạ là, cô cố gắng nghĩ đến phòng của mình, nhưng không có cách nào trở lại được.

Lần này cô có vẻ bình tĩnh hơn, hơn nữa cũng đủ thời gian để một người cẩn thận như cô suy nghĩ lại, bản thân lần trước cô làm sao về được nhà? Nhất định có điểm mấu chốt nào đó, làm cho cô vô ý khởi động ma lực của gương.

Đột nhiên cô nhớ tới ảnh của Hứa Kiệt Lộ được cất giữ trong ví da của mình, mà thật thần kỳ, mặt gương lúc này lại sinh ra vài gợn sóng, mở ra thông đạo, sau đó cô theo mặt gương trở lại chính căn phòng của mình.

Ha, cô đã hiểu!

Khởi động Ma kính mấu chốt ở chỗ phải liên quan gì đó đến Hứa Kiệt Lộ. bởi vì vừa rồi trong đầu cô vừa nghĩ tới ảnh Hứa Kiệt Lộ trong ví da ở Đài Bắc, cô liền thuận lợi trở lại.

Cô hết xuyên đến lại xuyên đi. Luyện tập vài lần, cuối cùng cô cũng tâm đắc, vậy là cô có thể tự do ra vào Ma kính.

Chỉ cần có thể về nhà, cô an tâm không ít, lá gan lại càng lớn thêm, ở căn phòng xa lạ tò mò nhìn ngắm xung quanh, thậm chí rất cuộc đây là nơi nào?

Khi trước cô đi vào căn phòng này, vì là buổi tối nên cô không có cơ hội xem xét kỹ lưỡng khắp nơi. Bây giờ là ban ngày, nên cô có thể ngắm nghía căn phòng và quang cảnh bên ngoài một cách rõ ràng.

Căn hộ này cũng không lớn lắm, có một gian phòng ngủ, một phòng khách, đồ dùng đều khá cũ, cô tiến tới gần cửa sổ, mở toang hai cánh cửa, so với cửa sổ hai bên không tương đồng, sau đó cô nhìn xuống phía dưới, là một ngõ nhỏ tụ tập không ít người, tất cả đều là người nước ngoài, đại bộ phận là người da đen.

Cô ngây ngốc nhìn, trong giây lát thấy thật choáng váng, nơi này rất cuộc là nơi nào?

Dương Kỳ Kỳ ra khỏi phòng ngủ, hiếu kỳ xem xét chung quanh, vô tình phát hiện ra lá thư trên mặt bàn, cô tò mò cầm lên, vừa nhìn thấy địa chỉ bằng tiếng Anh, làm cho cô cực kì khiếp sợ... không thể tin được, trời ơi! Nơi này lại là New York?!

Cô ở New York? Không thể nào?

“Rượu.....”

Đột nhiên có tiếng rên rỉ làm Dương Kỳ Kỳ hoảng sợ, cô quay đầu lại, không thấy bất kỳ người nào, có điều cô chắc chắn, vừa rồi cô rõ ràng nghe được thanh âm đó.

Có người? Nhưng người đâu? Chẳng thấy ma nào.

“Rượu.....”

Tiếng rên rỉ lại truyền đến, làm cho cô sợ tới mức đóng băng được, âm thanh kia hình như phát ra từ sau ghế sofa, cô lần theo âm thanh đó, không bao lâu, quả nhiên sau chiếc sofa cũ nát là một người đàn ông nằm sõng xoài trên mặt đất.

Cô đứng sau sofa, tò mò nhìn ngắm kỹ càng, người kia đúng là Hứa Kiệt Lộ, anh lại uống rượu.

Ban ngày ban mặt mà cũng uống say như chết?

Cô to gan lớn mật tiến lại gần, cẩn thận đánh giá đối phương.

Vài ngày không gặp, Hứa Kiệt Lộ càng giống người nguyên thủy, đầu tóc rối bù, lông mày lệch thếch, chòm râu trên cằm lại rậm thêm mấy phần, trên người vẫn là mùi rượu nồng nặc, vừa nhìn thấy đã biết anh mấy ngày không hề tắm rửa.

Cô nhìn xung quanh căn phòng, không lẽ không có một ai quan tâm chăm sóc anh sao? Theo tư liệu cô thu thập trên google, cô nhớ rõ gia đình Hứa Kiệt Lộ đều sống ở Đài Loan, chắc hẳn bọn họ không biết tình trạng hiện giờ của Hứa Kiệt Lộ.

Cô đi đi lại lại khắp nơi, phát hiện trên bàn ăn có đồ ăn thừa, nhưng không để tủ lạnh nên giờ đã bốc mùi, trên bàn còn vài vỏ chai rỗng.

Mở tủ lạnh ra, ngoại trừ bia thì cái gì cũng không có, hơn nữa còn có bát đĩa chồng chất lên nhau, trên đó là đồ ăn hỏng, lại còn vài con gián qua lại như không.

Ở trong căn phòng này, con người không mắc bệnh mới là lạ.

Đi dạo một vòng, cô quay lại phòng khách, lại gần sofa, nhìn anh và trầm nghĩ, người này là Hứa Kiệt Lộ sao? Rốt cuộc anh đã gặp chuyện gì, làm cho anh dùng rượu hủy hoại bản thân đến thế?

Nhìn anh tự làm khổ chính mình như vậy, Dương Kỳ Kỳ không khỏi lắc đầu. Anh ta thật hơi muốn chết, cô nhìn chường mắt quá đi, lại làm người tốt lần nữa, kéo anh tới phòng tắm. Để làm gì hả? Đương nhiên không phải để dìm chết rồi, mà là giúp anh tắm rửa, dù sao anh cũng say gần chết rồi, co cũng không sợ chi.

Cô nhìn xung quanh, trong phòng tắm của anh chỉ có mỗi xà bông, hơn nữa cũng giống mấy cái khăn mặt kia, bẩn ơ là bẩn.

May mắn là cô có “Cánh cửa như ý”.

Cô đi qua gương, chẳng những đi siêu thị mua dao cạo râu, lúc quay về còn mang theo một đồng hồ, nào là sữa tắm, dầu gội đầu, và cả khăn mặt mới nữa.

Trước tiên cô giúp anh rửa mặt, sau đó dùng dao cạo cẩn thận từng li từng tí cạo râu giúp anh, trên mặt được dọn sạch cỏ dại, cuối cùng lộ ra chân dung quen thuộc.

Cạo hết râu, để cho người khác thấy diện mạo đích thực của anh, đúng vậy, đây mới là khuôn mặt mà Hứa Kiệt Lộ nên có.

Cuộc gặp gỡ khó tin này làm cho cô ngây ngốc thật lâu, vẫn không thể tin được, Hứa Kiệt Lộ ở ngay trước mặt cô, có thể đụng tới anh! Đây là một sự kiện vô cùng thần kỳ à.

Cô nhìn chăm chăm anh đã lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định... cô muốn chăm sóc anh.

Trước tiên, cô phải tắm rửa sạch sẽ cho anh, nếu không sẽ rất mất vệ sinh, hơn nữa cũng rất dễ mắc bệnh. Vì vậy cô giúp anh gội đầu, tắm rửa, thế nhưng tắm đến giữa chừng, cô gặp một đại nạn, cô không biết có nên hay không tắm xuống phía dưới của anh, rửa sạch “bộ vị quan trọng”.

Tốt xấu gì người ta cũng chưa tỉnh lại, người ta chưa cho phép cô chạm vào nơi riêng tư đó, dường như cũng không hay cho lắm? nghe nói người nước ngoài rất tôn trọng sự riêng tư của mỗi người, tuy Hứa Kiệt Lộ là người Châu Á, nhưng anh ở nước ngoài nhiều năm, chắc chắn cũng rất coi trọng sự riêng tư.

Không đúng, ở nước ngoài hay không cũng chẳng liên quan, vấn đề là cô có nên làm như vậy?

Kỳ thực cô cũng không ngại gì, chỉ sợ anh sau đó lại trách cô chưa được phép mà đã giúp anh rửa “nơi đó”, vấn đề là giữ vệ sinh “nơi đó” rất quan trọng, cô lại là người làm việc không muốn bỏ dở giữa chừng, đã làm phải làm đến cùng.

“Rửa?”

“Không rửa?”

“Rửa?”

“Không rửa?”

Cô cực kỳ do dự a

~~Cuối cùng cô tự mắng bản thân mình, không do dự nữa, người ta say như vậy, làm sao biết cô làm cái gì? Chỉ cần cô không nói, ai biết được! Dù sau này anh ta biết, nếu anh muốn cùng lắm cô tình nguyện chịu trách nhiệm...

Nghĩ thông suốt, cô không hề do dự, tiếp tục rửa xuống phía dưới, ai da ngại thật, thì ra nó dài như vậy... A! không được nghĩ lung tung! Phải thật nghiêm túc!

Sau khi giúp anh tắm rửa sạch sẽ, cô tìm khăn tắm bọc lấy người anh, sau đó cô tìm trong ngăn kéo có một cái máy sấy, kiên nhẫn sấy khô tóc anh, lại tìm được trong tủ một chiếc áo sơ mi sạch sẽ và quần dài mặc vào cho anh.

Sau khi hết thấy đều hoàn hảo, cô lại tò mò ngắm anh một chút, tuy thoát nhìn có chút tiều tụy, nhưng cũng không giảm đi vẻ nghiêm nghị vốn có, trong mắt cô, anh vẫn vô cùng tuấn tú, hơn nữa anh được tắm rửa sạch sẽ, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, trên người không có mùi hôi, chỉ có thơm ngát mùi xà bông tắm.

Cô đặt anh lên giường, sắp xếp cho anh thật thoải mái, cuối cùng đại công cáo thành.

Tuy nhiên cô vẫn chưa hài lòng, lại chạy qua gương về nhà, không bao lâu cô mang theo nhiều đồ dùng quay lại, có khăn lau, bàn chải, cây lau nhà, máy hút bụi, lại còn nước tẩy chuyên dụng cho phòng tắm, chuẩn bị cho một cuộc tổng vệ sinh.

Nếu đã biết anh ấy là Hứa Kiệt Lộ—người mình ái mộ đã lâu, cô tuyệt đối không mặc kệ anh được, cô bắt đầu chăm chỉ dọn dẹp đồng bát đĩa trên bàn ăn, đem những đồ ăn hỏng đổ hết đi, lau chùi bàn ăn, sau đó gom những bình rượu cũ bỏ vào thùng rác.

Sau khi hoàn thành mọi việc, trong lòng cô cuối cùng thoải mái một chút, thật hài lòng nhìn thành quả của chính mình, ha... cuối cùng cũng thuận mắt hơn nhiều, chỗ ở phải sạch sẽ mới hợp lý, nếu không ở lâu sẽ sinh bệnh.

Kế tiếp chỉ cần dọn dẹp gian phòng cũ này một chút, là hoàn thành mọi việc.

Sau khi cô dọn dẹp xong, đánh một cái ngáp lớn, nhìn lên đồng hồ, tuy ở đây là ban ngày, nhưng hiện tại Đài Loan cũng đã là rạng sáng, trách không được cô lại buồn ngủ như vậy.

Dương Kỳ Kỳ quyết định về ngủ trước, ngày mai sẽ đến xem anh thế nào.

Cô kéo lê thân mình mệt mỏi, đi vào phía trước gương, thuận tay còn kéo lại chăn cho Hứa Kiệt Lộ, sau đó mới vừa lòng lờ mờ đi qua tấm gương.

3. Chương 3

Hứa Kiệt Lộ ngơ ngác đứng trước gương, hoài nghi chính mình vẫn còn say rượu hay đang nằm mơ?

Anh tự tát mình một cái, rất đau, chứng tỏ anh không phải đang nằm mơ, là tỉnh, chẳng lẽ anh bị ảo giác?

Anh cảm thấy, trên người mặc quần áo thơm mát, thật nhẹ nhàng khoan khoái, như vừa được tắm giặt sạch sẽ vậy.

Có vẻ như hai chân anh đã mọc rễ, cứ đứng ngây ngốc ngắm mình trong gương.

Anh là trúng kịch độc sinh ra ảo giác, hay là căn bản anh vẫn chưa tỉnh lại?

Là ai giúp anh cạo râu? Chẳng lẽ là Johnny? Hay là Natalie?

Nghĩ đến Natalie, trái tim anh đập thật mạnh...

Là Natalie sao? Cô trở về tìm anh sao?

Vừa nghĩ tới Natalie—người anh yêu say đắm điên cuồng, anh vội vàng nháo nhào vào phòng ngủ tìm cô, mà khi anh đi vào phòng bếp, bản thân lại ngây ngốc lẫn nữa.

Trên bàn ăn, hai món mặn và một món canh, món mặn là rau bắp cải cùng gà tần cung đình, canh là sò nấu mướp.

Đây đều là đồ ăn Trung Quốc, là đồ ăn thường ngày của gia đình Trung Quốc.

Trên bàn ăn còn có lời nhắn, là Tiếng Anh viết tay, dán lên vùng nồi cơm điện.

Đây không phải chữ của Natalie, anh nhìn chăm chú tờ giấy đến gần người một lúc, trong lòng tràn ngập hoài nghi, chỉ một lúc sau mới bừng tỉnh... đúng rồi, là Johnny tìm người chăm sóc anh, nhất định là vậy!

Khuôn mặt anh không giấu nổi chút thất vọng, tuy nhiên anh thật sự rất đói bụng, anh cần ăn một chút gì đó ngay lập tức, vì vậy anh mở nồi cơm điện ra, khói trắng theo đó mà bay lên, anh thấy được hạt cơm trắng tinh, lại ngửi thấy mùi cơm thật dễ chịu.

Anh vươn tay ra, xới một thìa cơm lên, nhét vào miệng, cơm vừa tới miệng lập tức đánh thức vị giác của anh, phát hiện ra mình nhịn đói đã lâu, tạo ra một âm thanh đói khát, làm cho anh thật thèm ăn.

Đã bao lâu rồi anh không ăn một bữa cơm đàng hoàng, lại còn là đồ ăn Trung Quốc nữa chứ?!

Từ mười sáu tuổi anh đã xa gia đình ở Đài Loan, ra nước ngoài với ý niệm duy nhất là trở thành nhà thiết kế thời trang, sau này lại đến New York làm việc, định cư, nhưng trên người anh vẫn chảy dòng máu phương Đông, giống như dù cắt đứt dây rốn nhưng trong lòng vẫn luôn luôn hướng về mẹ.

Anh xới thêm cơm, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, từng miếng từng miếng rau, từng ngụm từng ngụm canh, cảm thấy hai món này như cao lương mỹ vị, làm anh rất ngon miệng.

Chỉ chốc lát sau, hai món ăn đều được chén sạch, khi này cửa phòng khách mở lớn, người duy nhất có chìa khóa mở cửa, tự do ra vào nhà anh chỉ có một người, tất nhiên là ông bạn thân kiêm đồng nghiệp Johnny.

Johnny là một người da trắng tóc vàng mắt xanh, cùng chung chí hướng, cách khoảng hai ngày anh sẽ ghé qua coi sóc ông bạn thân một chút, đồng thời mang theo ít đồ ăn, kéo anh lại chết đói ở nhà.

Vốn Johnny cho rằng 200% Kiệt Lộ lại say rượu ngã lăn lên sofa, nếu không cũng nằm dài trong phòng tắm, khi anh nhìn thấy Kiệt Lộ ngồi vào bàn ăn cơm, không khỏi há hốc miệng.

Anh thật không ngờ tới, bởi vì trước kia Kiệt Lộ sa sút tin thần, bây giờ tinh thần đã nhẹ nhàng khoan khoái, lại còn cạo râu nữa.

“Thật đáng kinh ngạc, cậu xem thần sắc bây giờ khá hơn rất nhiều rồi.”

“Cám ơn cậu, Johnny, cậu thật có nghĩa khí, đã tìm người chăm sóc tớ, giúp tớ tắm rửa cạo râu, lại chuẩn bị mấy món Trung Quốc, nên hôm nay tớ có sức sống hơn một chút rồi.”

“Gì cơ? Cậu bảo sao? Tớ tìm người chăm sóc cậu á?! Không phải đâu.”

Kiệt Lộ thật sững sốt, nhìn về mặt kinh ngạc của Johnny. “Làm sao mà... đồ ăn Trung Quốc không phải cậu tìm người đến làm sao?”

Johnny lắc đầu. “Tớ lo lắng cậu không ăn gì, cậu xem, tớ còn mang pizza đến, hâm nóng là ăn được ngay.”

Kiệt Lộ ngây người, không dám tin lại hỏi: “Cậu thật sự không tìm người đến, ví dụ như... một cô gái châu Á chẳng hạn?”

“Đương nhiên là không.”

“Vậy ai giúp tớ cạo râu, thay bộ quần áo này? Nếu không phải là cậu chắc chắn là Natalie.” Kiệt Lộ phản kích. “Đúng! Nhất định là Natalie lo lắng cho tớ nên tìm người chăm sóc tớ!”

Johnny thấy bạn mình vui vẻ như vậy, trong lòng có dự cảm không lành.

“Kiệt Lộ, không phải tớ muốn tạt một gáo nước lạnh vào cậu, Natalie không phải là người như vậy, tớ không tin cô ta có thể làm vậy.”

“Tại sao lại không? Natalie vẫn yêu tớ, nếu không tính cậu thì còn ai có chìa khóa nhà tớ nữa đây?”

“Vấn đề này tớ cũng không hiểu nổi, nhưng bạn tốt à, tin tưởng tớ đi, Natalie là người ích kỷ lại là người phụ nữ không từ thủ đoạn, cô ta không thể quan tâm đến cậu như vậy, nếu không cô ta đã không làm cho cậu biến thành thế này, làm cho cậu khổ sở, phải dùng rượu để đối gạt chính mình.”

Kiệt Lộ nóng giận, phần nộ đập bàn. “Không! Nhất định là Natalie, tớ biết cô ấy vẫn còn tình cảm với tớ, tớ không cho phép cậu nói vậy!”

Johnny nhìn bạn thân của mình khẳng định một mực, cũng vì tình bạn lâu năm, nên anh không thể đồng tình, cũng sợ Kiệt Lộ mù quáng.

“Natalie hiện giờ đang ở nước Pháp cùng nhân tình của cô ta, làm sao có thể tìm người tới chăm sóc cậu? Cô ta đã sớm quên cậu rồi, tất cả mọi người đều biết, chỉ có cậu mù quáng vì tình mà không biết gì thôi.”

Cả người Kiệt Lộ chấn động mạnh, kinh ngạc nhìn Johnny.

Cô ta ở Pháp?

“Cùng người bạn trai đạo diễn của cô ta đi nghỉ phép ở bãi biển của Pháp, bao nhiêu tạp chí đều chụp được ảnh, không thể giả được, cậu ngẫm lại xem, tình hình hiện tại là như thế nào, sao cô ta còn có thể nghĩ đến cậu?”

“Không...” sắc mặt Kiệt Lộ tái nhợt, mười ngón tay ôm lấy đầu, thống khổ cúi gập người.

Johnny không đành lòng nhìn anh như vậy, liền an ủi. “Kiệt Lộ, cậu rất có tài, trang phục của cậu luôn được thừa nhận, cậu đã rất vất vả để có thể khẳng định mình ở New York này, tiền đồ của cậu đang rộng mở, cậu còn sợ tìm không thấy người phụ nữ tốt hơn sao? Quên cô ấy đi!

“Không, tớ không thể quên được! tớ muốn cô ấy!”

“Kiệt Lộ!”

Kiệt Lộ không để ý tới lời khuyên bảo của bạn thân, anh vô cùng đau khổ, tình cảm của anh rất sâu đậm, sâu đến mức anh không thể chấp nhận việc mất đi Natalie là sự thực, anh lao đảo đứng dậy, mở tủ ra tìm rượu uống.

Anh chỉ có thể dùng rượu để mình say thật say, mất đi người phụ nữ mình thương yêu, anh sống còn có ý nghĩa gì? Natalie có sức quyến rũ đặc biệt, tạo cho anh cảm hứng thiết kế, bởi có Natalie, mỗi mẫu thiết kế ra là mỗi mẫu đều được trầm trồ khen ngợi.

Không có Natalie, anh không còn cảm hứng sáng tạo, Natalie đã mang trái tim anh đi mất, anh thống khổ, hết sức thống khổ...

Nhìn màn hình máy tính, Dương Kỳ Kỳ định bụng dùng Google để tìm kiếm thông tin mới nhất về Hứa Kiệt Lộ.

Một người đàn ông tài hoa như vậy, lại suy sụp quá mức, chắc chắn là có nguyên nhân nào đó, tiếc là cô tìm cả ngày cũng không tìm được.

Không biết thức ăn và bát canh, khi anh tỉnh lại có ăn hay không?

Anh bị việc gì đã kích để rồi khóc thương tâm đến vậy?

Dương Kỳ Kỳ ngồi trong thư viện, không ngừng tra cứu trên Google, Hứa Kiệt Lộ đau lòng làm cô lo lắng, đáng tiếc là tìm tòi cả buổi nhưng không thu được kết quả gì, cuối cùng cô đành bỏ cuộc, ra khỏi phòng máy, tìm đến bàn mà ba người A Trung, Tiểu Hòa cùng Tiểu Mẫn chiếm đóng.

Bọn họ ngồi trong thư viện trường viết xong báo cáo, khi trở về, Tiểu Mẫn hứng chí đề nghị: “Kỳ Kỳ, tối nay đi dạo ở khu Đông được không?”

“Tớ có việc rồi.”

“Ồ! Có chuyện gì vậy?”

“Tớ muốn đi làm thêm.”

“Gì cơ? Ngày nghỉ mà cũng làm thêm? Không thể nào, cậu khi nào lại chăm dot xuất thế?”

Cô không trả lời, nhẹ nhàng buông một câu. “Các cậu tự đi đi.”

“Không được, cậu mà không đi thì chẳng vui tạo nào hết a.” Tiểu Mẫn bám lấy làm nũng cô, ngay cả A Trung và tiểu Hòa cũng phản đối.

“Kỳ Kỳ, mấy hôm nay cậu như có việc gì hệ trọng vậy?”

“Tất nhiên tớ có việc, tớ phải tự mình trang trải sinh hoạt phí đó.”

“Cậu mà không đi, làm sao bọn tớ có thể giới thiệu bạn trai...” Vừa nói tới đây đã bị A Trung chặn miệng.

Dương Kỳ Kỳ sững sốt, nhanh chóng cô chột bưng tỉnh. “Các cậu giới thiệu bạn trai cho tớ?”

“Trong hội sinh viên của A Trung có một học trưởng, lần đầu tiên nhìn thấy đã cảm mến cậu.”

“Cảm ơn ý tốt của các cậu, nhưng tớ không có hứng thú.”

“Ai da, cậu chưa gặp người ta bao giờ, sao biết không có hứng thú?”

“Này nhé, Kỳ Kỳ, học trưởng của tớ rất tốt đó, có nhiều bạn gái hâm mộ lắm đó.”

“Vây giới thiệu cho bọn họ đi, tớ phải đi rồi, còn có rất nhiều việc phải làm, nói chuyện sau nhé.”

“A! Kỳ Kỳ, đừng có đi...”

Cô vẫy vẫy tay, cầm túi xách bước đi, không muốn nhiều lời vô ích. Chào tạm biệt ba người bọn họ, cô vội vàng trở về nhà, trên đường đi chỉ nghĩ tới Ma kính đặt trong phòng, cô cảm thấy vô cùng hưng phấn, tuy bọn Tiểu Mẫn định giới thiệu bạn trai cho cô nhưng một chút hứng thú cô cũng không có, bởi trong lòng cô đã có hình bóng một người, mà mỗi ngày cô đều lén lút quan tâm đến anh.

Trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt của Hứa Kiệt Lộ, vẻ mặt tiêu tụy đau thương của anh làm cô không thể không nghĩ tới.

Không phải anh lại uống rượu say đến mức nằm ngủ trên sàn nhà rồi chứ? Hay đã ngã gục cạnh bồn cầu?

Bởi vì trong lòng nghĩ tới Hứa Kiệt Lộ, cô vội bước nhanh nhanh về nhà. Vừa vào cửa, cô bỏ túi xách lên sô pha rồi vội vàng chạy đến trước gương, trong lòng không ngừng nghĩ tới Hứa Kiệt Lộ, quả nhiên mặt gương sinh ra biến hóa, mở ra con đường xuyên qua không gian, trong lòng phấn khởi, cô vội bước vào.

Trong cuộc đời êm đềm bình dị của cô, bỗng chốc lại xảy ra một chuyện đặc biệt bất khả kháng như thế, cô lý nào có thể không cố gắng tận dụng tốt từng giây từng phút a!

Cô để đầu mình qua trước, nhìn xem phòng ngủ bên kia có người hay không.

Trên giường không có một ai, vì vậy cô nhẹ nhàng xuyên qua gương, đi tìm Hứa Kiệt Lộ.

Cô thật cao hứng, phát hiện ra anh ăn hết sạch đồ ăn cô nấu, làm cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà... người này lại uống rượu, lại nằm dài trên bàn ăn nữa.

Cô lắc đầu, nhịn không được thở dài, tiến đến ngồi xuống trước mặt anh, phát hiện trên mặt anh có nước mắt, thoạt nhìn lại càng thêm tiêu tụy.

Anh vì sao thương tâm đến vậy? Rõ ràng tiền đồ của anh rất tốt, đang gặp khó khăn gì sao?

Sau đó, giống lần trước cô dìu anh lại phòng ngủ, để anh nằm ngay ngắn trên giường, rồi bắt đầu sửa sang lại y phục cho anh, quần áo bẩn quả nhiên chất cao như núi, không sao, việc này không thể làm khó cô, ngược lại chỉ càng thêm kích thích ý chí chiến đấu của cô.

Cô đem hết quần áo bẩn của anh đi giặt, đầu tiên là phân loại quần áo, có đồ cô giặt máy, có đồ phải giặt tay, cuối cùng cô đem tất cả lên ban công phơi nắng.

Tiếp theo, cô lại xuyên qua gương đến New York, giúp anh dọn dẹp sạch bãi chiến trường, rửa sạch bát đĩa, sau đó giúp anh lau sạch tủ lạnh, đem những đồ ăn quá hạn sử dụng bỏ đi.

Bất tri bất giác đã tới hai giờ sáng giờ Đài Loan, cô lại kéo thân mình mệt mỏi về phòng mình, ngủ trước đã, để lần khác đến thăm nom anh.

Cứ như vậy, ngày ngày cô đều qua coi Hứa Kiệt Lộ, chăm sóc anh, giúp anh để ý mọi việc, sau đó chuẩn bị đồ ăn cho anh, miễn cho anh đói mà chết.

Từ khi phát hiện ra mặt gương có thể đưa cô từ Đài Loan đến New York, cô đã đi mua ngay một quyển hướng dẫn du lịch về New York.

Theo như bản đồ, cô biết nhà của Kiệt Lộ ở khu rừng Brooke ngoại ô New York, đúng lúc anh say đến không biết trời đất tạo cho cô cơ hội qua lại nhà anh, nhân ngày nghỉ, cô định đến New York tham quan một vòng, ngắm tượng Nữ Thần Tự Do, tòa tháp đôi, và còn có Quảng Trường Thời Đại nữa.

Vì chăm sóc anh nên mỗi ngày cô phải làm mọi chuyện, không chỉ quét dọn, còn đem quần áo anh lên sân thượng phơi cho khỏi ẩm mốc, rồi cất gọn gàng vào tủ quần áo.

Chỉ cần anh không ngủ trên giường, cô nhất định dìu anh về phòng ngủ, thay quần áo sạch sẽ cho anh, giúp anh tắm rửa sạch sẽ, râu dài sẽ cạo, lại thường xuyên chuẩn bị đồ ăn cho anh.

Một ngày, cô đến thăm anh như thường lệ, anh đang ngủ trên sofa, trên tay là vỏ chai rượu.

Cô lắc đầu, trong lòng thầm hỏi anh còn muốn say tới khi nào nữa? Uống rượu sẽ không tốt cho sức khỏe, không biết cô đã dọn giúp anh bao nhiêu vỏ chai rượu.

Cô nhớ tới khi trước anh ôm cô, miệng còn gọi tên một người con gái, liệu có liên quan đến người đó?

Cho dù thế nào, cô cũng không thể mặc kệ anh, vì vậy cô vươn tay, cầm lấy vỏ chai rượu trên tay anh.

Khi cô vừa xoay người đi, không để ý anh mở mắt gắt gao nhìn cô.

Ngay sau đó, cô bị một đôi tay ôm chặt lấy, cả người ngã vào lòng ngực đầy mùi rượu đó.

“A...”

Cô hô nhỏ một tiếng, cả người bị ôm siết vào một lồng ngực mạnh mẽ xa lạ, hơi thở nóng rực phảng phất bên gáy cô.

“Natalie, anh biết là em mà, quả nhiên em vẫn còn yêu anh.”

Cô hoảng sợ giãy giụa, tuy rằng cô thích Kiệt Lộ, nhưng khi anh ôm cô vẫn là bị dọa, sức mạnh đàn ông cùng hơi thở nam tính kề sát cô, nhưng cô càng giãy giụa, Kiệt Lộ ôm càng chặt.

“Đừng đi! Natalie! Đừng đi...”

Anh thống khổ cầu xin làm cho cô ngừng giãy giụa. Anh ấy nhận nhầm cô, nghĩ cô là người tên Natalie đó, nhưng giọng nói van xin của anh tràn ngập đau khổ, làm cho cô nhất thời không biết nên làm thế nào là tốt nhất, nhưng cũng không đành lòng đẩy anh ra.

Natalie, chắc hẳn đây là ngọn nguồn mọi đau khổ của anh?

Cô cảm giác như Kiệt Lộ đang khóc, cũng biết anh không phải muốn hại cô bị thương, chỉ là tâm trí của người say rượu không được tỉnh táo, mà nhận nhầm cô là Natalie, nhất thời kích động ôm lấy cô.

Cô bình tĩnh nhượng bộ, nghĩ rằng nếu anh nhận nhầm mình là Natalie, cô hãy đem sai thành sai đi, tạm thời làm Natalie một lát, bởi cô không đành lòng nhìn thấy anh thương tâm như vậy.

“Natalie...Natalie...” giọng nói ồm ồm xen lẫn đau khổ, không ngừng gọi cái tên này, vừa giống một đứa trẻ xấu tính đang làm nũng, lại giống một cậu bé đáng thương đang khóc nức nở.

Tay cô ban đầu chống trước ngực, do dự một lát, cô hạ quyết tâm, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh, con gái vốn đã có bản năng trời sinh, muốn an ủi dỗ dành anh.

Cô đưa tay lên đầu anh, giống như một người mẹ đang dỗ con mình, nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

“Đừng đi, đừng có đi.”

“Em ở đây, em... sẽ không đi đâu cả...”

“Thật sự em sẽ không bỏ anh đi?”

“Sẽ không.”

Không biết vì sao, khi cô nói những lời này, đều xuất phát từ sự chân thành, tuy cô không phải là Natalie, hơn nữa Kiệt Lộ khóc như một đứa trẻ, cô biết anh đang mang một nỗi thương tâm rất lớn.

Cô đau lòng vì anh, nên khi cô ôm anh, đều có thể cảm nhận được tâm hồn bị thương đó, ở tình huống này, cô cần phải nói dối để dỗ dành anh; Nếu có thể đem một người suy sụp tinh thần tỉnh lại đi lên từ vũng bùn, vậy thì cũng coi như là một lời nói dối thiện ý, hẳn là cũng không có vấn đề gì.

Ôm lấy nam nhân yếu ớt này, cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc, vỗ vỗ lưng anh, an ủi anh một chút.

Kiệt Lộ tham lam hưởng thụ sự dịu dàng của cô, hay tay càng ôm lấy cô thật chặt.

“Kiệt Lộ... em không thể thở được.....” ngay từ đầu, đơn thuần là cô có ý tốt an ủi anh, không ngờ anh càng ôm càng chặt, làm cô cảm giác như mình biến mất dần trong vòng tay của anh.

“Không, anh không thể để em đi.”

“Em không đi đâu cả, nhưng anh ôm em chặt như vậy, em rất khó thở.” Cô nhẹ nhàng giãy giụa, không nghĩ rằng hành động này làm Kiệt Lộ càng ôm chặt hơn nữa.

Bờ môi bạc nhợt đột nhiên tìm tới môi cô, bất thành linh đặt lên, đôi môi anh tham lam không hề báo động đã xâm nhập, tập kích sự mềm mại trong miệng cô, làm cô trống rỗng đầu óc trong chốc lát.

Cô bị Kiệt Lộ đè trên sàn nhà, rơi vào nụ hôn cuồng dã nóng bỏng của anh.

Anh say mê hôn đôi môi non mềm của cô, ngay từ đầu cô còn có thể dùng lý trí để phản kháng, nhưng bởi anh nhiệt tình công chiếm, rất nhanh cô không thể chống đỡ được, bởi đây là nụ hôn đầu của cô.

Nếu nụ hôn này là của người con trai khác, cô chắc chắn không khách khí mà đẩy người đó ra, thậm chí là đá hất đến đứng không vững nữa, nhưng đối phương là Hứa Kiệt Lộ, là người con trai cô thầm yêu đã lâu. Bởi vì từ nhỏ đã mất đi tình thương của cha, cha mẹ khi đó bất hòa, làm cho cô lần đầu tiên cảm thấy được tình yêu là quan trọng nhất, giấy kết hôn cũng không thể gắn kết hai người cả đời.

Cô trưởng thành sớm hơn các nữ sinh cùng trang lứa nên cách nghĩ của cô cũng khác, quan niệm về tình yêu của cô rất đặc biệt, nếu trên đời này không có gì là vĩnh cửu, nếu tình yêu có thời hạn, thì cô thà rằng sẽ cùng người trong lòng luyến ái thật oanh oanh liệt liệt, đem lần đầu tiên của chính mình hiến dâng cho người mình yêu.

Hứa Kiệt Lộ đúng là người đó, cô có thể không chút do dự dâng chính mình cho anh, cho dù anh có nhận nhầm cô với người con gái khác, cô cũng tình nguyện, bởi cô biết rõ ràng mình đang làm gì. Người cô yêu là anh, nên cô quyết định đem lần đầu tiên của mình giao cho anh.

Sau khi nghĩ thông suốt, cô không còn phản kháng, lại phối hợp cùng anh.

Cơ thể anh là của một người đàn ông trưởng thành, có sự khác biệt với các nam sinh cùng trường cô, vòm ngực vạm vỡ, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ ôm lấy cô, với người ngây ngô như cô là một chấn động lớn.

Cô nhắm mắt lại, không kìm lòng được tiếp nhận anh, đáp ứng đòi hỏi của anh, anh hôn rất có sức hấp dẫn, loại bỏ mọi kiêng kỵ của cô, tiến vào một hồi hoan ái nam nữ mạo hiểm.

Trên tấm thảm phòng khách, cơ thể nóng rực của anh áp thân hình mềm mại của cô, bàn tay lần theo y phục, thô lỗ cởi sạch quần áo của cô, cô không chút phản kháng, để anh mặc sức phát tiết.

Rất khó giải thích tâm tình của cô hiện giờ, nếu nói là cô thẹn thùng, không bằng nói là cô ham khám phá, hơn nữa cô đã sớm nhìn thấy thân thể anh.

Tuy nhiên, nhìn thấy là một chuyện, mà bị ôm lại là chuyện khác.

Cô để mặc bàn tay Kiệt Lộ di chuyển tự do trên thân thể trần trụi của mình, để mặc anh hôn hôn cắn cắn bờ cổ.

Tuy rằng đây là lựa chọn của mình, tình nguyện để anh dẫn dắt cô trải nghiệm lần đầu tiên của người con gái, nhưng cô vẫn có chút hoảng sợ, hơn nữa khi anh tiến vào đột ngột, cô thiếu chút nữa là hét thành tiếng.

Hic... thật sự rất đau, hại cô thiếu chút nữa mắng lời thô tục.

Nhưng bởi đối phương là Hứa Kiệt Lộ, cô nguyện ý tha thứ cho anh, nhắm mắt lại cắn răng nhẫn nại, cũng không rõ là mồ hôi của anh hay của cô, cô chỉ có thể gắt gao ôm lấy bờ vai anh, cảm nhận từng đợt sóng đánh sâu vào cơ thể.

Tuy trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô vẫn giữ lại cho mình một chút lý trí, cảm nhận được nỗi đau của anh như vơi đi khi tiến vào thân thể cô, tựa như tìm được một nơi để an ủi, giải thoát mình.

Cuồng nhiệt, mồ hôi, mê loạn, dây dưa, mọi cảm xúc lắng xuống, cuối cùng tất cả đi đến bình tĩnh.

Dương Kỳ Kỳ nằm trên nền nhà thờ hổn hển, như thể vừa trải qua một cuộc chiến, mà trên người cô còn bị đè bởi một “thương binh”.

Sau khi phát tiết trên người cô, Kiệt Lộ liền gục ngay trên người cô, lần này, thực sự là anh đã say mê man.

Cô đẩy anh qua một bên, khó khăn ngồi dậy, sau khi thử nghiệm thì cảm giác duy nhất của cô, chính là...

“Đau quá...”

Chuyện ái ân chỉ thoải mái trong tưởng tượng mà thôi, tiểu thuyết viết vô cùng khoa trương, ngoại trừ nụ hôn ban đầu sẽ kích thích làm cô choáng váng, sau đó cả quá trình lại giống đánh trận hơn, nhất là cùng với một người say rượu, căn bản không có kỹ thuật điều luyện gì, cô chỉ cảm thấy đau đớn, hơn nữa làm xong cô còn phải thu dọn tàn cục, nhặt quần áo bị xé lên mặc vào người, lau khô lưng hông sau cuộc hoan ái, sau đó dọn dẹp lại đồ trong phòng khách như ban đầu, cô dìu Kiệt Lộ lên giường, đắp chăn cho anh thật cẩn thận.

Cô ngồi bên giường ngắm Kiệt Lộ đang ngủ say, phát hiện ra khóe môi anh mang theo một nét cười, hắc, là anh ăn no rồi? Không còn chút khổ sở nào nữa sao?

Tốt, tốt thôi, không đau lòng là tốt rồi, tính là anh may mắn đi, bị bà cô nhìn trúng, bằng không anh có thể tiện nghi vậy sao?

Bởi ngày mai được nghỉ, cô định hôm nay đi loanh quanh New York ngắm phố phường, không nghĩ lại biến thành cuộc hoan ái thể nghiệm, nhưng cô cũng không phiền lòng, bởi hôm nay là cô tình nguyện.

Nhìn bộ dạng chật vật của mình, trên cổ còn một vết xanh tím, cô còn có thể ra ngoài gặp người khác sao?

Quên đi quên đi, vẫn là để lần khác chọn ngày Hoàng Đạo thăm thú New York sau, cô về phòng tắm rửa một chút mới được.

Không phải cô không biết làm xong sự kiện kia sẽ để lại di chứng, nhưng không nghĩ đến dáng đi cũng giống tình tình, cô lò dò đến trước gương, trên mặt gương lại hiện ra gợn sóng lộ ra luồng ánh sáng quỷ dị, đưa cô trở lại nửa bên kia Địa Cầu.

Kiệt Lộ vừa tỉnh lại, liền cảm thấy cả người có chỗ không đúng, tinh thần anh dường như tốt hơn, toàn thân trở nên nhẹ nhõm.

Hôm nay anh không uống rượu, mà đang ngồi ngắm người trên chiếc sofa cũ mềm ở phòng khách, không giống khi trước, vừa tỉnh là anh lại tìm đến rượu chuốc say bản thân, mà dường như đang suy nghĩ điều gì.

Cho đến khi Johnny đến thăm anh, mới cắt đứt dòng suy nghĩ trong anh.

“Tớ thật cao hứng khi thấy cậu tỉnh táo như vậy.” Johnny vừa vào đến, đem đồ ăn đặt lên bàn, sau đó mới quay lại ngồi xuống bên sofa. “Hôm nay cậu cảm thấy thế nào?”

Kiệt Lộ đang ngồi ngắm người bên sofa, thất thần nhìn về phía trước, không trả lời.

Johnny thở dài, Kiệt Lộ sa ngã cũng đóng luôn cửa tâm hồn mình, đã làm cho không ít bạn bè rời xa, cũng tránh xa những buổi xã giao, tuy mọi người khuyên anh đừng để ý tới Kiệt Lộ nữa, bởi Kiệt Lộ hết cách cứu chữa, nhưng theo đạo nghĩ mà nói, anh không thể bỏ mặc Kiệt Lộ như vậy.

Anh là một nhân tài hiếm có, là một nhà thiết kế thời trang xuất sắc, chỉ cần anh tỉnh táo lại, hoàn toàn có thể tạo ra một chấn động lớn trong ngành thời trang.

“Tớ biết là cậu không muốn nghe, hơn nữa tớ cũng nói quá nhiều lần rồi, nhưng tớ vẫn không ngại nói lại một lần nữa, cậu không nên sa sút tinh thần như vậy, vì một người phụ nữ không đáng chờ mong, đem đánh đổi tương lai rộng mở của mình, có đáng không?”

Anh nhìn Kiệt Lộ, cả người vẫn không hề nhúc nhích ngồi trên xô pha, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm về phía trước, thực ra anh cũng không trông mong Kiệt Lộ trả lời mình, cũng hết cách khuyên bảo Kiệt Lộ, bởi những lời cần nói anh cũng đã nói rồi.

Anh đến đây, chỉ vì tình bạn lâu năm mà chăm sóc Kiệt Lộ, không muốn có ngày nhìn thấy bạn mình say đến chết trong nhà.

Johnny thở dài, đang muốn đứng lên thì Kiệt Lộ đột nhiên mở miệng.

“Natalie đang ở đâu?”

Johnny giật mình, chỉ giây lát sau, lại khuyên anh “Cậu quên cô ấy đi, Kiệt Lộ!”

“Cậu nói cô ấy ở châu Âu? Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật, tớ đã gạt cậu bao giờ đâu, Natalie cùng với anh bạn trai dạo diễn hiện giờ đang ở Pháp.”

“Không thể nào, tôi qua tớ còn ngủ cùng Natalie cơ mà”

Johnny giật mình lần nữa, nhưng lập tức hiểu ra, đối với lời nói của Kiệt Lộ anh tuyệt đối không nên giật mình, hẳn là anh uống nhiều rượu đến nỗi sinh ra ảo giác.

“Cậu chắc chắn bị rượu đầu độc mất rồi, Kiệt Lộ, cậu không thể tiếp tục mất tinh thần như vậy.”

“Không, là thật, tớ nhớ rõ cảm giác đó, không phải là ảo giác, mà là thật, tôi hôm qua tớ ôm một người con gái.”

Johnny mặt nhăn mày nhíu.

“Không phải là fan cậu vào đây đó chứ?”

“Không thể nào, trừ cậu ra đâu có ai đến đây, nếu là một người con gái, chắc chắn chỉ có thể là Natalie.”

Kiệt Lộ nhìn chằm chằm đôi tay mình, anh còn nhớ sự tiếp xúc thân mật kia, vô cùng chân thật, một chút ảo giác cũng không giống.

Làn da non mềm, anh tưởng đó là Natalie, nhưng ngẫm lại, có điểm không đúng, người con gái ấy không đầy đặn như Natalie, nhưng có lồi có lõm rất có sức cuốn hút, hơn nữa cô ấy còn rất dịu dàng, từ đầu tới cuối đều phối hợp cùng anh, thậm chí còn vuốt ve tóc anh, lưng anh, đem đến một cảm giác ấm áp chưa từng có.

Mà cảm giác đó, Natalie chưa bao giờ mang lại cho anh.

Nếu không phải là Natalie, có thể là ai?

Là cô gái Phương Đông thần bí kia, gương mặt của cô có chút mơ hồ, nhưng trong lúc đó, đầu anh lại hiện lên một gương mặt xa lạ, cũng tóc đen da vàng giống Natalie, lại không phải là cô ấy.

Rốt cuộc cô là ai? Vừa như mơ lại như thực... làm Kiệt Lộ bối rối không thể xác định nổi.

“Theo tớ thì cậu thực sự xuất hiện ảo giác, nếu không chính là đang nằm mơ, nghĩ tới Natalie quá nhiều, mới có thể mơ thấy mình đang ngủ cùng cô ấy.”

Anh thất thần nhìn Johnny. “Có đúng vậy không?”

“Đương nhiên là vậy, cậu xem lại bộ dạng của mình đi, cả ngày hồn bay phách lạc, cậu đang hủy hoại chính mình đó. Kiệt Lộ, cậu phải biết thị trường thời trang ở New York này cạnh tranh rất khốc liệt, có bao nhiêu nhà thiết kế mong chờ nổi lên. Cậu vất vả nhiều năm ở mới có thể thành danh ở Âu Mỹ, vậy mà vì một người con gái...”

Johnny khuyên bảo tận tình nhưng tâm tư Kiệt Lộ đang ở một nơi khác, trong đầu anh không ngừng hiện lên hình bóng của một người con gái Á Đông, nhìn giống Natalie nhưng lại không phải.

Chẳng lẽ đúng như Johnny nói, anh uống quá nhiều mà sinh ra ảo giác? Hay tất cả chỉ là một giấc mơ?

Cho dù là ảo giác hay là giấc mơ, vẫn rất kỳ diệu, anh cảm giác sự buồn khổ lâu ngày như vơi đi một chút, đương nhiên, nếu không nhắc tới tình cảm đã mất đi, tim anh vẫn nhói lên từng hồi, nỗi đau ấy nhắc cho anh biết mình vẫn còn sống.

Nhưng bây giờ, anh cảm thấy đã tốt hơn nhiều, thấy trong cơ thể mình có một luồng năng lượng muốn thức dậy, dường như anh đã ngủ một giấc dài.

“Tớ đi lấy bút.”

Johnny còn đang thao thao bất tuyệt khuyên bảo bạn, bỗng nhiên Kiệt Lộ nói một câu làm anh ngừng lại, kinh ngạc hỏi: “Cậu vừa nói gì?”

Kiệt Lộ ngược mắt lên nhìn Johnny. “Tớ định tìm bút vẽ, thiết kế trang phục.”

Johnny còn tưởng mình đang nghe lầm, khi anh nghe những lời này từ Kiệt Lộ, tựa hồ cất cao giọng:

“Trời ạ! Rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông suốt?! Tớ còn nghĩ cả đời này không nghe được cậu nói những lời này nữa, cảm ơn ông trời, Kiệt Lộ, cậu không gạt tớ đó chứ? Là cậu thật sự nghĩ vậy?”

Kiệt Lộ nhìn chằm chằm đôi tay mình, đã bao lâu rồi anh không cầm lại cây bút?

Anh cầm lại bút sáng tác, đối với anh thiết kế là cả thế giới, bởi đây là thứ duy nhất anh có được, mất đi Natalie, anh không thể để mất đi niềm đam mê thiết kế thời trang được.

“Johnny, tớ còn có cơ hội trở lại giới thiết kế thời trang sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần cậu nguyện ý, tớ nhất định sẽ giúp cậu, như hồi xưa đó, chúng ta cùng nhau hợp tác, cậu lo thiết kế, tớ lo tiêu thụ, tuyệt đối có thể tạo ra thành tích đặc biệt.”

Kiệt Lộ cười khổ. “Hi vọng là như vậy.”

“Nhất định làm được, tớ tin tưởng cậu! Đừng quên chúng ta là anh em tốt của nhau.” Johnny vỗ mạnh vai anh, trong lòng anh vô cùng tin tưởng, nghe được bạn thân nói những lời này, anh vô cùng cao hứng.

Có bạn thân thật tốt, Kiệt Lộ cảm thấy được động viên hơn nhiều, quay lại giới thiết kế thời trang, là anh đang tìm về chính mình, có thể chỉ có cách này, anh mới có thể quên đi nỗi đau mất Natalie, chỉ là... chuyện kia thật chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Trong đầu lại hiện lên một hình bóng mơ hồ, da thịt mềm mại kia, những đụng chạm ôn nhu kia, đều là một giấc mộng sao?

Nếu là mộng, anh chỉ có thể nói, đây là một giấc mộng đẹp, có lẽ là ông trời thương anh, để chữa lành vết thương lòng, mà đem đến cho anh một giấc mơ vô cùng chân thật, đem đến người con gái an ủi anh.

Không thể tiếp tục suy sụp như vậy, anh muốn tỉnh lại, anh muốn sáng tạo ra những thiết kế làm cho người ta phải nhìn anh bằng một con mắt khác, anh phải làm cho Natalie hiểu được, Hứa Kiệt Lộ không có cô vẫn có thể sống rất thoải mái.

4. Chương 4

New York là trung tâm của giới thiết kế thời trang, mà qua mỗi năm tuần lễ thời trang New York càng thêm nổi tiếng.

Bốn năm trước, anh đã trở hết tài nghệ ở tuần lễ thời trang New York, tác phẩm của anh được không ít ngôi sao và những người nổi tiếng thích thú.

Nếu anh muốn trở lại, thì tuần lễ thời trang New York chính là con đường ngắn nhất.

Anh không còn dùng rượu để chuốc say chính mình, hi vọng bản thân làm được chút chuyện có ý nghĩa, anh cần làm mình bận rộn để không còn nghĩ tới Natalie nữa.

“Cố gắng lên, tuần lễ thời trang mùa thu năm nay, tớ sẽ giúp cậu tổ chức trình diễn. Trong mười ngày đó, có hơn sáu mươi nhà thiết kế tham gia triển lãm, đến khi đó giới nhà báo, thương nhân và các ngôi sao đều tham dự, cậu nhất định phải thành công mới được.” Trong điện thoại, truyền đến giọng nói hưng phấn của Johnny, anh là người rất có năng lực làm việc, khi đã quyết tâm nhất định sẽ đưa Kiệt Lộ quay lại giới thiết kế thời trang, và lập tức bắt tay vào an bài mọi việc.

Kiệt Lộ ngồi trong phòng làm việc nghe điện thoại, trầm ngâm một lát mới hỏi: “Thật vậy sao? Tuần lễ thời trang mùa thu? Vậy tớ chỉ có năm tháng để chuẩn bị thôi sao?”

“Vốn dĩ những người đăng ký đã gần hết chỗ, hơn nữa lại quá hạn, may mà tớ thông qua các mối quan hệ mới xếp được cậu vào, nên cậu phải nắm thật chắc cơ hội này.”

Bởi phát hiện bạn mình trầm mặc không nói gì, cho nên Johnny ở đầu dây bên kia lại hỏi.

“Kiệt Lộ, sao cậu không nói gì cả? không phải cậu đang do dự đấy chứ?”

“Tớ không biết, Johnny, tớ không biết liệu chỉ với thời gian năm tháng ngắn ngủi, tớ có thể tìm được cảm hứng sáng tạo hay không nữa đây.”

“Đương nhiên là có thể, cậu là người có tài, tớ tin vào mắt nhìn người của mình, cái duy nhất cậu cần bây giờ là một chút kích thích, chỉ cần cậu bắt tay vào làm cảm hứng sẽ trở lại thôi.”

Kiệt Lộ nhin không được, bật cười. “Cậu rất tin tưởng vào tớ, chỉ sợ đến lúc đó lại làm cậu thất vọng.”

“Kiệt Lộ, cậu không có đường lui rồi, dù sao cậu cũng đang ở gần đáy vực, kém hơn nữa cũng chỉ đến vậy, chẳng có gì đáng sợ cả, nếu cậu không bao giờ tỉnh táo, thì bất kỳ ai cũng không thể giúp được cậu, chỉ có thể dựa vào khả năng của chính mình mà thôi, cậu hiểu ý tớ chứ?”

Đương nhiên là anh hiểu điều đó, Hứa Kiệt Lộ vô cùng cảm kích bạn thân Johnny, trong lúc anh gặp khó khăn thì người duy nhất ở bên cạnh chăm sóc anh, không bỏ rơi anh, vẫn cố vũ động viên anh.

“Tớ tin tưởng cậu, tác phẩm của cậu có đường nét tinh tế, nhìn tổng thể lại rất phóng khoáng, màu sắc phối hợp, điểm xuyết độc đáo, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác mới mẻ, tớ đánh giá cao cậu ở điểm này.” Johnny nắm rất rõ điều này, anh từng đảm nhiệm vị trí cố vấn thời trang cho tạp chí Kimono, luôn luôn tin tưởng vào con mắt của mình, hơn nữa anh có quan hệ rộng, tuần lễ thời trang New York năm nay được an bài cũng nhờ những mối quan hệ lâu năm này.

Kiệt Lộ biết Johnny nói đúng, anh đã ở đáy vực rồi, có kém hơn nữa cũng có thể đi đâu, có lẽ vì là người ở đáy vực, nên cũng dễ dàng xua đuổi những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, bởi vì căn bản anh không còn gì để mất, nếu đã không còn gì để mất, anh có gì phải lo?

Anh hạ quyết tâm.

“Được, lấy tuần lễ thời trang mùa thu là mục tiêu, tớ muốn làm lại từ đầu, thiết kế ra những mẫu trang phục phải làm người ta nhìn tớ với ánh mắt khác.”

“Tốt quá rồi, tớ chỉ chờ những lời này của cậu, chúng ta cùng quyết tâm nào, bạn thân.”

Xác lập được mục tiêu, kết thúc cuộc nói chuyện với Johnny, Kiệt Lộ gác máy, ngồi trên sofa trầm ngâm suy nghĩ.

Anh đứng lên, nhìn lại chỗ ở hiện tại. Anh không nên ở lại nhà trọ nhỏ hẹp cạnh khu rừng Brooke này. Đã nhiều ngày anh không uống rượu, tâm trí anh tỉnh táo hơn trước rất nhiều, không giống khoảng thời gian u ám trước kia, bây giờ cần thận nhìn lại gian nhà, mới phát hiện ra căn phòng này có điểm không giống trước kia.

Đến tủ bát cũng được dọn dẹp sạch sẽ, phòng tắm được lau rửa sáng bóng, quần áo được giặt sạch sẽ còn thơm mùi nắng, những việc này là ai đã làm?

Có người vào đây lặng lẽ giúp anh dọn dẹp nhà cửa, nhưng người đó là ai? Tại sao không xuất hiện để anh gặp mặt?

Anh suy đi nghĩ lại, miệng lẩm bẩm nhất định là Johnny giả trò quỷ, tìm một người phụ nữ đến an ủi anh, cố gắng lôi anh thoát khỏi đáy vực, lại cố ý không nói ra, chắc chắn vì Johnny muốn anh quên Natalie, nên mới sắp xếp như vậy.

Dù sao đi nữa, anh thực sự cảm kích Johnny, bởi vì phương pháp này đúng là hữu dụng.

Bây giờ là lúc chuyển nhà, anh không thể tiếp tục ở lại nơi này, mà phải đến nơi rộng rãi hơn, anh quyết tâm sẽ làm lại từ đầu, lấy lại vinh quang đã mất.

A! sao lại thế này?

Dương Kỳ Kỳ tò mò nhìn căn phòng xa lạ trước mắt, đúng là cô xuyên qua gương mà đến, nhưng đây không phải là căn phòng nhỏ nhỏ khi trước, mà nơi xa lạ này, có vẻ rộng hơn phòng ngủ kia, đồ đạc trong phòng cũng không giống trước.

Tại sao cô lại ở đây?

Dương Kỳ Kỳ nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, lại nhìn nhìn tấm gương đằng sau, mặt gương gắn trên tường là một tấm gương lớn, không phải là tấm gương cũ kỹ ở căn hộ nhỏ đó nữa, không lẽ Ma kính cũng lạc đường nên đưa nhầm cô đến đây?

Vì vậy, cô lại theo tấm gương trở về phòng trọ của mình, sau đó cô nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ tới khuôn mặt của Kiệt Lộ, xuyên qua tấm gương, khi mở mắt ra lại là một nơi khác.

Cô há hốc miệng nhìn cảnh vật trước mặt, nơi này lại giống phòng làm việc, rộng khoảng năm mươi mét vuông, thiết kế theo kiểu lầu gác nhỏ, trần nhà cao với hai tầng.

Cô sắp bị hồ đồ mất rồi, không hiểu rốt cuộc là tấm gương đã đưa cô đến nơi nào? Cô tò mò nhìn khắp nơi, dưới lầu hình như là chỗ làm việc, có rất nhiều thùng giấy và tủ đứng, thoát nhìn như chưa được sắp xếp lại, cô đi dọc theo cầu thang đi lên trên tầng, có hai phòng tất cả, một gian chật đầy thùng giấy và mấy thứ linh tinh, gian còn lại là phòng ngủ, đây đúng là nơi cô ra khỏi gương lần đầu.

Có thể Kiệt Lộ chuyển nhà nên tấm gương đưa cô đến nơi ở mới của anh?

Phòng làm việc rộng rãi hơn so với chỗ cũ, thiết kế nhà lấy ánh sáng cũng rất hợp lý, phòng làm việc dưới tầng có mấy cái thùng đã mở, như thể vừa được đưa tới, trên tầng thì đầy ắp những thùng chứa đồ linh tinh, hình như đang sửa sang, sắp xếp lại.

Vì hộp được mở ra nên cô có thể nhìn thấy vài thứ đồ bên trong, phát hiện trong đó có một khung ảnh, trên đó là tấm ảnh chụp hai người đàn ông đang bá vai nhau, một người phương Tây, tóc vàng mắt xanh, người còn lại là chàng trai Á Đông, cô liếc mắt một cái cũng nhận ra anh là Kiệt Lộ.

Tấm ảnh này càng làm cô thêm khẳng định là anh đã chuyển đến chỗ ở mới, trong tấm ảnh, trên tay anh là một bằng khen, hình như là ảnh chụp khi anh đoạt giải, mà anh cười thật vui vẻ, thật rạng rỡ, làm cô không khỏi cười theo.

Khoan đã, cô đột nhiên nghĩ ra, lần đầu tiên cô là cô bước ra từ tấm gương trên lầu, lần thứ hai lại đi ra từ tấm gương dưới lầu, chứng tỏ rằng chỉ cần có gương, đều là cửa ra vào của cô?

Để chắc chắn, cô lại xuyên qua gương về nhà, sau đó theo gương trở lại phòng làm việc, hắc hắc, quả nhiên như cô dự đoán, mỗi lần tấm gương đều mở ra theo ý cô.

Chỉ cần phòng này có gương, tất cả đều là cửa ra vào của cô, thật sự rất thú vị, hơn nữa chỉ cần cô nhớ địa điểm, có thể tùy ý đi ra từ tấm gương bất kỳ.

Phát hiện này làm cô thích thú không thôi, hơn nữa cũng rất vui vẻ vì Kiệt Lộ chuyển đến nơi ở mới, chứng tỏ Kiệt Lộ đã lấy lại tinh thần, hôm nay khó có thể thấy anh say rượu nằm dài trên sàn nhà, mà anh chuyển

từ căn phòng cũ nát kia đến đây, chứng tỏ cuộc sống của anh có chuyển biến tích cực, nghĩ đến đây, cô nhin không được khoe môi nhếch lên, nở nụ cười hài lòng.

Đột nhiên, dường như khoe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng của ai đó, cô kinh ngạc quay đầu nhìn lại, vừa vịn thấy người kia đang mở mắt nhìn mình, người đó không phải ai khác, chính là Kiệt Lộ.

Ban đầu hai người kinh ngạc trừng mắt nhìn nhau, sau hai giây ngây người, Kiệt Lộ lớn tiếng quát.

“Cô là ai!”

Cô giật mình xoay người bỏ chạy.

“Đợi chút!”

Kiệt Lộ tuyệt đối không nghĩ tới trong phòng sẽ xuất hiện một người con gái xa lạ, nhưng lại là một người phụ nữ Á Đông, ngay lúc cô bỏ chạy, anh không chút nghĩ ngợi lập tức đuổi theo.

Thì ra không phải là ảo giác, cũng không phải nằm mơ, thật sự có một cô gái Châu Á ở trong phòng anh, anh muốn biết bao nhiêu ngày nay người giúp anh cạo râu, tắm rửa, gội đầu, giặt giũ, lại còn rửa bát, nấu nướng, người con gái đó, có phải là cô hay không?

Anh hầu như đã khẳng định cô chính là người con gái đó, mà anh có rất nhiều điều muốn hỏi cô, cho nên đuổi theo đối phương rất sát.

“Này, đừng có chạy!”

Trong phòng làm việc, hai người người chạy ta đuổi, trên nền nhà có nhiều chướng ngại vật, cản trở anh hành động, mà người con gái này cũng quá nhanh nhẹn, không chỉ chạy quanh bàn làm việc, mà trong lúc chạy tới chạy lui, còn dùng ma-nơ-canh cản trở anh, muốn bắt cô trong khoảng thời gian ngắn đúng là gian nan hết sức.

Kiệt Lộ luôn luôn uống say đến bất tỉnh, đột nhiên thấy anh tỉnh táo, làm cho Dương Kỳ Kỳ không có một chút chuẩn bị tâm lý nào, hơn nữa bộ dạng anh có vẻ rất tức giận, nên cô chỉ lo chạy trốn, lại không dám bước vào gương, sợ dọa đến anh, đành phải ở lại chạy lòng vòng cho anh đuổi. J

“Này! Sao cô lại phải chạy trốn thế?”

Còn không bởi vì anh đuổi em sao! Không chạy mới là lạ!

Cô không dám dây dưa, nhân cơ hội này bỏ chạy lên trên lầu, chạy ào vào phòng ngủ của anh, lập tức khóa trái cửa phòng lại.

A, cô gái này tự nhiên trốn vào phòng ngủ, lại còn khóa trái phòng lại, thật đúng ý anh! Đừng nên quên đây là nhà của anh, tất nhiên sẽ có chìa khóa.

Anh vội vàng lấy một chùm chìa khóa từ túi quần, tìm được chìa khóa phòng ngủ, sau đó mở cửa phòng ngủ ra, đi vào phòng, anh nhìn chung quanh phòng, bàn tay giữ lấy cửa nhẹ nhàng đóng vào, khóa lại.

Đôi mắt sắc sảo đảo qua bốn phía, không thấy người con gái kia, nhưng anh biết, cô đang ở trong gian phòng này.

Tốt thôi, rắn ở trong hang, cô trốn cũng không thoát!

Người con gái này là ai? Cô vào nhà bằng cách nào? Chờ đến khi bắt được cô, không thể không hỏi rõ được.

“Xuất hiện đi, cô trốn không nổi đâu.”

Anh đứng tại chỗ nói lớn, hai tay khoanh lại trước ngực, đợi cô bước ra, nhưng là bốn phía im lặng không có âm thanh, không chút động tĩnh.

Không chịu bước ra? Tốt thôi.

Anh ngồi xuống, dưới gầm giường không có ai, cho nên cô không trốn ở đây, sau đó anh bước tới cửa phòng tắm, nhìn quanh bên trong, cũng không thấy người.

Nếu hai chỗ đó đều không phải chỗ cô trốn, vậy thì nơi duy nhất cô có thể ẩn nấp, cũng chỉ còn lại tủ quần áo, vì vậy anh đi tới trước tủ, gõ gõ vào cánh tủ, lớn tiếng nói: “Tôi biết cô ở trong đó, mau ra đây đi.”

Cô gái vẫn như trước không thèm trả lời, dường như quyết định trốn trong đó, không chịu ra gặp anh.

“Cô không ra đúng không? Vậy thì tôi phải mở cửa mời cô ra đây vậy.”

Kiệt Lộ đứng trước tủ quần áo, hai tay nắm chắc lấy hai cánh tủ, hít một hơi thật sâu, dùng sức mở ra.

Anh dự đoán rất nhiều tình huống có thể xảy ra, có thể cô ấy sẽ hét đến chói tai, cũng có khả năng cô ấy sẽ lao tới, mà anh đã chuẩn bị đón lấy cô, theo cách nghĩ của anh, trong những tình huống có thể phát sinh, cũng chưa từng nghĩ đến kết quả này...

Không có?

Trong tủ quần áo không có lấy nửa người, làm anh kinh ngạc không thôi.

“Làm sao có thể như vậy?”

Anh nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới cả buổi, tủ quần áo lớn như vậy, ngoại trừ nơi này, còn chỗ nào có thể trốn đây? Anh không dám tin tìm lại khắp phòng.

Vừa rồi rõ ràng chính mắt anh thấy cô chạy vào phòng này, bây giờ người ở đâu mà không thấy?

Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, nơi này là lầu tám nha, hơn nữa ngoài cửa sổ cũng chẳng dư thừa không gian để cô trốn, chẳng nhẽ cô biến thành người nhện mà leo xuống ư?

Kiệt Lộ ngậy ngốc đứng yên tại một chỗ, không thể tin được cô gái này vô thanh vô tức biến mất, chuyện này không thể xảy ra!

Không lẽ anh gặp phải quỷ?

Dương Kỳ Kỳ xuyên qua gương trở về phòng của mình, vuốt vuốt trái tim đang đập kịch liệt, vừa rồi đúng là rất rất nguy hiểm a, mà không biết anh nghĩ gì nhỉ? Không phải cho rằng cô là kẻ trộm đó chứ.

Nếu anh đối với cô như thế, cô sẽ rất khó xử.

Nếu đã bị anh phát hiện, cô cũng không dám qua đó nữa, vài ngày sau, tuy rằng trong lòng cô nghĩ tới anh, nhưng rất sợ đi qua lại bị anh bắt gặp, cho nên không dám như trước ngày ngày sang chăm sóc anh.

Biết anh đã tỉnh táo, có thể tự chăm sóc bản thân, không còn dùng rượu chuốc say mình nữa, cô cũng yên tâm vài phần, vì vậy cô quay lại thời gian biểu trước kia, đi học, làm thêm, cùng nhóm bạn thân tụ tập đi chơi, không lâu sau lại gấp rút chuẩn bị thi cử, cuộc sống sinh viên bận rộn không khác gì nhóm lửa dưới mông.

Khoảng thời gian này, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, đã gần một tháng cô không xuyên qua gương đến thăm anh.

Kết thúc cuộc thi giữa kỳ, Dương Kỳ Kỳ cuối cùng cũng có thể hít thở thoải mái, không thể lấy có kỳ thi bận rộn, trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt của Kiệt Lộ.

Không biết anh có ở phòng không?

Cô không dám đi qua, là sợ nhìn thấy bộ mặt tức giận của anh, khi chưa được anh cho phép mà tự tiện vào nhà, nên cô không tự cho phép mình nghĩ tới anh nữa; nhưng về phương diện khác, cô lại rất muốn biết cuộc sống của anh, không biết anh có ăn uống tốt không, có ngủ ngon không, có biết tự chăm sóc bản thân hay không?

Điểm chính yếu là, anh không còn khóc nữa đấy chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, mấy ngày liền mong nhớ, hơn nữa trong lòng ức chế không được quan tâm đến anh, rốt cuộc hôm nay phá lệ.

Cô lấy hết dũng khí xuyên qua gương thêm lần nữa, tuy nhiên để đề phòng vạn nhất, cô hết nhìn trái rồi nhìn phải, xác định bốn bề vắng lặng, mới nhẹ nhàng xuyên hoàn toàn qua gương, đến phòng làm việc.

Một tháng không tới, căn phòng có chút bất đồng, lần trước đến đây, nơi này ngổn ngang trăm thứ đồ, hiện nay giống như mỗi thứ đã trở về đúng chỗ của nó, trong phòng đặt rất nhiều mô hình người mẫu, mà trên mỗi ma-nơ-canh đều mặc đủ mọi kiểu dáng quần áo, trên chiếc bàn lớn, vải vóc được xếp chiếm đến một nửa, ngăn tủ bốn phía đều đặt rất nhiều phụ kiện may mặc, nhìn qua hoàn toàn giống phòng làm việc của một nhà thiết kế thời trang.

Cô tò mò nhìn xung quanh, trường trên treo đủ loại tranh ảnh và ảnh chụp. Có bức là một cô người mẫu nằm dài trên sofa, có bức chụp trang phục, có phác họa, cũng có ảnh chụp của người thật.

Quần áo ở đây thật đẹp, rất đặc sắc, cho dù cô không phải là người trong nghề nhưng vẫn có thể cảm thấy những trang phục này thật nhẹ nhàng tinh tế.

Trong phòng khách có máy tính, bàn dài và máy may, trên bàn có đầy đủ các loại thước và kéo may, cùng vài tập mẫu phác thảo.

Ngoài ra trong phòng còn có vài giá treo áo, mang trên mình nhiều loại kiểu dáng trang phục, các loại màu sắc, đủ loại trang sức xinh đẹp; một tủ khác đựng rất nhiều vải vóc, một ngăn tủ đựng đầy phụ kiện như thuốc nhuộm, dây màu... mọi nơi cô đều chăm chú nhìn, đều cảm thấy thật thần kỳ, thật mới mẻ.

Thì ra phòng làm việc của một nhà thiết kế thời trang là như vậy, đối với một cô gái đơn thuần đến từ Đài Loan như cô mà nói, giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, không khỏi nảy sinh cảm giác kính phục, cô tò mò nhìn ngắm, nhìn đến nỗi hoa mắt thất thần.

Trên tường là một tấm bảng hình chữ nhật, trên đó không những có ghi chú viết bằng bút dạ, mà còn kín mít những nam châm gắn giấy note, ngoại trừ lịch làm việc dày đặc, còn dùng nam châm gắn lên một số tấm ảnh, không theo một thứ tự nào cả.

Cô đang nhìn nhìn ngắm ngắm, đột nhiên ngây dại, có một hình phác họa ngay trước mắt, bất tri bất giác há lớn miệng, mở tròn mắt không tin được, nhìn chằm chằm bản phác họa được gắn trên bảng thông báo.

Trên đó phác họa một người con gái, có phần quen mặt, dưới tấm hình là một dòng chữ viết bằng bút dạ.

“Cô gái thần bí, cô làm thịt kho tàu rất ngon, có thể làm cho tôi một lần nữa không?”

“A...” cô hô nhỏ một tiếng, giật mình hiểu được bức phác họa này là vẽ cô, mà lời nhắn kia là gửi đến cô.

Thật sự không nghĩ tới, cô vỗ vỗ ngực, không tự chủ được nhìn đông nhìn tây, xác định lại lần nữa không có một ai trong phòng, trống ngực đập liên hồi nhìn chằm chằm bức họa hồi lâu.

Người con trai này cùng lắm mới nhìn thấy cô một lần, có thể vẽ được chân dung cô, mặc dù cô không hiểu về phác họa, nhưng cũng biết thưởng thức đôi chút, nét bút thanh thoát tiêu sái đầy tính nghệ thuật, cô xem rất ngạc nhiên thích thú.

Nét cười hiện lên khuôn mặt, cô cầm lấy bức họa, sau đó dùng bút dạ viết lên bảng.

“Ok, không thành vấn đề, em làm thịt kho tàu cho anh.”

Kiệt Lộ nhìn thấy lời nhắn trên tấm bảng, rốt cuộc anh cũng đợi được cô, qua gần một tháng, người con gái thần bí đó lại xuất hiện lần nữa.

Tối hôm đó, căn phòng của anh thơm nức mùi thịt kho tàu, dường như tự dưng bay tới, mà rõ ràng anh đang ở trong phòng làm việc vui đùa vào thiết kế, hoàn toàn không hiểu được người con gái kia làm cách nào xuất hiện ở đây.

Với anh mà nói, đây thực sự là một chuyện thần kỳ, mà từ ngày bắt đầu, cả hai đều liên lạc, chỉ cần anh nhắn lại ở bảng thông báo, thì ít lâu sau sẽ phát hiện phúc đáp của cô.

“Mạo muội xin hỏi, cô là quý sao?”

“Thật ngại quá, em là người sống.”

“Tôi là Hứa Kiệt Lộ, cô tên gì? Bao nhiêu tuổi? Hiện đang ở đâu?”

“Dương Kỳ Kỳ, hai mươi tuổi, Đài Loan.”

“Em đến từ Đài Loan? Vậy thì bây giờ em đang sống ở đâu?”

“Em đang ở Đài Loan.”

“Kỳ Kỳ, nếu em ở Đài Loan, làm sao có thể chạy tới New York tận bên kia bán cầu, chỗ ở của tôi?”

“Em có một cánh cửa xuyên không gian, nên có thể qua lại chỗ anh ở.”

Ngay từ đầu anh hoài nghi rằng, bản thân chuyển đến một căn hộ ma quái? Nhưng rất nhanh, anh bác bỏ ý nghĩ này, anh chưa nghe qua ma quỷ có thể xuất hiện giữa ban ngày, mà lại giúp anh nấu nướng, dọn dẹp, giặt giũ.

Anh không muốn hù dọa cô, đầu tiên bởi anh rất tò mò, thứ hai anh rất hâm mộ khả năng nấu nướng của cô, có thể làm những món ăn quê nhà cho anh, hơn nữa lại có cô gái tình nguyện giúp anh làm việc nhà, làm cho anh thoải mái hơn rất nhiều.

Cô gái thần bí này mỗi ngày đều chuẩn bị đồ ăn cho anh, đôi khi anh cảm thấy cô xuất hiện, nhưng khi anh đi tìm cô, chỉ nhìn thấy trên bàn trà phòng ngủ là đồ ăn thơm ngon.

Nếu cô cảm thấy ngại ngùng không muốn gặp anh, thì anh nên đồng ý mà không miễn cưỡng cô, để duy trì mối quan hệ này, hai người dần học được sự ăn ý lẫn nhau, anh để cô tự do ra vào, cho cô một không gian thoải mái hoạt động.

Có đôi lúc, quần áo anh chất đống ở giỏ trong phòng tắm bỗng dưng không thấy nữa, hai ngày sau, trên giường lại có quần áo được giặt sạch sẽ thơm tho, hơn nữa còn được gấp ngay ngắn.

Có đôi lúc, anh thức đêm thiết kế mà ngủ quên trên bàn làm việc, đến khi thức dậy, đã thấy bên cạnh là một món ăn nhẹ, đó là cô chuẩn bị đồ ăn đêm cho anh.

Nguyên liệu nấu ăn dù sao cũng phải dùng đến tiền, anh là nam nhi, cũng không thể tùy tiện chiếm tiện nghi của cô, cho nên anh dùng nam châm dính tiền lên bảng thông báo, nhắc lại đây là tiền mua đồ ăn.

“Cánh cửa xuyên không gian? Thật là hài hước, được rồi, nếu em không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng, bắt quá cũng không để em xào nấu miễn phí đồ ăn mỗi ngày được.”

“Chỉ cần anh bằng lòng, mỗi ngày em đều tình nguyện nấu cơm, giặt giũ, dọn dẹp hộ anh, em sẽ mượn đường qua nhà anh, đến New York tham quan làm thù lao, không biết ý của anh thế nào?”

“Đương nhiên là không vấn đề gì, nếu em muốn tham quan New York, anh có thể đưa em đi.”

“Kiệt Lộ, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em rất ngại, nên trước hết vẫn là để em tự mình đi là được rồi, hơn nữa công việc của anh bận bịu, em không muốn quấy rầy anh. Anh yên tâm, khi em đi ngang qua đảm bảo sẽ thật nhẹ nhàng, tuyệt đối không quấy rầy anh làm việc, chúng ta quyết định vậy nha, đúng rồi, cảm ơn bức họa của anh, em rất thích (^)”

Hứa Kiệt Lộ nhìn dòng chữ Tiếng Trung thanh thoát trên mặt bảng, cuối dòng còn vẽ một hình mặt tươi tắn, làm anh không khỏi mỉm cười.

Liên tiếp mấy ngày, hai người nói chuyện với nhau qua bảng thông báo.

Anh thực sự kinh ngạc, cô rút cuộc đi từ đâu đến, và làm như thế nào có thể quay lại dễ dàng? Mỗi góc ngách trong phòng ngủ anh đều xem xét, không có gì có thể là thông đạo hay là cửa ra vào, theo đường cửa sổ càng không thể, bởi đây là lầu tám, hơn nữa ngoài cửa sổ căn bản không có chỗ nào con người có thể sống ngoài đó.

Từ sau đó, cô làm càng nhiều món ăn đem đến.

Tuy rằng New York có đồ ăn Trung Quốc, nhưng anh vẫn vô cùng kinh ngạc, một cô gái ở thời đại này có thể làm được nhiều món, bất kể là đồ ăn mặn hay ăn nhẹ đều mang đậm hương vị quê hương Đài Loan.

Cô vì anh mà chuẩn bị rất nhiều loại đồ ăn nhẹ, có gà tấm bột chiên, hà tử tiên, đại tràng hầm, canh thịt nấm hương, hủ tiếu... sau đó lại nấu những món nước khác, như mì sợi Nhật Bản, cơm trộn Hàn Quốc, bánh

tôm Thái Lan, miến xào Việt Nam, đủ loại đủ kiểu, cái gì cần đều có, ngay cả những loại hoa quả vùng nhiệt đới cô cũng chuẩn bị cho anh.

“Thật là lợi hại, làm sao mỗi ngày em đều đem đồ ăn nhẹ tới cho tôi vậy?”

“Cạnh trường em có khu chợ đêm.”

“Em học trường nào?”

“Đại học sư phạm.”

“Ở New York làm gì có đại học sư phạm.”

“Đại học sư phạm Đài Loan.”

“Đại học sư phạm Đài Loan? Thật hay giả vậy?”

Kiệt Lộ cười cười nhìn lời nhẩn của cô, vừa lẩm nhẩm nhớ kỹ, vừa ăn mấy cái bánh bao chiên cô mang tới, cô còn nói, tiệm bánh cô mua rất nổi tiếng, nếu muốn mua được bánh phải lấy số xếp hàng.

“Đồ ăn có ma lực nhất định, mỹ thực có thể đem đến cho người ta sức mạnh, có thể tạo ra cảm hứng sáng tác cuộn cuộn không thôi, em viết báo cáo hay làm bài tập đều phải dùng đến chúng (^)”

Nhìn giấy nhẩn của cô, đôi môi tuấn lãng khẽ nở nụ cười.

Ma lực sao? Thật là, đối với anh mà nói, cô chính là người con gái có ma lực kỳ diệu, xuất hiện đúng thời điểm đen tối nhất của anh, âm thầm chăm sóc anh.

“Người con gái có ma lực... ban ngày thì ấm áp, ban đêm lại thần bí...” Anh đột nhiên ngồi thẳng dậy, dường như có một nguồn cảm hứng vừa tiến vào người anh, anh lập tức cầm lấy giấy bút, phác thảo một hình vẽ, tưởng tượng ra cảm giác kia, cảm hứng tuôn trào cuộn cuộn.

Anh vô cùng hưng phấn, trang giấy bắt đầu hiện lên hình ảnh rõ ràng, một bộ đồ với những đường cắt tinh tế và phụ trang đi kèm.

Đồ ăn ngon quả thực có thể cho người ta sức mạnh, làm cho cảm hứng sáng tác cuộn cuộn kéo tới? Nói cho cùng, hiện tại anh thấy một nguồn năng lượng dào dạt không dứt, hé miệng, một miếng liền nuốt trọn cái bánh bao.

Dương Kỳ Kỳ nhẹ nhàng bước ra từ tấm gương, trên tay ôm chồng quần áo, đây là quần áo cô giúp Kiệt Lộ phơi nắng, đang định len lén đặt trên giường anh rồi đi, cả người đột nhiên ngẩn ngơ.

Trên giường là một hộp quà đẹp đẽ, được buộc lại bằng dây nơ con bướm xinh xắn màu bạc, mà trên hộp quà còn có tấm thiệp, trên đó viết tên Dương Kỳ Kỳ, rõ ràng là muốn đưa cho cô.

Cô bỏ quần áo xuống, tò mò cầm lấy tấm thiệp, vừa mở ra liền thấy một hình vẽ, là vẽ cô, mà trong tấm thiệp là nét bút cứng cáp của anh.

“Đêm nay có một buổi trình diễn thời trang của hãng LV, triển lãm diễn ra ngay sau bữa tiệc tối, áng chừng bảy giờ bắt đầu, hi vọng em có thể tham gia, tôi đã thiết kế một lễ phục dạ hội dành riêng cho em, tôi rất mong được đón tiếp một thực nữ như em, trong hộp có thiệp mời, chỉ cần lấy tấm thiệp đó có thể tiến vào hội trường.”

Cô ngẩn ngơ, tiệc tối sao? Lễ phục dạ hội nữa? buong tấm thiệp xuống, cô mang theo tò mò mở hộp quà ra, kinh hỉ phát hiện bên trong thực sự chứa một bộ lễ phục, cô cầm lên ngắm nghía, đó là một bộ lễ phục dạ hội đơn giản nhưng cực kỳ lộng lẫy hoa lệ.

Dương Kỳ Kỳ chưa từng thử qua lễ phục dạ hội, cũng đừng nói là thiết kế riêng cho cô.

Cô vừa mừng vừa sợ, vạn lần cũng không thể tưởng tượng được Kiệt Lộ sẽ vì cô mà tự tay thiết kế trang phục dạ hội, lập tức mặc thử; đứng trước gương nhìn chính mình, lễ phục này mặc trên người cô, làm cho cô bớt mấy phần khí tức sinh viên, lột xác thành một cô gái diễm lệ.

Bộ lễ phục này tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, đơn giản mà tao nhã, hơn nữa trong hòm còn chuẩn bị phụ kiện đi kèm.

Cô cầm lên một vòng cổ làm bằng ngọc trai đeo lệ người, thật tuyệt, cô rất thích.

Bây giờ? Nên đi không?

Nghĩ tới anh tự mình thiết kế lễ phục vì cô, lòng của cô chùng xuống, trải qua một hồi đấu tranh, cô quyết định nhận lời mời của anh.

5. Chương 5

Cô từng tham gia nhiều bữa tiệc sinh nhật của bạn học, cũng chỉ là bạn bè tụ tập vui vẻ, chưa từng nghĩ có một ngày có thể mặc lễ phục, tham gia một buổi dạ tiệc ở New York.

Mà quan trọng là, Kiệt Lộ tự tay thiết kế tặng cô một bộ váy dạ hội! trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, không kể đến việc cô chưa từng yêu ai, bởi cô rất chăm chú học tập, chỉ hi vọng nhanh nhanh tốt nghiệp, kiếm ngày càng nhiều tiền, ổn định cuộc sống, làm tốt chức trách của mình là được.

Hiện tại, Ma kính mở ra con đường mạo hiểm cho cô, để làm cho bản thân xứng với bộ lễ phục, cô tới thẩm mỹ viện làm tóc, bỏ thêm nhiều thời gian để tắm rửa, sửa sang hơn bình thường.

Trong khi đó, cô còn phải vội vàng làm thêm buổi chiều, làm xong việc cô phải trở về hoàn thành báo cáo môn ngữ văn đến gần một giờ sáng, ngủ một giấc nhỏ nhỏ, tới bốn giờ bắt đầu dậy chuẩn bị, cô còn hỏi mượn Tiểu Mẫn bộ trang điểm, ra sức tìm kiếm các clip dạy trang điểm trên mạng, cố gắng kẻ một đường viền mắt thật hợp với bộ trang sức, hễ thất bại lại tẩy đi vẽ lại, cuối cùng thoa một lớp son ngọt ngào lên môi.

Thật vất vả để đại công cáo thành, hiện giờ đã là sáu giờ sáng, múi thời gian không khác nhau là mấy, cô đến trước Ma kính, đánh giá chính mình trong gương, hít một hơi thật sâu, kiểm tra lại xem mình có để quên gì không. Kiệt Lộ đã chuẩn bị cho cô một chiếc ví da nho nhỏ, cô đem theo tiền Mỹ và thiệp mời, cô cũng tìm kiếm vị trí buổi tiệc ở New York trên mạng, nhắm tính quãng đường đi taxi, bởi cô mặc váy dạ hội nên không thích hợp để đi tàu điện ngầm, mà cô cũng sợ lạc đường.

Chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, cô nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ tới Kiệt Lộ.

Đêm nay chắc chắn anh cũng tham dự buổi dạ tiệc này, trên thiệp mời ghi rõ địa chỉ, là khu phố Manhattan trung tâm New York, anh đang ở đó chờ cô.

Hai tay nhấc chân váy lên, cô bước vào gương, đi tới mặt bên kia.

Khi cô mở mắt ra, không khỏi ngáy ngốc một hồi.

Đây là làm sao?

Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, vốn nghĩ cô sẽ đến phòng ngủ của Kiệt Lộ, tuy rằng đây cũng là một gian phòng ngủ, nhưng so với phòng của anh bài trí cũng khác, hoàn toàn bất đồng.

Kỳ lạ, Ma kính đã đem mình đến nơi nào vậy?

Cô hiếu kỳ đánh giá xung quanh, bên ngoài tiếng nhạc và âm thanh cười nói vô cùng náo nhiệt làm cô tò mò, vì vậy cô lặng lẽ mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài xem xem, quang cảnh bên ngoài làm cô nhìn trân trân không nói thành lời.

Trong đại sảnh, đèn thủy tinh hoa lệ được giăng từ lầu giữa đến lầu cao, rất nhiều nam thanh nữ tú đứng nói chuyện ở khắp nơi, cho dù là trên cầu thang, trong đại sảnh, ngoài hành lang tất cả đều là người ngoại quốc; có người mắt màu lam, mắt màu lục, có người da trắng, người da đen, người tóc vàng, tóc hồng hay tóc nâu đều có, tất cả bọn họ đều rất lộng lẫy.

Cô ra khỏi phòng ngủ, đứng trên hành lang, vịn vào lan can màu trắng đi xuống dưới, quả thật rất đông người, thậm chí cô đi ngang qua bọn họ, cũng chẳng ai quan tâm cô có phải người nơi này hay không, cũng

chẳng ai để ý cô mới từ phòng ngủ bước ra, những người này nói cười với nhau, tựa như đang ở trong một bữa tiệc.

Cô chớp mắt vài cái, thầm mong mình không nhìn nhầm? Trong số những người ngoại quốc kia, có mấy người cô rất quen mặt, hình như cô đã nhìn thấy trong mấy bộ phim Mỹ.

“Dùng sâm banh chứ? Quý cô.”

Một khay đầy những ly rượu xếp ngay ngắn đưa đến trước mặt cô, làm cô ngẩn người, quay đầu lại, thì ra là một thanh niên mặc áo sơ mi trắng phối với áo gi lê đen bên ngoài, lịch sự nhìn cô mỉm cười, mà trên cổ áo còn đeo nơ con bướm, thoạt nhìn hình như là bồi bàn.

Cô do dự một chút, cầm lấy ly rượu sâm banh, xem ra người bồi bàn này thái độ khá thân thiện, liền dùng tiếng Anh hỏi: “Xin hỏi đây có phải buổi triển lãm của hãng LV không?”

“Đúng vậy, tiểu thư, đây là party của hãng LV.”

Trời ơi, thật đúng như cô dự đoán, Ma kính cư nhiên đưa cô tới đây, tại sao chứ?

Đúng rồi, tuy rằng khi đó cô nghĩ tới Kiệt Lộ, nhưng đồng thời cũng nghĩ đến nơi ghi trên thiệp mời Kiệt Lộ đưa cô, sau đó Ma kính đem cô đến nơi này.

Điều này không phải chứng tỏ cô có thể đến bất kỳ nơi nào mà Kiệt Lộ có mặt sao?

Phát hiện này làm cô hưng phấn không thôi.

Cô uống một ngụm cạn hết ly sâm banh, rất ngon, ly rượu của cô không còn gì, lập tức có bồi bàn đi tới, đem ly của cô đi, còn hỏi cô có muốn thêm ly nữa không, phục vụ cũng thật chu đáo.

Cô nhìn anh bồi bàn mỉm cười lắc đầu, cảm ơn người phục vụ, sau đó đi qua mọi người, đứng một góc nhìn ngắm hội trường.

Cô đi xuống cầu thang, cảm giác như cô bé Lọ Lem vô cùng hứng khởi tham gia vũ hội hoàng gia, tuy bên ngoài cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại rất hào hứng, mọi người đang tụ tập cười nói ở kia, không ít tuấn nam mỹ nữ đều xinh đẹp lộng lẫy như người mẫu trong tạp chí bước ra.

Khi cô tiến đến đại sảnh, mỗi cánh cửa sổ mở ra lại là một khung cảnh khác, như thể đi đến các quốc gia khác nhau, thật sự đẹp như ở xứ sở thần tiên.

Cô đi ra ngoài sảnh, trước mắt là một bể bơi lung linh ánh nước, những ngọn đèn trong sân tỏa ánh sáng êm dịu, hòa cùng với ánh đèn hắt lên từ đáy hồ, không ít người ngoại quốc ngồi trên ghế ngắm cảnh nói chuyện.

Cô bị khung cảnh trước mắt hấp dẫn, nhìn ngắm đến mê mẩn.

Đến gần bảy giờ tối, một chiếc xe màu đen dừng lại bên ngoài hội trường dạ tiệc, bảo vệ tiến lên mở cửa xe cho họ, một nam một nữ lần lượt bước xuống xe.

Người nam là soái ca Johnny tóc vàng mắt xanh, Cathy là bạn gái anh đêm nay, một người mẫu xinh đẹp, có nước da màu chocolate, là con lai của một người da trắng và da đen, tóc nâu sáng bóng buông nhẹ nhàng trên bộ váy dạ hội màu đỏ, tôn lên dáng người nóng bỏng của Cathy.

“Buổi tiệc tối nay là con gái yêu của tổng giám đốc hãng LV chủ trì, cô ấy rất yêu thích thiết kế của cậu, Kiệt Lộ, hề có cơ hội tớ sẽ giới thiệu cậu, đến khi ấy cậu phải lấy được thiện cảm của cô ấy, biết không?”

Johnny nhìn Kiệt Lộ vừa bước xuống phía sau, đêm nay anh mặc một áo sơ mi màu xám bạc phối hợp với vest đen cùng giày da, làm cho thân hình cao một mét tám lăm toát ra vẻ lạnh lùng, anh mặc bộ đen đi cạnh Johnny một thân vest trắng, thành liên minh đối lập.

“Johnny, cậu cũng biết mình không giỏi trong giao tiếp mà.”

“Đơn giản thôi, cậu chỉ cần mỉm cười, nói một vài câu hóm hỉnh, biểu hiện vui vẻ là được.”

“Tớ tin người ta sẽ ấn tượng với khả năng thiết kế của tớ, mà không phải như một chú hề chuyên chọc cười người khác, huống hồ hóm hỉnh cũng không phải là thế mạnh của tớ.”

Cathy cười nói. “Kiệt Lộ, ý Johnny nói là anh đừng nghiêm nghị quá, khuôn mặt quá nghiêm túc sẽ dọa mọi người chạy xa đó.”

Johnny đưa thiệp mời cho bảo vệ ngoài cửa xem, người bảo vệ cung kính mời họ tiến vào, ngoại trừ lần đó, mọi cửa các party đều có hai người cao to khôi ngô bảo vệ cửa, giống như hắc bạch vô thường, một đen một trắng, tất cả đều mang khí thế dọa người, chuyên môn kiểm soát những vị khách không mời mà đến, tự tiện xâm nhập dạ hội.

Khi ngang qua người bảo vệ, Kiệt Lộ mở miệng hỏi: “Xin hỏi có thấy một cô gái người châu Á tới đây không?”

“Tiên sinh, khách tham gia có không ít mỹ nữ châu Á, không biết anh muốn chỉ ai?”

“Cô ấy cao chừng này, dáng người nhỏ nhỏ, mặc váy dạ hội màu đen, cầm một chiếc ví da nhỏ, chắc hẳn có một người?”

Bảo vệ nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Nếu là một cô gái châu Á như vậy, trong ấn tượng của tôi thì chưa từng nhìn thấy.”

Đúng vậy sao? Cô không tham gia?

Kiệt Lộ không khỏi thấp thỏm, không biết cô có đến hay không? Anh rất hi vọng cô có thể có mặt ở đây, nếu cô không xuất hiện, anh sẽ rất thất vọng.

“Một cô gái phương Đông? Thì ra cậu đã tìm cho mình một cô gái đi cùng, khó trách cậu từ chối đề nghị tìm hộ cậu một người bạn gái của mình.” Johnny bỗng nhiên hiểu ra, hơn nữa cảm thấy rất bất ngờ, từ khi bị Natalie bỏ rơi, anh chưa từng nghe qua Kiệt Lộ để ý tới một người con gái nào.

Kiệt Lộ chỉ biết cười cười, không biết phải giải thích thế nào, trong lòng nghĩ tới Kỳ Kỳ, bắt đầu lo lắng liệu cô có thể bị lạc đường hay không? Hoặc là, căn bản cô không thấy được thiệp mời? Cũng có khả năng cô không muốn gặp mặt anh.

Rất nhiều giả thiết hiện lên trong đầu anh, mặc kệ trước mặt có bao nhiêu mỹ nữ, nhưng trong lòng anh chỉ có ý nghĩ duy nhất về Kỳ Kỳ, một cô gái phương Đông thần bí, lạnh lẽo chăm sóc anh mà không cần bất kỳ sự báo đáp nào.

Johnny quả thực có khả năng xã giao, quan hệ rộng lớn, ở New York này thực hữu dụng, mỗi buổi trình diễn thời trang ở New York rất thu hút người nổi tiếng và các ngôi sao đến tham dự, ban ngày họ trang điểm, đến tối lại tham gia party, ở New York này giới nhân vật nổi tiếng đều sống về đêm cả.

Johnny vì Kiệt Lộ mà xuất ra chiêu bài lợi hại nhất của mình, đó là Cathy—người mẫu đang được giới truyền thông New York chú ý.

Đêm nay Cathy mặc lễ phục dạ hội do chính Kiệt Lộ thiết kế, đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng quý phái, trang phục phong cách cổ điển của nữ thần Hy Lạp kết hợp với phong cách hiện đại, để Cathy mặc thiết kế của Kiệt Lộ đến tham gia bữa tiệc có đông người nổi tiếng tham gia, chính là một chiêu bài sống, quảng bá tác phẩm của Kiệt Lộ một cách tốt nhất.

“Kiệt Lộ, đúng như mong muốn của chúng ta, có không ít người đang ngắm nhìn Cathy đó.” Johnny thấp giọng nói với anh.

“Cathy là một mỹ nhân, tất nhiên có nhiều người chú ý.”

Cathy nghe xong cười duyên. “Nếu Johnny nói em là mỹ nữ, em còn không biết thế nào, nhưng lời này là chính miệng Kiệt Lộ nói ra, tất nhiên là có sự khác biệt.”

Johnny nhướn cao mày. “Ý của em là lời khen của anh không có giá trị?”

“Đương nhiên là không phải, chỉ là Kiệt Lộ rất ít mở miệng khen người khác, hơn nữa cũng không phải là người miệng lưỡi trơn tru, chắc chắn không phải là lời nói khách sáo.”

“Được đấy, em ám chỉ anh là người miệng lưỡi trơn tru, vừa mở miệng đã mắng anh rồi.”

Cathy cười quỵn rũ với anh. “Nếu lời anh ca ngợi chỉ thuộc về mình em, thì đó là lời nói vô giá, được anh khen hết lần này tới lần khác, ai mà chẳng yêu.”

Một bên là thanh niên hào hoa phong nhã, một bên là người mẫu nóng bỏng gợi cảm, những kiểu liếc mắt đưa tình của tuần nam mỹ nữ ở giới thời trang này cũng là bình thường, Kiệt Lộ đã biết từ lâu nhưng không thể trách ai, trong lòng anh vẫn luôn nghĩ về Kỳ Kỳ, không ngừng đưa mắt tìm kiếm xung quanh, đặc biệt chú ý đến những cô gái châu Á, hi vọng có thể tìm thấy cô trong đám đông.

Đột nhiên, khuôn mặt trầm tĩnh nghiêm nghị của anh có biến đổi, trong ánh mắt thoáng chốc trở nên sâu xa khó hiểu.

“Tuy vậy em nghĩ rằng, nguyên nhân mọi người chú ý, là bởi bộ váy em đang mặc trên người thôi.” Cathy vui vẻ nói, cô đã nhìn thấy ánh mắt sáng rực của mấy người phụ nữ khi đánh giá bộ váy trên người cô.

Vừa mới nói, một vài vị phu nhân của hãng thời trang danh tiếng đã tiến lên chào hỏi, cũng đặc biệt hỏi bộ váy độc đáo trên người là tác phẩm của nhà thiết kế nào.

Hôm nay Johnny nhất quyết đưa Kiệt Lộ tới bữa tiệc này bằng được là có mục đích của mình, nơi tụ hội của giới thượng lưu là cách tốt nhất để quảng bá, tạo ra đề tài để người ta bàn luận.

Cathy và Johnny trao đổi ánh mắt một chút, cô lập tức thoải mái khoe những nét tinh tế trên bộ váy dạ hội, vui vẻ nói với các cô: “Đây là tác phẩm của nhà thiết kế Kiệt Lộ mà tôi đặc biệt yêu thích.”

“A, thì ra là tác phẩm do Kiệt Lộ tiên sinh thiết kế, thật sự rất đẹp.”

“Kiệt Lộ tiên sinh là nhà thiết kế tôi yêu thích nhất.” Cathy đương nhiên không quên nhân cơ hội này tán thưởng thêm một chút, mà bên kia Johnny cũng tăng cường bổ sung: “Tác phẩm của Kiệt Lộ không chỉ có vậy, trong tuần lễ thời trang mùa thu New York năm nay, anh sẽ đưa ra nhiều mẫu thiết kế trong bộ sưu tập xuân hạ năm tới, có đúng không? Kiệt Lộ tiên sinh.” Nói xong mỉm cười nhìn về phía sau, vốn định kéo Kiệt Lộ tới thăm hỏi mọi người một chút, không ngờ khi nhìn lại, người không thấy đâu nữa.

Johnny ngây người, vừa rồi rõ ràng là đứng ngay phía sau anh, mà giờ đã đâu rồi?

“Xin hỏi vị nào là Kiệt Lộ tiên sinh?” có người hiếu kỳ hỏi.

Cathy tìm kiếm bóng dáng của Kiệt Lộ, không hiểu sao không nhìn thấy anh. Gặp phải tình huống này, dù sao Johnny cũng là cao thủ trong giao tiếp, không chút hoang mang quay lại mỉm cười nói với mọi người: “Kiệt Lộ tiên sinh đã từng được đào tạo tại vương quốc Bỉ, không những vậy anh cũng từng thiết kế lễ phục cho phu nhân tổng thống.”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên khiến cho mọi người kinh hô, đây đúng là kết quả mà anh mong muốn.

“Chắc chắn anh ấy đã bị các fan vây quanh rồi, tôi xin phép đi tìm anh ấy, giải cứu trở về đây giới thiệu với quý vị.”

Johnny lịch sự nói, trao đổi ánh mắt với Cathy, rồi mỉm cười rời đi, anh tin tưởng Cathy thông minh có thể quảng bá cho Kiệt Lộ thêm nổi tiếng, làm cho các phu nhân có tiếng tăm thêm tò mò về Kiệt Lộ, tiếp đó có hứng thú trở thành thượng khách của tuần lễ thời trang New York, dù sao đi nữa tuần lễ thời trang New York có đến hơn sáu mươi nhà thiết kế lần lượt tham gia trình diễn, ngay từ bây giờ anh sẽ đẩy mạnh quảng bá cho Kiệt Lộ, thu hút càng nhiều vị phu nhân danh tiếng đến tham dự buổi trình diễn thời trang của Kiệt Lộ.

Chết tiệt, Kiệt Lộ đã chạy tới nơi nào rồi? không phải cấp bách đến mức phải chạy vào WC chứ?

Trong những người tham gia party, Kỳ Kỳ tò mò ngẩng ngó chung quanh, cô thật không nhìn lầm, ngồi đằng kia là nam chính trong phim “Phòng cấp cứu Mùa Xuân” cô đã thấy qua trên tạp chí, còn người phụ nữ gợi cảm kia, đã đóng phim điện ảnh “Khiêu chiến cùng thành kiến”.

Cô không thể tin nổi bọn họ lại gần ngay trước mắt, thật thú vị! Cô cười trộm, cũng không dám cười đến độ khoa trương quá.

Cứ ba hoặc năm phút lại có bồi bàn đi ngang qua chỗ cô, cô một hơi uống hết ly rượu vào bụng, không cần thận đặt xuống kêu cách một cái, nhin không được vụng trộm lè lưỡi, hình như đã là ly cocktail thứ năm, thế nhưng mỗi một ly rượu lại mang những hương vị khác biệt.

Tại đây có các đồ điểm tâm nho nhỏ xinh xắn để mọi người dùng, tuy rằng cô không đói bụng, nhưng vẫn nhin không được muốn nếm thử, mỗi loại điểm tâm đều tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật, không những thơm ngon vô cùng, ngay cả hình thức cũng đáng để tán thưởng, giống như miếng bánh chocolate cô lấy trên bàn, làm thành một bộ lễ phục xinh đẹp, làm cô luyến tiếc không muốn ăn.

Trong lúc cô mê mẩn thưởng thức những món điểm tâm xinh xắn này, không chú ý tới người bên cạnh đang dùng ánh mắt sáng rực đánh giá cô, đem nhất cử nhất động, đem từng ánh mắt nụ cười thu vào trong mắt, bao gồm cả khi cô cười trộm, cụng ly, hay cả bộ dạng lè lưỡi đáng yêu, tất cả không qua được mắt của anh.

Là cô.

Kiệt Lộ liếc mắt một cái cũng nhận ra cô, trên người cô đang mặc bộ váy dạ hội mà anh thiết kế, đúng như anh dự đoán, bộ váy này rất hợp với cô.

Đôi mắt đen chăm chú nhin cô không rời, đánh giá từ đầu đến chân, lại đánh giá từ chân đến đầu, anh không gọi cô ngay, mà từ từ xuyên qua đám người, chậm rãi đi từ phải qua trái, lảng lạng quan sát cô ở mọi góc độ.

Lần đầu tiên anh có thể nhin ngắm cô cẩn thận, chậm rãi quan sát đánh giá, cô khoác lên người bộ váy này, mang một chút phong vị Á Đông, mà cô có một đôi mắt đen trong sáng hiếm kỳ, dường như phát hiện ra gì đó thích thú mà không muốn để người khác biết được, con ngươi đen láy lấp lánh, nụ cười dịu dàng luôn thường trực trên khóe môi như ẩn giấu một câu chuyện cổ thần bí, làm cho người ta không dừng được mà muốn tìm tòi suy ngẫm.

Anh cứ như vậy nhin chăm chăm cô, lần nữa không muốn gọi.

“Kiệt Lộ!”

Âm thanh lớn này đột ngột kéo tâm trí khoái trá của Kỳ Kỳ trở lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa vặn đụng phải ánh mắt của Kiệt Lộ, làm cô không khỏi ngây dại.

Johnny tiêu sái tức giận đi tới. “Thì ra cậu ở đây, làm tớ tìm cậu khắp nơi.”

Kiệt Lộ không để ý tới Johnny, đôi mắt anh trước sau vẫn nhin thẳng cô, cứ như vậy ánh mắt hai người ở thế giằng co.

Dương Kỳ Kỳ không tự chủ được mặt đỏ lên, lúc phát hiện ra có người khác đứng ở đó, nhất thời tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống.

Anh đã đứng ở đó bao lâu?

Anh đã nhin cô suốt sao?

Trời ơi, bộ dạng tham ăn của cô chẳng phải bị anh nhin thấy hết sao? Thật mất mặt mà!

Johnny phát hiện Kiệt Lộ chẳng những không để ý đến anh, hơn nữa đôi mắt cũng không chớp nhin chăm chăm về nơi nào đó, làm anh không khỏi tò mò, nhin theo ánh mắt Kiệt Lộ, phát hiện một cô gái Đông phương nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Hả? Người đó chính là bạn gái cậu đang đợi sao?” Johnny bỗng nhiên hiểu ra, anh biết Kiệt Lộ đang chờ bạn gái của mình, tò mò đánh giá cô gái Á châu trước mặt.

Anh vẫn nghĩ bạn gái Kiệt Lộ chắc chắn là một mỹ nhân phương Đông quyến rũ kêu gọi, không thể đoán được lại là cô gái nhỏ bé như vậy.

Chưa nói tới gọi cảm hay không, đáng người cũng không đầy đặn, khuôn mặt chỉ có thể nói là thanh tú, cũng không thể đạt tới trình độ quyến rũ, so sánh với những cô gái quanh mình, làm cho người khác cảm giác cô khá then thừng, bảo thủ, lại đoan trang, nghiêm nghị.

“Cô ấy là ai vậy? Sao cậu gặp được cô ấy?” Johnny ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng hỏi, buồn bực vì mình chưa từng nghe nói về cô gái này, nhưng Kiệt Lộ không trả lời anh, bởi vì Kiệt Lộ đã muốn đi đến hướng cô gái đang đứng.

Tim Kỳ Kỳ đập kịch liệt không thôi, tuy cô đã chuẩn bị tâm lý để có thể tự nhiên đối mặt với Kiệt Lộ, vậy mà khi anh đang ở trước mặt, cô khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Đến khi thân hình cao lớn của Kiệt Lộ đi đến trước mặt, cô mới phát hiện ra mình cũng thấp anh một cái đầu, phải ngẩng lên mới có thể nhìn thấy anh, có lẽ cô chưa từng gặp phải áp lực lớn như vậy, nhin không được từng bước lui về sau, mà không đoán được phía sau vừa vặn có anh chàng bồi bàn đi qua.

“A!”

Cô hô nhỏ một tiếng, bị va chạm bất ngờ này hù dọa, nhìn thấy những chiếc ly trên tay anh bồi bàn kia sắp đổ vào mình đến nơi, nhưng nhanh hơn, cô bị một vòng ôm mạnh mẽ kéo ra.

“Cẩn thận.” Kiệt Lộ một tay bảo vệ cô đồng thời, tay kia đỡ lấy khay rượu, làm cho nó ổn định, cũng may anh phản ứng mau lẹ, đỡ được khay rượu cocktail kịp thời, rượu cũng không bị sánh ra ngoài.

“A, tôi rất xin lỗi.” người bồi bàn vội nhận lỗi.

“Không liên quan tới anh, xin đừng để ý.”

Kiệt Lộ dùng tiếng Anh trôi chảy nói với bồi bàn, cuối cùng không còn phải sợ bóng sợ gió nữa, anh mới nhìn lại người đang ôm trong lòng, dịu dàng mở miệng: “Em không làm sao chứ?”

Cô lắc đầu, cảm thấy rất ổn, bởi việc xảy ra ngoài ý muốn vừa rồi, nên cô bị Kiệt Lộ ôm vào trong ngực, cả khuôn mặt đều đỏ bừng cả lên, không dám nhìn thẳng mắt anh.

“Thực xin lỗi, em, em không để ý.” Cô muốn rời khỏi vòng ôm của anh, nhưng ngay sau đó bên hông bị một cánh tay vòng qua ôm chặt, làm cho cô kinh ngạc ngẩn đầu, khó hiểu nhìn đôi mắt thâm trầm của anh.

“Xin đừng chạy trốn, được không?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, trên khuôn mặt anh tuần của anh mang một ánh mắt rất nghiêm túc, dường như sợ cô biến mất, giọng điệu có chút khẩn trương, cô bỗng nhiên hiểu ra, thì ra anh nhầm tưởng cô muốn trốn tránh anh, tâm tình hoảng loạn thoáng bình phục, cô nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em không có ý định chạy trốn.”

“Thật ư?”

Cô ngưng ngưng nói: “Anh mời em tới tham dự party này không phải sao?”

Xác định cô sẽ không chạy trốn, anh nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt nghiêm túc cũng dịu đi không ít.

“Vây là tốt rồi, anh còn tưởng em lại giống lần trước, biến mất không thấy tăm hơi nữa.”

“Lần trước là do em không chuẩn bị tâm lý thôi, anh đột nhiên xuất hiện như vậy, nên em mới chạy trốn.”

“Lần này thì sao?”

“Lần này..... Lần này là vì em rất tò mò không biết party như thế nào, nên muốn đến xem một lần.”

Anh ngạc nhiên hỏi cô. “Em chưa từng tham gia party?”

Cô lắc đầu, thật thà trả lời: “Hôm nay là lần đầu tiên.”

Ở nước Mỹ, party là hoạt động khá phổ biến, người bình thường có rất nhiều cơ hội tham dự party, ít nhất là tham gia bữa tiệc sinh nhật, Kiệt Lộ nghĩ cô đang nói về party của giới thượng lưu, nếu là lần đầu tiên tham gia cũng không có gì lạ.

“Khụ.....” Johnny đứng bên cạnh ho khan nhắc nhở Kiệt Lộ, đừng chỉ lo cùng người ta nói chuyện mà quên anh qua một bên vậy chứ.

Kiệt Lộ nghe thấy mới nhớ ra, mỉm cười dùng tiếng Anh giới thiệu với cô: “Đây là Johnny, bạn thân của anh.”

“Rất hân hạnh.” Johnny nở một nụ cười quyến rũ.

Dương Kỳ Kỳ tò mò nhìn Johnny, ngại ngần mỉm cười chào anh. “Xin chào, em là Gigi.” Cô dùng tiếng Anh đơn giản giới thiệu tên tiếng Anh của mình, sau đó tò mò hỏi: “Anh là Johnny Jackson, là giám đốc một công ty truyền thông đúng không?”

Johnny nhướn cao mày, ngạc nhiên hỏi: “Em biết tôi sao?”

Cô thật thà trả lời: “Em có xem qua một chút thông tin về anh trên Google.”

6. Chương 6

Johnny ngây người, Google? Trong giới thời trang New York anh cũng coi như có uy tín nhất định, có thể nói bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều nghe qua danh tiếng của anh, chưa từng nghĩ có người biết tới anh qua những thông tin trên Google?!

Kiệt Lộ nhìn không được bật cười, Kỳ Kỳ trả lời rất thú vị, mà vẻ mặt Johnny lại rất khôi hài.

Kỳ Kỳ không rõ mình nói điều gì đáng để người ta chê cười, cô chính là trả lời đúng sự thực thôi, mà người cô vẫn bị Kiệt Lộ ôm chặt, vừa rồi cô định tránh ra, lại bị anh kéo trở về, bây giờ cô lại tránh ra lần nữa.

“Đi, anh đưa em đi tham quan.” Cánh tay thuận tiện lại đặt trên thắt lưng ôm cô bước đi.

“Kiệt Lộ, có mấy người muốn gặp cậu.”

“Để lát nữa cũng được, tớ đưa Gigi đi tham quan nơi này đã.”

“Cậu có thể chờ, nhưng những người đó không cần thiết phải chờ cậu, tốt nhất là bây giờ đi luôn.” Johnny nhắc nhở anh rõ ràng.

Kiệt Lộ cũng không lưu tâm. “Không nghiêm trọng đến vậy chứ?”

“Những người đó rất có ích cho sự nghiệp của cậu, cơ hội này không đến lần thứ hai đâu.” Johnny kiên định nói.

Tuy rằng bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh rất nhanh, nhưng Kỳ Kỳ đại khái hiểu được nội dung câu chuyện, cũng biết Johnny ngại cô ở đây, nên không tiện nói thẳng.

“Nếu anh có việc quan trọng, anh đi làm việc của mình đi, em ở đây chờ anh.” Cô mở miệng nói.

“Không có việc gì quan trọng cả, chỉ là gặp mặt vài người, nói vài lời khách sáo mà thôi.”

“Nhưng lần gặp mặt này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tiền đồ của cậu.” Johnny không khách khí bổ xung thêm một câu.

Kiệt Lộ chính là người rất thoải mái, cực kỳ không thích giao tiếp xã giao, tuy là một nhà thiết kế tài hoa, nhưng tính tình lại biến đổi khôn lường như nghệ sĩ.

Vừa nghe đến việc gặp gỡ này giúp ích cho tương lai của anh, Kỳ Kỳ lập tức nói: “Một khi đã như vậy, chắc hẳn là anh nên đi gặp họ.”

Kiệt Lộ sửng sốt, nhìn Kỳ Kỳ. “Nhưng anh...”

Đôi mắt Johnny sáng lên, vội nói: “Trong những người tham gia party hôm nay, không ít người nổi tiếng đều có mặt, chỉ cần trong đó có người coi trọng thiết kế của Kiệt Lộ, nhất định sẽ có người chịu tài trợ cho cậu.”

“A? vậy là rất quan trọng nha.”

“Đúng vậy, vô cùng quan trọng, chỉ tiếc tính cách người này rất quái dị, không biết có nắm được cơ hội này không.”

Nét mặt Kiệt Lộ thay đổi, liếc ánh mắt sắc bén sang Johnny. “Người nào tính cách quái dị?”

“Cậu đó.”

“Tớ chỉ là không thích đi vuốt đuôi ngựa người khác, nhất là những người không hiểu gì mà cứ thích khoác lác ba hoa.”

“Cậu đúng là không chịu nghe tớ chút nào.”

“Có chứ, tuy nhiên nghe lời cậu hay không cũng không liên can tới chuyện này.”

Thấy giữa hai người, mùi thuốc súng càng lúc càng đặc, âm thanh dịu dàng vang lên lập tức xoa dịu cơn giận của bọn họ.

“Anh coi như làm quen với bạn mới thôi.”

Kiệt Lộ ngậy người, nhìn lại Kỳ Kỳ, mà cô đang nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi.

“VẬY...”

“Em biết giao thiệp nhiều cũng mệt chết đi, tuy nhiên đôi khi nghe người ta không hiểu chỗ nào, cũng là một cách để tham khảo, hơn nữa anh không nói chuyện thừa, làm sao mà biết ai biết, ai không biết đây?” Khi cô nói những lời này là thực sự chân thành, mà giọng nói dịu dàng cùng thái độ trầm ổn của cô, làm cho cơn giận của hai người lắng xuống.

Kiệt Lộ không nói gì, đối với đề nghị của Kỳ Kỳ, phản ứng của anh cư nhiên khác với Johnny, vừa nói một câu trả lời ba câu, hết thấy những việc này đều lọt vào trong mắt Johnny, hần lập tức hiểu được người con gái phương Đông tên Kỳ Kỳ này dường như có sức ảnh hưởng rất lớn tới Kiệt Lộ, bởi vì thái độ Kiệt Lộ đối với cô rất khác biệt.

“Cậu xem xem, ngay cả Gigi cũng cho rằng như vậy.” Johnny lập tức lợi dụng điểm này, kéo Kỳ Kỳ về cùng một chiến tuyến mà thuyết phục Kiệt Lộ.

Kiệt Lộ sau khi do dự, tuy anh thực sự không muốn, nhưng Kỳ Kỳ đã nói như vậy, anh liền đồng ý.

“Được rồi, anh ra đó một lát vậy.”

Johnny cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. “Thật tốt quá, đi thôi.”

“Đợi chút, Kỳ Kỳ đi cùng anh nhé.”

“Hả? Em sao?”

“Em là bạn gái anh đêm nay, đương nhiên là phải đi cùng nhau.” Kiệt Lộ đưa tay ra, mời cô đi cùng.

Kỳ Kỳ nhìn về phía Johnny. “Như vậy liệu có tiện không?”

Chỉ cần Kiệt Lộ chịu đi chào hỏi người ta, Johnny không có ý kiến gì, tuy rằng bộ dạng người con gái Á Đông mà Kiệt Lộ yêu mến làm anh rất thất vọng, nhưng hiện tại anh chỉ mong Kiệt Lộ hợp tác, bất kể điều gì anh cũng có thể đáp ứng.

“Đương nhiên là được, Kiệt Lộ nói rồi, em là anh bạn gái, đàn ông tất nhiên không thể thiếu vắng bạn gái bên cạnh, vậy sẽ rất thất lễ.”

A, thì ra là vậy, chỉ cần có lợi cho Kiệt Lộ, cô sẵn sàng giúp anh.

Vì vậy Kỳ Kỳ đưa tay, đặt trên cánh tay Kiệt Lộ, cảm giác có chút then thừng, cũng rất khác lạ, cô theo Kiệt Lộ bọn họ xuyên qua đám đông, đồng thời tò mò quan sát khắp nơi.

Đến khi Johnny giới thiệu Kỳ Kỳ là bạn gái của Kiệt Lộ với Cathy, cô hiểu kỳ quan sát Kỳ Kỳ, cô vốn tưởng bạn gái của Kiệt Lộ bạn gái tất nhiên sẽ không thua kém Natalie, ai ngờ lại là một cô gái Á Đông nhỏ bé.

“Oa – cô thật là đẹp!” Kỳ Kỳ nhìn không được kinh ngạc thán phục, tự nhiên buột miệng thốt lên, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng Cathy.

Mái tóc của cô vàng óng như tơ, màu da trắng mịn như bột mạch nha, dáng người lại quyến rũ gợi cảm; là một sự kết hợp hoàn hảo, eo ra eo mà ngực ra ngực, quả thực xinh đẹp bức người.

Những lời ca ngợi đối với Cathy mà nói, được nghe thường xuyên, mỗi ngày nghe mọi người khen ngợi không biết bao nhiêu lần, nhưng lời khen của Kỳ Kỳ lại làm cô vô cùng thoải mái, bởi vì phản ứng của cô gái này rất chân thực, khuôn mặt một chút cũng không có gượng gạo, cho dù là ánh mắt hay nét mặt đều rất tự nhiên, phản ứng thành thực của cô gái này so với những câu ca ngợi hoa lệ, càng làm cô cảm thấy vui vẻ.

Cathy bước tới ôm lấy Kỳ Kỳ, vui vẻ nói: “Em thích cô gái này, Kiệt Lộ, anh tìm thấy cô ấy ở đâu vậy?”

Kỳ Kỳ biết người ngoại quốc rất nhiệt tình, nhưng không nghĩ Cathy lại ôm cổ cô, hại cô trong chốc lát không biết làm thế nào cho phải?

“A? Mặt cô sao lại hồng như vậy?”

Cả ba người đều nhìn về phía Kỳ Kỳ, vừa rồi rõ ràng cô còn rất bình thường, bỗng nhiên khuôn mặt lại hồng lên như bị tăng huyết áp đột ngột.

Kỳ Kỳ nhần nhần mũi nói: “Bởi vì em chưa từng được cô gái đẹp như vậy ôm bao giờ.”

Cô thật thà nói, nhưng không hiểu vì sao mình vừa nói xong lại làm bọn họ cười lớn.

“Kiệt Lộ, em gái này rất thú vị nha.”

Kỳ Kỳ đính chính lại: “Em không còn nhỏ nữa, em đã gần hai mươi tuổi rồi.”

“Vậy sao? Hai mươi tuổi, cậu sinh cùng năm với mình?” Cathy vô cùng kinh ngạc, chiều cao mét tám mươi làm cô cao hơn Kỳ Kỳ gần một cái đầu, hơn nữa dáng người đầy đặn, cùng vóc dáng nhỏ nhắn của Kỳ Kỳ mà so sánh, xem ra trưởng thành hơn rất nhiều.

Cathy là bảo vật trong mắt nam nhân, toát lên vẻ tự tin và rất nổi bật, thường làm cho người con gái khác cảm thấy bản thân không bằng, đối mặt với hào quang tỏa ra bốn phía từ Cathy, Kỳ Kỳ không hề cảm thấy thua kém, thứ nhất cô cũng chỉ định đến tham quan một lát, thứ hai cô cũng không phải là người đi cùng Cathy.

Một vài người khách bước tới chào hỏi, Johnny vội cùng Cathy đi đáp lễ, bên kia Kiệt Lộ nhũn mày hỏi Kỳ Kỳ:

“Vừa rồi lúc anh ôm em, tại sao em lại không đỡ mặt chút nào?”

Cô dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh trả lời. “Anh cũng không phải mỹ nữ mà.”

Lời này làm anh ngây người, “Em là người đồng tính luyến ái?”

“Không phải.”

Anh nhẹ nhàng thở ra. “Vậy là tốt rồi.”

Hả?

Lời này ngoại trừ vui mừng, dường như bao hàm cả một chút ám muội, mà đến khi cô định hỏi Kiệt Lộ, thì sự chú ý của Kiệt Lộ vừa vận bị Johnny kéo đi, muốn anh gặp mặt một người, cô lại phải lẳng lặng đi theo phía sau, trong đầu nghĩ tới lời Kiệt Lộ vừa nói.

Anh nói “Vậy là tốt rồi” Là có ý gì? Chẳng lẽ anh sợ cô nhớ ra lại thích nữ nhân, anh sẽ thật hao tâm tổn trí sao?

Cô cúi đầu, ở một bên len lén cười. Đây không phải chứng tỏ, Kiệt Lộ thích cô, cho nên mới quan tâm đến xu hướng tình cảm của cô sao?

Qua lời mọi người nói chuyện với nhau, Kỳ Kỳ mới biết được, thì ra bộ váy mà Cathy mặc trên người là thiết kế của Kiệt Lộ, trong lòng không khỏi âm thầm tán phục, cũng giống như những người khác, ánh mắt hiện lên những tia kinh ngạc.

Kiệt Lộ thật sự rất tài hoa.

Cô yên lặng ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện với nhau, tuy rằng khả năng nghe hiểu tiếng Anh của cô ở trên lớp cũng đứng nhất nhì, nhưng dù sao cũng chỉ giới hạn trong đối thoại của cuộc sống thường ngày, đối mặt với tiếng Anh trong lĩnh vực thời trang, đôi khi cô cũng nghe mà không hiểu bọn họ ở nói cái gì, mà Kiệt Lộ dường như cũng chú ý tới vẻ mặt mơ hồ của cô, cúi đầu khẽ phiên dịch cho cô nội dung cuộc nói chuyện.

Cô thực sự cảm động trước sự quan tâm của Kiệt Lộ, cũng thầm cảm ơn anh đã mời cô, đưa cô đến tham gia dạ tiệc ở New York, tuy nhiên thời gian dần trôi qua, cô cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi, tinh thần cũng càng ngày càng không ổn, bởi cô chỉ ngủ ba giờ đồng hồ, hiện giờ buồn ngủ vô cùng.

A..... Cô nhin không được len lén ngáp một cái, cố gắng mở to mắt chịu đựng, nhưng chịu đựng càng lâu lại càng không ổn, cuối cùng cô thật sự chịu không nổi, vì vậy lạng lẽ kéo kéo vạt áo Kiệt Lộ, khuôn mặt tuần lẳng quay lại nhìn cô.

“Thực sự xin lỗi, em có việc cần đi trước.” Cô dùng tiếng Trung thấp giọng nói.

“Em phải về sao?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Như vậy sao được, em vừa mới đến mà.”

“Cám ơn người anh đã mời em, nhưng em thật sự có việc phải đi rồi.” Nếu không đi, cô sợ chính mình không chịu nổi mà ngủ gục mất.

Bởi múi giờ khác nhau, làm cho cô rất rất buồn ngủ, nhưng vẫn cố chịu đựng, còn vụng trộm ngáp to một cái, hành động này thu hút sự chú ý của Kiệt Lộ.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cằm cô, hai hàng lông mày nhíu lại. “Em ổn chứ, hình như em rất mệt thì phải?”

Cô cười khổ. “Thực ra là, em đang rất buồn ngủ, em sợ nếu không đi, đến lúc đó chịu không nổi, sẽ làm cho anh bị mất mặt.”

Kiệt Lộ nhìn cô một hồi lâu, giống như đang suy nghĩ sâu xa cái gì, sau đó mở miệng nói với cô: “Được rồi, anh đưa em về.”

Cô liền phản đối. “Không cần, em tự về là được rồi.”

“Không được, anh làm sao có thể để em đi về một mình được? Ban đêm ở New York này, có một số đoạn đường rất nguy hiểm với con gái đi một mình.”

“Anh không thể đi được, đêm nay chính là cánh cửa quan trọng trong sự nghiệp của anh, trăm ngàn lần đừng để gián đoạn kế hoạch của anh. Yên tâm, em là người không dễ đối phó, bằng không anh thử nghĩ lại, em làm sao có thể đến được đây.” Rất đơn giản, xuyên qua gương là về đến nhà.

“Không được, em đợi chút, anh nói với bọn họ một tiếng.” Ngay khi anh quay đầu định nói với Johnny, cô vội vàng kéo anh lại.

“Thôi, em ở lại cùng anh, anh đừng nói.”

“Em không cần miễn cưỡng, anh sẽ đưa em về ngay lập tức.”

“Em không hề miễn cưỡng, em không đi nữa.”

Anh xem xét kỹ biểu cảm trên gương mặt cô. “Thật chứ?”

“Là thật.” để làm anh yên lòng, cô tặng anh một nụ cười thật tươi.

“Được rồi.”

Cuối cùng cũng làm anh an tâm, nếu Kiệt Lộ vì cô mà rời đi trước, cô nhất định sẽ rất áy náy, bởi theo lời Johnny nói, tham dự dạ tiệc đêm nay sẽ giúp ích cho sự nghiệp của Kiệt Lộ rất nhiều, cô không muốn vì chút chuyện riêng mà ảnh hưởng đến anh.

Tuy vậy, cô cũng có biện pháp riêng, nếu không thể đường đường chính chính mà đi, cô đành lén lút rời đi.

“Ngại quá, em vào phòng vệ sinh một lát.”

Kiệt Lộ gật đầu đồng ý, “Đi nhanh về nhanh.”

Cô rất cục cựa cũng có thể thuận lợi rời đi, làm bộ đi về hướng phòng vệ sinh, kỳ thật mục đích của cô là lên gian phòng ngủ trên lầu hai.

Chưa tới phòng vệ sinh, Kỳ Kỳ liền rẽ hướng khác, lẩn vào trong đám người, lén lút đi lên lầu, cô nhớ rõ hình như là gian phòng thứ hai của hành lang.

Đến khi cô định bước tới mở cửa phòng, còn chưa động đến tay cầm, cánh tay lại đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, làm cô kinh ngạc quay đầu lại.

Thật không ngờ, người đang bắt lấy tay của cô chính là Kiệt Lộ.

“Em định đi đâu?” Đôi mắt anh nhìn chăm chăm cô, làm cô một phen hốt hoảng.

“Đi vệ sinh.”

“Phòng vệ sinh ở dưới lầu.”

“Em biết, nhưng đang có người dùng, em chờ không nổi, cần dùng gấp.”

Kiệt Lộ nhìn cô, biểu hiện và lời nói của cô làm anh bán tín bán nghi, cô vốn nghĩ Kiệt Lộ đang cùng người khác nói chuyện, sẽ không chú ý tới cô, không thể tưởng được anh lại luôn luôn để ý, hơn nữa ánh mắt anh đang nhìn cô chứa đầy nghi ngờ.

“Có vấn đề gì sao?” Cô giả vờ không biết hỏi anh.

“Em sẽ không đột nhiên biến mất đấy chứ?”

A, đoán đúng rồi, người này cũng rất thông minh.

“Đương nhiên là không, em chỉ muốn vào phòng vệ sinh thôi mà.”

Có thật không? Anh vô cùng nghi ngờ.

“Phòng vệ sinh ở cuối hành lang lầu hai.”

“A, thật sao? Sao anh biết hay vậy?”

“Trên đó có ghi.” Anh chỉ chỉ lên bức tường, trên đó có một bảng hướng dẫn, chỉ lối đi đến phòng vệ sinh, làm cho cô không còn một cơ hội nào tẩu thoát, đành phải miễn cưỡng đi về cuối hành lang.

Đến trước cửa phòng vệ sinh, cô quay đầu nhìn lại Kiệt Lộ, anh vẫn đi theo cô như trước, hơn nữa lại dựa vào bức tường hành lang chờ cô, bộ dạng như thể không có ý định đi trước.

“Anh không cần chờ em đâu.”

“Không vấn đề gì, anh chờ em.” Anh mỉm cười, trong mắt ánh lên một tia bướng bỉnh, anh không tin cô đơn giản là đến phòng vệ sinh.

Anh hiểu rõ cô đến và đi không để lại chút manh mối, nhưng anh vẫn thắc mắc cô đến đây bằng cách nào? Trong buổi dạ tiệc, những người con gái châu Á cũng không nhiều, mà hầu hết đều đến cùng bạn trai, một người con gái châu Á tham dự dạ tiệc một mình như cô, bảo vệ cửa hử là sẽ có ẩn tượng, nhưng người bảo vệ lại nói không thấy qua, tuy vậy anh lại phát hiện cô đang ăn món điểm tâm ngọt ở dạ tiệc, vì sao cô có thể thần thông quảng đại đến vậy? Anh thật sự tò mò đến chết, mà mọi sự hiếu kỳ của anh đều hiện rõ trên khuôn mặt, Kỳ Kỳ không phải ngu ngốc, đương nhiên nhìn ra được.

Cô không muốn để cho Hứa Kiệt Lộ biết cô đến và đi như thế nào, về ma kính thần kỳ, cô sợ dĩ không nói ra, là vì cô cảm thấy không thể tùy tiện tiết lộ cho người khác biết. Tại sao lại có ý nghĩ như vậy, chính cô cũng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể nói đây là một loại trực giác, trực giác nói cho cô biết, không phải vận bất đắc dĩ, không thể tiết lộ bí mật về ma kính.

Bất buộc không còn cách nào khác, cô đành phải vào phòng vệ sinh, nghĩ rằng chắc hẳn trong đó cũng có gương, không biết chừng có thể xuyên qua được?

Nhưng là, cô ngay cả cơ hội để thử cũng không có, bởi phòng vệ sinh này rất lớn, thiết kế chia làm hai phần, vừa vào cửa chính là khu đặt gương, có không ít người đang trang điểm lại, một khu khác mới là nơi đặt các gian phòng vệ sinh.

Cô ảo não đứng ở khu đặt gương, nhìn mấy người phụ nữ da trắng đang đứng nói chuyện với nhau, bộ dạng có vẻ không định đi ngay, hơn nữa không ngừng có người bước vào, căn bản cô không có cơ hội thử nghiệm.

Bất đắc dĩ, cô đành phải bỏ ý định về nhà qua phòng vệ sinh, đến khi cô đi ra, quả nhiên Kiệt Lộ vẫn còn chờ bên ngoài, hơn nữa khỏe môi phảng phất nét cười, lấy ánh mắt vui vẻ nhìn cô.

“Xong rồi sao?”

“Vâng.”

Kiệt Lộ đưa cánh tay ra để cô khoác, cô lại chọn lướt qua anh. “Em có thể tự tìm được đường.”

Phải nghĩ biện pháp tách Kiệt Lộ ra mới được, cô cũng không tin Kiệt Lộ có thể theo cô suốt, đợi đến khi tìm được cơ hội, cô nhất định phải lén đi vào phòng ngủ.

Khuôn mặt tuần tú tiến đến bên cô. “Em trông rất mệt mỏi rồi, đề anh đưa em về nghỉ ngơi, đừng khách sáo.”

“Em không mệt.”

“Thật không? Đừng cố chịu đựng, em nhìn qua rất giống như đang buồn ngủ.”

Cô chỉ buồn ngủ thôi, bộ não của cô nhanh chóng không thể tập trung như trước, mí mắt nặng trĩu đòi mạng, cô thật sự rất rất muốn ngủ nha!

Không được, cô thật sự cần nghỉ ngơi một chút, vì thế cô đi đến khu đặt sofa, vừa vặn có cái không ai ngồi, cô liền ngồi xuống.

“Em có khỏe không?”

“Anh làm việc của anh đi, em ngồi đây nghỉ một lát.”

“Anh ở cùng em.” Nói xong anh cũng thoải mái ngồi xuống, vẻ mặt cười cười nhìn cô, làm cô nhú mào.

“Anh không có việc cần làm sao? Đừng quên anh phải gặp rất nhiều người.”

“Những ai cần gặp anh cũng đã gặp qua, bây giờ anh muốn ở bên em.”

Ở bên em? Là giám sát thì đúng hơn?

Ghét thật, anh vẫn kiên quyết đi theo, bảo cô làm sao đi được?

Buồn ngủ quá đi mất, mí mắt nặng trĩu, hơn nữa trước đây cô uống không ít rượu cocktail, làm cho cô chống chịu không nổi, hơn nữa ghế sofa thật êm ái nha, ngồi xuống thì mới biết, chỉ muốn nằm ngay xuống đi tìm Chu Công.

Có bồi bàn đi qua, anh đưa tay cầm lấy một ly cocktail.

“Em có muốn một ly không—” Lời nói dừng lại, anh kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ bé bên cạnh, đôi mắt của cô đã nhắm lại, hơn nữa lại ngồi ngủ như vậy, thân mình ngã ngả nghiêng nghiêng, nhìn thấy người cô sắp đổ về trước, may mắn anh nhanh tay, kịp thời ôm lấy bả vai, kéo thân hình ngã nghiêng sắp đổ của cô vào lòng mình.

“Kỳ Kỳ?”

Cô mở choàng mắt, nhìn anh.

“Cái gì?”

“Em vừa rồi đang ngủ sao.”

“Đâu có.”

Cô cố gắng mở to hai mắt, bộ dạng cố sống cố chết chống đỡ của cô, ngay cả anh nhìn cô cũng thấy khó chịu, bất quá nếu không tính điểm đó, đôi mắt mở to lại hiện lên một lớp sương mù, bộ dạng mê man ngả nghiêng sắp đổ, làm anh cảm thấy buồn cười.

Thật không hiểu được cô sao có thể ngủ như vậy, bây giờ còn chưa đến chín giờ tối, cô đã lao đao như vậy, nếu ở đây thêm chút nữa, cô chắc chắn chịu không nổi.

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Anh tự ý quyết định đưa cô về, ôm lấy vai cô đi về phía cửa ra vào, vẫy một chiếc taxi, nhẹ nhàng đưa cô vào, rồi ngồi vào cạnh cô.

“Xin hỏi anh muốn đi đâu?” Người tài xế hỏi.

Kiệt Lộ đang định hỏi nhà cô ở nơi nào, vừa quay sang bên cạnh đã thấy cô đã ngủ say, anh định đánh thức cô dậy, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, anh đã đánh mất ý niệm trong đầu, khóe môi nhếch lên nụ cười, quay đầu lại nói địa chỉ với người tài xế.

Kỳ Kỳ đã sớm đi gặp Chu Công, say giấc trong vòng tay anh.

Cô ngủ ngon lành, rất quen thuộc, nằm trên giường êm ái như vậy thật dễ chịu, một chút cũng không nghĩ tới đây có phải giường mình hay không.

Kỳ lạ thật, giường của mình từ lúc nào trở nên thoải mái đến vậy?

Cô mở dần đôi mắt còn lim dim buồn ngủ, hình ảnh mờ mờ dần chuyển thành rõ ràng, căn phòng này rất quen thuộc, nhưng là, nơi này không phải gian phòng của cô.

Kỳ Kỳ định ngồi dậy, lại phát hiện một cái cánh tay gác ngang qua người cô, không khỏi ngần ra, cô tròn tròn mắt, nhìn Kiệt Lộ đang ngủ bên cạnh.

Trái tim cô nhảy lên một cái, ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh đang ngủ say, trên người anh còn mặc lễ phục tối hôm qua đi tham dự dạ hội, mà bộ váy trên người cô cũng không thay ra, chứng tỏ bọn họ chỉ đơn giản là ngủ trên giường, cũng không hề làm chuyện gì.

Cô sợ phá vỡ giấc ngủ của anh, nên cô không động dậy thêm, mà nhẹ nhàng nằm xuống như cũ, lẳng lặng nhìn ngắm khuôn mặt đang ngủ say của anh.

Cô cảm thấy trong những người từng gặp, Kiệt Lộ là người ưu tú nhất, hàng lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng, lông mày sậm màu, khuôn mặt góc cạnh, chỉ khi anh ngủ say, cô mới không ngại ngừng quan sát anh.

Anh tốt hơn rất nhiều so với thời gian trước kia, ít nhất không còn tiêu tụy, bởi được cô chăm sóc, mặt anh đã tròn hơn một chút, nghĩ đến đây, khóe môi cô không khỏi lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đây là điều đương nhiên, cô giỏi nhất là chăm sóc người khác, một khi đã được cô chiếu cố qua, đều được chăm sóc không công mà mập mạp, sạch sẽ lên hẳn.

Mà khi cô đang vui vẻ đắc ý, đôi mắt vốn dĩ đang nhắm đột nhiên mở to, con ngươi đen sáng lên bao trùm lấy cô.

Đôi môi tươi cười trở nên cứng đờ, vốn không nghĩ đến anh đột nhiên tỉnh, hại cô không kịp tránh đi, cảm thấy nóng hết mặt, đành ngại ngần chào hỏi.

“Anh tỉnh rồi?”

Kiệt Lộ cười với cô. “Thật ra lúc em vừa động dậy, anh đã tỉnh rồi.”

Cô đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó bỗng nhiên hiểu ra, không phải ý nói anh biết cô nhìn lên anh đó chứ? Trong lòng thâm than một tiếng, cô ngồi dậy tránh ánh mắt anh, đột nhiên nhớ ra đây lần đầu tiên hai người bọn họ ở chung với nhau, tim chợt đập kịch liệt.

Cô quay đầu nhìn anh, phát hiện ra anh cũng đang ngồi, còn lộ ra nụ cười mê hoặc người khác, đôi mắt sâu thăm nhìn cô, dường như phát ra những tia điện.

Cô tự nhủ bản thân trăm ngàn lần phải bình tĩnh, đừng có thất thần như vậy, ho khan mấy cái, định nói vài câu phá vỡ không khí trầm mặc đầy ám muội này.

“Tôi hôm qua là anh ôm em lên giường sao?” Bởi cô chỉ nhớ bản thân bước lên xe, sau đó cái gì cũng không có chút ấn tượng.

“Em ngủ thật sự rất say, anh bế em từ khi rời xe đến lúc đặt xuống giường, em cũng chưa tỉnh lại lần nào.”

Cô cúi đầu, hai tay nắm chặt lấy chăn, sau đó ngượng ngùng nói: “Cám ơn anh, em... em muốn về nhà.”

Đến khi cô định bước xuống giường, lại phát hiện ra thắt lưng đang bị anh ôm, quay đầu lại gặp phải đôi mắt thâm sâu đẹp mê hoặc, làm tim đập mạnh đến nỗi đụng phải lồng ngực.

“Anh có việc muốn hỏi em.” Anh ngừng lại một chút, cúi đầu, cũng không mất đi sức hút, khi anh mở miệng, hơi thở cũng phất ở trên mặt cô, nhắc nhở cô giờ phút này hai người thân mật đến nhường nào, làm cho cô không còn cách nào khác, đành phải ngược lên lần nữa đón nhận ánh mắt của anh.

“Chuyện gì?”

“Anh từng gặp một giấc mơ rất kỳ quái.”

Cô nghi hoặc, tò mò hỏi: “Anh mơ thấy gì?”

“Anh từng mơ khi mình đang khóc rất thương tâm, có một người con gái ôm lấy anh, vuốt ve mái tóc anh, lại còn an ủi anh.”

Không thể tưởng tượng được điều anh hỏi lại là chuyện này? Má ơi, anh làm sao có thể nhớ rõ vậy?

“Thật vậy sao? Giấc mơ này có gì kỳ lạ đâu?” Cô không tự chủ được tránh ánh mắt của anh, cô cố ý lãng tránh ngược lại làm cho đôi mắt đen hơi khép lại.

“Anh được người con gái ấy ôm trong lòng, được cô an ủi, bởi vì cô ấy rất dịu dàng, cuối cùng anh nhìn không được hôn môi cô ấy.” Khi anh nói như vậy, đôi mắt thủy chung nhìn chăm chăm cô, cánh tay vẫn ôm lấy thắt lưng của cô như trước, ánh mắt thâm trầm không bỏ sót bất kỳ phản ứng nhỏ nào trên mặt cô.

“Sau đó, anh ôm lấy người con gái ấy, cùng cô quan hệ thân mật.”

Anh vừa nói, vừa tới gần cô hơn, hơi thở phảng phất bên tai cô, làm cho cô nhột nhột muốn tránh khỏi anh, lại bị cánh tay anh kiềm chế lại, làm cho cô không thể không sát với anh như vậy.

“Anh nói với em chuyện này làm gì?”

“Vì cảnh trong mơ rất chân thực, làm anh nghi ngờ nó là thật.”

Cô một chút cũng không dám nói ra, bởi vì chợt dạ, vẫn là cảm thấy chính mình chiếm tiện nghi của anh, vì thế cô bất chấp tất cả giả ngu.

“Ai biết được? Cho dù nằm mơ, cũng không phải em là được.”

Bàn tay lớn nâng cằm cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào chính mình, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng này khuôn mặt nhỏ nhắn đầy khả nghi kia, chắc như đinh đóng cột vạch trần cô.

“Người con gái đó là em, có đúng không?”

“Không phải.”

Anh nhướn cao mày, trả lời quá nhanh ngược lại càng làm cho người khác nghi ngờ, ánh mắt một chút cũng không buông tha cô.

“Nếu không phải là em, vì sao em khẩn trương đến vậy?”

“Em không có.”

“Nếu không có, cơ thể em sao trở nên cứng ngắt như vậy ? Theo như phản ứng của em, anh có thể khẳng định người đó là em! Kỳ Kỳ, đêm hôm đó người anh ôm là em, có đúng không?”

Hiện tại không chỉ mặt đỏ mà cả người cô đều nóng ran lên, biểu tình cứng ngắt không phải nói điều, Hứa Kiệt Lộ có thể chắc chắn trăm phần trăm.

“Vì sao không nói cho anh biết?”

“Nói cho anh cái gì?”

“Còn giả vờ sao? Nếu em tiếp tục lẩn tránh không nói, anh sẽ có biện pháp khác làm em thành thật thừa nhận.” Khi anh nói như vậy, cánh tay đặt bên hông còn cố ý siết chặt, nếu mà cô không nói, cũng đừng mong thoát khỏi vòng ôm của anh.

Chuyện tới nước này, Kỳ Kỳ biết cho dù cố giấu giếm cũng không còn ý nghĩa gì nữa, đành dùng vẻ mặt vô tội nhận lỗi.

“Em biết những người sống ở Mỹ rất phóng khoáng, đối với chuyện này sẽ không có gì đáng để lưu tâm.”

“Những cái đó không cần nhắc tới, mặc dù anh ở nước Mỹ, nhưng trong suy nghĩ vẫn là quan niệm của người châu Á.”

“Nhưng đêm đó anh uống say, em nghĩ rằng anh không nhớ rõ.”

“Hiện tại anh nhớ ra rồi.”

Cô nhin không được rụt cổ lại. “Cái kia... anh trách em sao?”

Kiệt Lộ mang vẻ mặt không thể tin nổi.

“Trách em? anh làm sao có thể trách em được, phải nói là anh thật có lỗi với em mới đúng?!”

Cô cúi đầu. “Là em tự nguyện, anh không cần áy náy, em cũng không cần anh phải có trách nhiệm gì.” Cô thành thật nói, lúc ấy, cô rất thoải mái cùng anh, cũng biết anh bởi anh say rượu nhất thời kích động, nhận nhầm cô người khác, tuy nhiên cô không hề hối hận, bởi vì cô biết đây là lựa chọn của chính mình.

Bàn tay lớn lại nâng cằm cô lên, thấp giọng nói một câu.

“Ngốc nghếch.”

Cái gì?

Khi cô vừa mở miệng định nói, nụ hôn nóng bỏng ngăn lại không cho cô nói thêm gì nữa.

Nhưng lúc này đây, anh hôn rất dịu dàng.

7. Chương 7

Nụ hôn bất chợt, làm tâm trí cô bị thiêu rụi đến nỗi không biết phải làm gì.

Lần đầu tiên, Kiệt Lộ uống rượu say mềm, không chút dịu dàng, lại vừa vặn là lần đầu tiên của cô, cho nên cả cuộc hành trình cô chỉ cảm thấy đau.

Nhưng lúc này đây, Kiệt Lộ rất tỉnh táo, ánh mắt trong suốt có thần, mỗi lời nói đều được suy nghĩ rõ ràng, không có rượu làm loạn tính, không có chút hồ đồ.

Điều này chứng tỏ, anh biết người mình hôn là Dương Kỳ Kỳ, không phải bất kỳ ai khác.

Trong lòng cô cảm thấy thật ngọt ngào, tuy vô cùng thẹn thùng vô cùng hồi hộp, nhưng cô không trốn tránh, mà là vụng về tiếp nhận nụ hôn của anh, tùy ý để anh dẫn dắt mình.

Cô bị anh áp chặt trên giường, mắt nhắm lại, mặt đỏ lên tim đập rộn ràng cảm nhận nụ hôn ngày càng vội vã, hơn nữa như có dòng điện truyền qua, làm cả người cô lâng lâng, đầu môi dây dưa làm phát sinh những phản ứng hóa học, làm hồn vía cô bay lên mây, mà bàn tay anh vuốt ve thân thể cô qua làn váy mỏng, phát

sinh một luồng điện chạy qua, khiến cho nhịp thở của cô bỗng dừng trở nên gấp gáp, mỗi một dây thần kinh đều run rẩy.

Anh thuận thực chủ động vừa vặn bù đắp cho sự ngây ngô của cô, đầu lưỡi tiến sâu vào miệng khiêu khích, cô bị khuất phục rất nhanh, đến khi cô hoàn hồn lại, bộ váy trên người đã nằm trên thảm cách xa cô ba mét, toàn thân không một mảnh vải bày ra trước mắt anh, mà anh, đang thưởng thức vẻ đẹp của thân thể cô.

“A! Đừng nhìn!” Cô vội vàng trốn vào trong chăn, xấu hổ đến mức không dám nhìn anh, nhưng không bao lâu, Kiệt Lộ cũng tiến vào đó, trần trụi như cô.

Cô cảm nhận được vòm ngực rắn chắc áp lên người cô, hơi nóng cơ thể anh căng tràn một sức sống mãnh liệt, cảm nhận hơi thở gấp gáp của anh bao trùm lấy toàn bộ cơ thể, dục hỏa như đang thiêu đốt cô.

Anh vuốt ve làm cô không tự chủ được mà khẽ phát ra tiếng, cô tham lam hưởng thụ ma lực thần kì của nụ hôn.

Kiệt Lộ nhận thấy cô chưa từng trải nghiệm qua, cho nên chậm rãi vuốt ve, anh hy vọng làm cho cô gái Á Đông vừa đáng yêu lại thần bí này có được một kỉ niệm đẹp, xóa sạch ấn tượng lần trước mình uống say mà thô lỗ hành động.

Anh thích Kỳ Kỳ, cô làm cho anh rất vui vẻ, cũng chưa từng nghĩ tới ngoại trừ Natalie, anh còn có thể tiếp nhận một người con gái khác bước vào cuộc sống của mình.

Kỳ Kỳ không phải là một cô gái xinh đẹp, cũng không gợi cảm, nhưng cô vô cùng đặc biệt, ở cùng một chỗ với cô, tạo cho anh một cảm giác an tâm, có thể thoải mái với bản thân mình.

Nụ hôn của anh nhận được rất nhiều hồi báo, cô vô cùng nhạy cảm làm cho anh sung sướng, sự đáp trả vùng vạt tạo cho anh nhiều hứng thú, người con gái đáng yêu này kích thích anh càng lúc càng nhiệt tình.

Nụ hôn dịu dàng dần dần trở nên cuồng dã, anh ở trên người cô tận tình thăm dò, mà thân thể Kỳ Kỳ thật thơm ngọt, làm toàn thân anh như phát hỏa, tận tình phát tiết trên người cô, giải phóng cơ thể.

Kích tình qua đi, cả hai ôm nhau nằm trên giường, cùng hưởng thụ dư vị ngọt ngào, sau đó anh ngủ thiếp đi.

Khi anh tỉnh lại lần nữa, Kỳ Kỳ đã không thấy đâu, anh tìm cô khắp các phòng, phát hiện ra một mảnh giấy có chữ viết của cô để lại ở phòng khách.

Em về trước đây, cơm trưa trong nồi cơm điện vẫn còn nóng, nhớ kỹ đem tất cả đồ ăn ngon cùng ma pháp vào trong bụng, có thể đem lại cho anh cảm hứng cuộn cuộn không dứt.

Anh nhìn giấy nhắn của cô, sau đó bước tới phòng bếp, tò mò mở vung nồi ra, bên trong bay ra mùi cà ri, là một đĩa cơm gà cà ri thơm ngon.

Hứa Kiệt Lộ không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thật thần kỳ! Cô rút cuộc là đến và đi lúc nào? Chuẩn bị một đĩa cơm gà cà ri thơm ngào ngạt khi nào mà anh không biết?

Anh đẩy vung lại, vội vàng chạy đi tắm rửa, đánh răng thật nhanh, sau đó hưởng thụ bữa cơm của người con gái vì anh mà chuẩn bị.

Vị cà ri hòa quyện với thịt gà, làm cho anh ăn rất ngon miệng, đáng tiếc mình không cẩn thận ngủ say như chết, ngay cả khi Kỳ Kỳ chuồn êm đi cũng không biết, tuy vậy càng thể hiện Kỳ Kỳ thật thần bí, mà anh, vui vẻ hưởng thụ điều thần bí cô mang đến.

Anh há miệng ăn một miếng thịt gà cà ri, uhm... ngon thật! Đồ ăn cùng ma pháp đang lên men trong bụng anh, khóe môi không nhịn được mỉm cười thỏa mãn.

Chỉ cần có thời gian, Kỳ Kỳ sẽ đến thăm Kiệt Lộ, mà Kiệt Lộ cũng đã quen với một người bạn gái bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh mình.

Tuy rằng anh rất tò mò Kỳ Kỳ làm thế nào xuất hiện, tuy nhiên Kỳ Kỳ vẫn không tiết lộ bí mật của cô, mỗi lần hỏi về vấn đề này, sẽ gặp về mặt nghiêm túc của Kỳ Kỳ nói với anh, nếu anh vẫn cố gắng tìm hiểu,

cô sẽ không bao giờ đến đây nữa, bởi vậy anh đành phải tạm thời kiềm chế lòng hiếu kỳ lại, thật sự sợ Kỳ Kỳ không đến nữa.

Không hiểu vì sao, chỉ cần ở một chỗ với Kỳ Kỳ, anh sẽ cảm thấy rất an tâm, cảm giác thoải mái khi có cô bên cạnh thật khó nói thành lời.

Anh không dò xét bí mật của Kỳ Kỳ, còn có một nguyên nhân khác, anh càng ngày càng bận rộn, mỗi khi anh chú tâm tìm kiếm cảm hứng thiết kế trang phục, là anh không thể quan tâm đến bất kỳ việc nào khác.

Kỳ Kỳ ngoại trừ mỗi ngày chuẩn bị đồ ăn giùm anh, buổi tối còn phải “Ồi, no quá!” cùng anh, lúc bình thường, chỉ cần hết giờ lên lớp, làm xong mọi việc, là cô có thể đến bên Kiệt Lộ, khi anh Kiệt Lộ vẽ những bản thiết kế, cắt cắt may may, cô ngồi gần đây học bài của mình.

Ở cùng Kiệt Lộ càng lâu, cô lại phát hiện một tính cách khác của anh.

Đừng nhìn anh tuần tú lịch sự, tướng mạo xuất chúng, là ấn tượng đầu tiên của cô về Kiệt Lộ, là một thanh niên đau khổ đến tan nát cõi lòng, thực làm người khác cảm thông, sau đó Kiệt Lộ mời cô tham gia dạ tiệc, cô nghĩ anh là một thư sinh nhã nhặn hiểu lễ nghĩa, tính tình thoải mái dễ chịu, nhưng sau khi ở chung một thời gian, cô mới phát hiện người con trai này kỳ thật có khuyết điểm rất lớn.

Chính xác mà nói, Kiệt Lộ là người hành động theo cảm xúc.

Vào lúc tâm tình vui vẻ, sẽ ngọt ngào ôm cô, cùng nhau dạo quanh New York một chút, đến nhà hàng dùng cơm, giống như một thư sinh nhã nhặn lịch sự, nhưng khi tâm tình anh không tốt, sẽ nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của anh, giống như người khác thiếu nợ anh vậy, bỗng nhiên hung hãn làm người khác phải nhượng bộ lui binh, ví dụ như hiện tại –

Kiệt Lộ ngồi trước bàn làm việc, khi anh đang chuyên tâm làm việc, cả người phát ra sát khí đừng nên lại gần.

Trên giấy chỉ có một vài nét bút phác thảo thiết kế, bị anh dùng sức vo thành một khối, quăng ra xa, ngay sau đó lại tiếp tục vẽ, sau đó nữa lại bị vo viên thành một khối, không bao lâu, thượng sần đều là phác thảo mà anh vứt bỏ.

Kỳ Kỳ có thói quen nhìn thấy bẩn sẽ dọn dẹp lại ngay, đương nhiên sẽ thu dọn, cô cầm thùng rác đi đến bên cạnh, ngồi xuống bắt đầu thu dọn.

“Em đang làm cái gì?”

“Em thu dọn rác.”

“Ai nói cái này là rác?”

Cô ngược mắt lên, không ngờ cuối cùng lại gặp phải ánh nhìn đầy tức giận của anh, làm cô không khỏi giật mình.

Kiệt Lộ đang trừng mắt với cô, hơn nữa nét mặt rất lạnh.

Kỳ Kỳ trong lòng thắc mắc, không rõ mình đã làm sai cái gì làm anh không hài lòng?

“Mất cái này... Không phải anh muốn bỏ sao?”

“Anh có nói là muốn vứt đi sao?”

“Hơ...”

“Em tạm thời thu gọn chúng không được sao?”

Về mặt gay gắt kia, cùng với lúc tâm tình thoải mái thường ngày thật khác xa vạn dặm, trước mặt cô anh giống như một người khác, dường như tùy từng thời điểm sẽ có ánh lửa phát ra từ đôi mắt anh, giọng nói cảnh cáo tràn ngập giận dữ.

Kỳ Kỳ cầm trên tay mấy tờ giấy bị vo viên, chậm rãi thả xuống sàn nhà.

“Em xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói.

Kiệt Lộ quay đầu không để ý tới cô, cô đành phải lặng lẽ tránh xa, tạm thời không nên đụng đến anh.

Tuy cô từng nghe Johnny nói qua Kiệt Lộ là người có tính tình cổ quái, nhưng cô cũng nghĩ chỉ là nói đùa, bởi vì trước đó, ngoại trừ vấn đề say rượu, cô tuyệt nhiên không cảm thấy tính tình Kiệt Lộ có chút quái dị, hơn nữa sau đó Kiệt Lộ không còn tự chuốc say bản thân, toàn tâm toàn ý tập trung thiết kế trang phục, nhưng cô lại không biết rằng, chỉ khi đang thiết kế Kiệt Lộ mới thể hiện ra tính cách thực sự của mình.

Anh mà nói có mùi hôi thì có bấy nhiêu hôi, cả ngày anh chỉ ngồi một chỗ, khiến cho cô không dám tới gần anh trong vòng bán kính 5 mét, trong phòng tràn ngập một bầu không khí khiến người khác hít thở không thông, làm cho người ta ngay cả từng bước, từng bước đều phải thật cẩn thận, chỉ sợ động đến quả bom nổ chậm của anh.

Nhưng là, anh cũng thật nhiều phiền toái, cô không nghĩ qua là sẽ xảy ra –

“Ồn ào quá vậy.”

Cô đang ở phòng bếp rửa bát đĩa, quay đầu nhìn về mặt lạnh băng của Kiệt Lộ, không khỏi ngẩn ngơ.

“A... Vậy sao?”

“Tiếng nước ồn quá làm sao anh chịu được.”

Cô đầu tiên là giật mình, nhanh tay tắt ngay vòi nước đi, sau đó Kiệt Lộ mới xoay người bước đi, để mặc cô ngẩn ngơ ở phòng bếp.

Nhìn đồng bát đĩa chưa được rửa sạch sẽ, không thể mở nước, trước mắt đành phải bỏ đó, tìm lúc thuận tiện rửa sạch lại.

Cô nghĩ rằng, chỉ cần không phát ra âm thanh là tốt rồi, sẽ không phiền nhiễu gì đến Kiệt Lộ, nhưng kỳ thật cho dù cô không làm gì, quả bom vẫn có cơ hội bùng nổ –

“Em làm cái gì thế này!”

Kiệt Lộ quát cô rất to, hại cô trong khoảng thời gian ngắn đứng đơ tại chỗ, á khẩu không trả lời được mà nhìn chằm chằm về mặt phẫn nộ của Kiệt Lộ.

“Em sao? Em không có làm cái gì cả!”

“Vậy tại sao không thấy phần viết của anh đâu cả? Không phải đã kêu em không cần thu dọn lại sao?”

“Em không động vào gì cả!”

“Thế thì tại sao không thấy nó đâu, anh rõ ràng đặt ở nơi này!” Anh tức giận lục lọi trên bàn làm việc. Trên thực tế, bởi anh yêu cầu yên tĩnh tuyệt đối, cho nên cô ngay cả dọn dẹp lại nhà cửa giùm anh cũng đều dừng lại, hướng hồ là động vào cái gì mà phần viết, cô căn bản không biết đó là cái gì.

Thấy anh gấp gấp như vậy, cô cũng bước lên tìm hộ anh, thật vất vả tìm trong hộp dụng cụ trên bàn làm việc, thoát nhìn giống như phần viết gì đó, cô nhặt lên tò mò hỏi.

“Là cái này sao?”

Kiệt Lộ ngẩng đầu, đầu tiên là sững sốt, sau đó vừa lấy tay chỉ chỉ vừa hỏi: “Em tìm thấy ở đâu?”

Tay cô chỉ chỉ xuống phía dưới. “Trong hộp.” Cái này quá rõ ràng, có thể tìm thấy được ở đó một cách đơn giản.

Kiệt Lộ đầu tiên là trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, sau đó không nói không rằng, lấy hoạt phần viết trong tay của cô, đến một câu cảm ơn cũng không có, liền quay đầu đi về chỗ ngồi, không thêm để ý tới cô, lại vùi đầu vào công việc.

Khi làm việc, anh rất miễn cảm với tiếng động, trở thành một phản xạ thần kinh, lại còn thường xuyên cau cau có có, Kỳ Kỳ xem như khá quen với tính cách đó, nếu là người con gái khác, đại khái sẽ bị tính tình của Kiệt Lộ dọa chạy mất dép, cho dù cô vô tình bị anh hiểu lầm mà tức giận, nhưng Kỳ Kỳ khác hẳn những cô gái khác, cô chẳng những không tức giận, mà còn hoàn toàn bao dung anh, bởi vì cô biết, Tuần lễ thời

trang New York đối với Kiệt Lộ vô cùng quan trọng, huống hồ, có thể coi đây là một căn bệnh nho nhỏ mà thôi.

Nghiêm trọng hơn là, Kiệt Lộ không ăn không uống không ngủ nghỉ, chỉ biết vùi đầu vào công việc, dường như thiết kế thời trang đối với anh là cả một thế giới, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy rầy đến anh, cho nên anh để bản thân mình làm việc đến dối quá mà bị đau dạ dày, khiến cho tính tình càng thêm nóng nảy, hơn nữa thường xuyên thức đêm làm cho tinh thần anh căng thẳng, thoạt nhìn cũng thấy cả người anh mệt mỏi vô lực, lúc này cô không thể không quan.

“Kiệt Lộ, anh nên ăn một chút gì đó!”

“Anh nói rồi trong lúc làm việc đừng có làm phiền anh!” Đôi mắt đen nghiêm trọng trừng lên khiến người ta cảm thấy anh vô cùng hung dữ, nhưng Kỳ Kỳ biết không thể mặc kệ anh thêm nữa.

“Cả ngày hôm nay anh cũng đã ăn bát cơm nào đâu, dạ dày anh bị hỏng hết mất thôi!”

“Anh dối biết đi ăn...A...!” Anh nhin không được xoa xoa bụng.

“Anh xem, lại đau rồi kìa?”

“Không phải!”

Thật là một người bốc đồng, quả thực không thể nói lý với anh.

“Anh không ăn cơm, làm sao có sức mà làm việc? Anh muốn để bản thân dối đến đau cả bụng mới hài lòng sao?”

“Anh không có tâm tình ăn uống! Những thiết kế trước kia phải bỏ đi hết, nếu không thể nổi trội hơn các nhà thiết kế trẻ khác, thiết kế của anh sẽ bị người khác cười nhạo, trong tuần lễ thời trang sắp tới, anh nhất định phải thiết kế được những tác phẩm thật mới lạ!” Kiệt Lộ đau đầu vò vò mái tóc đã mấy ngày liền không gội.

Từ ba ngày trước anh đến tham dự một số buổi biểu diễn của các nhà thiết kế trẻ, anh đã bị đả kích rất lớn, sau khi trở về anh mà bắt đầu không thiết kế không ngừng nghỉ, không ngừng vẽ, không hài lòng liền vo lại thành một viên rồi vứt đi, lại vẽ cái khác.

Thị trường thiết kế thời trang cạnh tranh vô cùng khốc liệt, tùy từng lúc sẽ có người mới được vinh danh, muốn sự nghiệp đứng vững trong ngành, không chỉ cần phải đón đầu xu hướng, mà mỗi người phải có một phong cách thật đặc biệt.

“Thiết kế phải thể hiện được sự tươi mới của mùa xuân, màu sắc cũng cần thay đổi, anh phải thử dùng cái gì đó thật mới lạ.....” Anh bắt đầu lẩm bẩm một mình, cảm hứng sáng tạo không tới làm cho anh bị stress, mất ngủ liên tục vài ngày càng khiến anh thêm buồn phiền chán nản.

Này tình huống làm cho Kỳ Kỳ bất ngờ, nhưng cũng làm cho cô càng hiểu biết anh. Kiệt Lộ là cái thực sẽ không chiếu cố người của chính mình, anh cần một người nhắc nhở anh thái sắp xếp gọn gàng, nếu không lấy anh cá tính, sớm hay muộn đem chính mình tinh lực hao hết mà sinh bệnh.

Thấy anh không nghe lời khuyên bảo, cô cũng nổi giận, đừng tưởng rằng anh nóng nảy, cô sẽ sợ anh, bình thường cô nghĩ không nên tranh cãi với anh nên mới bỏ qua cho anh mà thôi, nhưng nhìn thấy anh thực sự đang tra tấn chính mình, cô biết cô không thể để anh sa sút hơn nữa.

Đồ ăn chuẩn bị cho anh đều đã nguội, vì vậy cô xoay người trở về phòng ngủ, tiến vào tắm gương, không bao lâu, cô lại chui ra từ tắm gương, nhưng trên tay xách theo vài túi đồ.

Kiệt Lộ úp mặt mình trong hai bàn tay, suy nghĩ không ngừng biến hóa, trong đầu chỉ có vài vốc, phối màu, phụ kiện... Cảm hứng, anh cần cảm hứng, không có cảm hứng, cho dù vẽ đi vẽ lại bao nhiêu mẫu phác thảo, ngay cả bản thân nhìn cũng không thuận mắt.

Trong lúc suy nghĩ lung tung, mùi hôi nồng xộc tới, làm anh ngước mặt lên khỏi hai tay, kinh ngạc không biết mùi hôi này từ đâu bay tới?

Mùi gì mà hôi như vậy?

Anh đang rất buồn bực, đột nhiên mùi hôi thối xông tới làm anh càng sắp phát điên.

“Kỳ Kỳ!”

Bình thường chỉ cần anh gọi một tiếng cô sẽ đáp lại ngay, nhưng lúc này không có ai trả lời.

“Kỳ Kỳ, mùi gì hôi thối như vậy!”

Vẫn là không ai trả lời, Kiệt Lộ không khỏi ngẩn ngơ, chẳng lẽ Kỳ Kỳ đi rồi?

Bất đắc dĩ, anh bỗng nhiên đứng dậy, đi tìm mùi hôi chết tiệt kia, cảm giác nó ngay gần mình.

Mùi hôi này giống như bát nguồn từ phòng bếp, chẳng lẽ là đồ ăn có mùi ?

Anh bước tới phòng bếp, lại nhìn thấy Kỳ Kỳ ở đằng kia ăn đậu phụ rán, không khỏi trừng mắt.

“Em đang làm gì?”

“Ăn cái gì đó.”

“Đây là đậu phụ thối mà”

“Đúng rồi, anh có muốn thử không ?”

Cô mỉm cười hỏi anh, một chút cũng không thêm để ý tới bộ mặt nhăn nhó của anh.

“Nó rất hôi!” Anh lớn tiếng kháng nghị.

“Đúng vậy, rất hôi, cực kỳ hôi, giống hệt một người nào đó.”

Kiệt Lộ sững sốt, nét mặt sa sầm lại. “Em đang nói anh sao?”

Cô thực thành thật thừa nhận. “Không sai, nếu anh đi đến trước gương, sẽ nhìn thấy bộ dạng của mình bây giờ, bốc mùi được mấy ngày rồi.”

Người con gái chết tiệt này, dám đánh đồng anh với đậu phụ thối?!

Không để ý tới Kiệt Lộ đang nhìn chằm chằm, cô dùng đũa xiên lấy một miếng đậu phụ, tiếp tục không sợ chết nói: “Đậu phụ thối nghe tên đã biết mùi rồi, nhưng khi ăn cũng có hương vị rất đậm đà, đây là một nơi độc nhất vô nhị, cũng không biết vì sao, em liền yêu tư vị nơi này.”

Kiệt Lộ còn đang trong cơn giận dữ, sau khi nghe cô nói xong, không khỏi ngáy ngẩn cả người, ngẫm nghĩ những lời cô vừa nói, cơn giận đang bùng phát bỗng dưng tiêu tan đi rất nhiều.

Anh nhìn Kỳ Kỳ, không nói câu gì, trong lòng biết cô chỉ muốn tốt cho anh, cuối cùng bước tới bàn ăn rồi ngồi xuống.

Ngay khi anh ngồi xuống, cô cũng tự động đem đậu phụ thối lại gần, lấy một miếng cho anh.

“Nè, anh ăn thử đi, rất ngon đấy.”

“Nó rất hôi.” Anh xụi mặt xuống, hay là muốn từ chối một chút.

“Nhưng khi ăn sẽ thấy rất thơm.”

Bởi lời dụ dỗ của cô, anh há miệng, để cô đem miếng đậu phụ đút vào miệng, dè dặt cắn.

“Thế nào?”

“Không thấy hôi nữa!”

Người con trai này hành động thật là tùy hứng, làm người ta không biết nên khóc hay cười, ngại hỏi lại còn ăn hết miếng này tới miếng khác, miệng còn nói mấy câu không thể ăn nổi.

Cô tuyệt nhiên không để tâm, bởi cô biết, đây là cách làm nũng của anh, ít nhất anh cũng chịu ăn cái gì đó, không đối đến mức đau dạ dày là tốt rồi, để cho anh mắng mắng vài câu, phát tiết hết mọi áp lực trong lòng cũng tốt.

Tuy rằng lần này cô thành công, nhưng nếu nghĩ rằng từ nay về sau thiên hạ sẽ thái bình là đã nhầm to.

Cứ như vậy ngày này qua ngày khác, áp lực của Kiệt Lộ cũng không thể giảm bớt chút nào, sắc mặt anh càng ngày càng thêm trầm trọng, làm cho cô hết sức lo lắng, mà cô lại không thể lúc nào cũng theo sát anh, bởi vì cô cũng cần đi học cũng cần làm thêm, hơn nữa múi giờ quá khác biệt, ban ngày ở New York nhưng lại là thời gian cô nghỉ ngơi.

Sau một ngày làm việc, cô buông túi xách, lập tức chạy đi tìm Kiệt Lộ, hiện giờ là sáng sớm ở New York, Kiệt Lộ hẳn là vẫn đang ngủ say.

Cô vụng trộm xuyên qua gương, lại không nhìn thấy Kiệt Lộ ở trên giường.

Anh sớm như vậy đã làm việc rồi ư?

Cô lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, phòng khách đang đóng cửa, không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ chẳng lẽ Kiệt Lộ đi ra ngoài? Nhưng mới vừa nghĩ đến đó, cô rất nhanh đã ngửi thấy mùi rượu, trong lòng tức hiện lên dự cảm không tốt, quả nhiên cô hiện Kiệt Lộ đang ở một góc phòng khách, một mình ngồi bệt trên sàn, tay còn cầm bình rượu.

Không chút do dự, cô lập tức chạy tới bên anh, nhanh chóng đoạt lấy bình rượu trên tay anh, làm cho anh kinh ngạc trừng mắt với cô.

“Em làm gì?”

“Không được uống nữa.”

“Đưa đây!”

“Không được! Anh không thể say rượu lần nữa!” Cô kiên quyết không đưa, không thể tưởng tượng được Kiệt Lộ lại có thể dùng rượu chuốc say chính mình.

“Anh không say, anh chỉ là muốn uống một chút giải tỏa áp lực mà thôi.”

Cô không tin chuyện ma quỷ của anh đâu! Nhìn anh bộ dạng hiện tại, chỉ biết anh đã giấu cô vụng trộm uống rất nhiều rượu.

“Anh đã quên trước kia anh nói sẽ không dùng rượu chuốc say bản thân lần nào nữa sao? Anh thử đi soi gương, nhìn xem hiện tại bản thân mình đã thành bộ dạng gì rồi.”

“Đó là chuyện của tôi!”

“Chuyện của anh chính là chuyện của em.”

Kiệt Lộ nhón nhác trừng mắt nhìn cô, muốn đoạt lại bình rượu, cô lại né tránh không trả cho anh, khiến anh tức giận mắng lớn: “Đừng tưởng làm bạn gái của tôi, là có thể can thiệp mọi việc của tôi! Em không có tư cách này!”

“Em đương nhiên là có, bởi vì cơm ba bữa là em để ý, phòng của anh là một tay em quét dọn, quần áo của anh là do em giặt, chăn màn cũng là em gấp, nếu em đã quyết định chăm sóc anh, sẽ không bỏ dở giữa chừng!” Cô nói rất hợp lý hợp tình, không chút nhượng bộ, cho dù hiện tại anh như một dã thú không thể khống chế được, thoát nhìn rất đáng sợ, cô cũng tuyệt đối không lùi bước, bởi cô hiểu được, hiện tại Kiệt Lộ rất cần một người bên cạnh, nếu cô không để ý tới anh, anh chắc chắn sẽ sa sút thêm một lần nữa.

“Đem lại đây!”

“Không!”

Anh tiến lên từng bước, cô liền từng bước lùi về phía sau, ngay khi anh ở trước mặt cô, cô nhanh chóng xoay người chạy về phía phòng bếp, dùng tốc độ nhanh nhất có thể dốc ngược bình rượu, làm cho rượu chảy hết ra khỏi chai.

“Chết tiệt!” Kiệt Lộ hét lớn một tiếng, vội vàng muốn kéo lại chai rượu, nhưng đã quá muộn, Kỳ Kỳ đem rượu của anh đổ hết đi.

Cả người anh bưng bưng lửa giận, hơn nữa lại uống không ít, cùng với áp lực liên tục mấy ngày liền, khiến anh gần như mất đi lý trí.

“Em dám đổ hết rượu của tôi!”

“Kiệt Lộ, anh hãy nghe em nói –”

“Câm miệng!”

Anh gần như phát điên, hơn nữa quá tức giận, nhất thời không khống chế được cầm lấy bình rượu ném vào cô, bình rượu đụng phải vách tường bị vỡ tan thành nhiều mảnh.

Cô rên rỉ thành tiếng, sờ sờ mặt, cảm thấy một trận đau xót, thì ra mảnh thủy tinh nhỏ xẹt qua da thịt cô.

Đến khi nhìn thấy máu chảy trên mặt Kỳ Kỳ, Kiệt Lộ vốn đang nổi khùng đột nhiên ngây người, ngay sau đó anh bỗng dừng tỉnh táo như thường bước tới cạnh cô.

“Em sao rồi ?” Anh nắm lấy bả vai của cô, muốn nhìn xem vết thương trên mặt cô, khi anh quăng bình rượu đi, chỉ là để hạ giận, cũng không hề muốn làm cô bị thương.

Thế nhưng, anh vẫn làm tổn thương cô, trên mặt lẫn cánh tay cô đều có lại vết máu, tất cả đều do anh quá vô tâm mà gây ra.

“Em không sao.” Máu chảy không nhiều lắm, chỉ là một vết thương nhỏ, ngược lại nhìn thấy đáng vẻ khăn trướng của anh làm cô không khỏi đau lòng.

Kỳ Kỳ không hề trách anh, ngược lại là bản thân làm anh cảm thấy chán ghét mình, đây là lần đầu tiên, anh chán ghét cô đến vậy.

“Vì sao em không tức giận? Vì sao không đánh mắng anh?”

Cô lắc đầu. “Em biết anh cũng không phải cố ý muốn làm em bị thương.”

“Em có thể mắng mỗ anh! Hoặc là đánh anh trả thù cũng được!”

Cô vẫn lắc đầu, hơn nữa lại dịu dàng nói: “Em sẽ không làm như vậy, chỉ khi anh cố ý tự tổn thương bản thân, em mới tức giận.”

Anh đầu tiên là kinh ngạc trừng mắt cô, tiếp theo đột nhiên quỳ xuống, ôm lấy thắt lưng cô, khóc nức nở trong lòng cô.

Cô luôn bao dung anh, tràn ngập tình cảm của mẹ ôm anh.

“Không sao đâu, anh khóc nữa đi, chỉ cần người dùng dùng rượu làm tổn thương bản thân là được, em thế nào cũng không sao.”

“Anh rất kém cỏi!”

“Áp lực công việc quá lớn, nên anh không thể khống chế bản thân.”

Nước mắt anh làm ướt hết áo cô, vẫn còn khóc thút thít, anh rốt cuộc đã hiểu được bản thân dù là một người đàn ông kém cỏi đến thế nào, nhưng cũng không thể làm tổn thương người con gái của mình.

“Anh quá yếu đuối!”

“Anh không cần thiết phải kiên cường, yếu đuối cũng không sao cả, chỉ cần anh hiểu được có một người luôn ở bên cạnh ủng hộ anh, sau đó anh sẽ tự nhiên mạnh mẽ hơn.”

“Kỳ Kỳ –”

“Anh yêu em.”

Anh cảm động ôm siết lấy cô, Kỳ Kỳ anh yêu là một người bao dung đến vậy, độ lượng đến vậy, xoa dịu nỗi bất an cùng vết thương lòng của anh, vì Kỳ Kỳ, anh phải vượt qua được khó khăn này, kiên cường hơn nữa.

Anh thầm hứa, tuyệt đối sẽ không bao giờ dùng rượu để trốn tránh thực tại! Anh nhất định phải thay hình đổi dạng, cố gắng thêm thật nhiều!

8. Chương 8

“Tuần lễ thời trang xuân hạ New York sắp tới, những năm trước đều tổ chức trình diễn ở công viên 42 đường Brian, năm nay lại chuyển sang công viên trung tâm Lincoln, Tuần lễ thời trang New York là sự kiện thời trang lớn nhất trên toàn cầu, hấp dẫn các tạp chí và các kênh truyền hình khắp nơi trên thế giới đến đưa tin—” Trên TV thường xuyên cập nhật những thông tin mới nhất từ New York, lần này Tuần lễ thời trang New York diễn ra trong mười ngày, dường như mỗi kênh đều đưa tin về chủ đề này.

“Ôi, muốn đi xem quá.” Tiểu Mẫn nói, đối với người có hứng thú như cô, nhìn chăm chú không rời mắt khỏi những hình ảnh trên TV.

Một bên Tiểu Hòa đang thừa thãi chân tay nghe thấy, buông một câu vu vơ. “Muốn đi thì đi thôi.”

“Cậu muốn chết hả, vé máy bay rất đắt đó, hơn nữa để tới được các buổi trình diễn thời trang bắt buộc phải có thiệp mời.”

“Kêu chú của cậu đưa đi không phải rất tiện sao? Không phải chú của cậu sẽ có cách sao?” A Trung hỏi.

“Chú của tớ là người lười thời, làm việc đến quên cả thời gian, hơn nữa cậu không hiểu rồi, tham dự tuần lễ thời trang này phải đi cùng bạn gái mới thú vị chứ.”

“Mặc mấy loại quần áo kỳ quái khoa trương đi tới đi lui, có cái gì mà đẹp?”

“Lạ chưa, cái mũ kỳ quái kia, trông chẳng khác một tổ chim.”

Hai người Tiểu Hòa cùng A Trung chú tâm soi mói những hình ảnh các cô người mẫu đi lại phát trên TV, lời nói vui đùa, một chút cũng không để ý có gì xuất sắc trong đó.

“Cậu không thể hiểu được, đó là một loại nghệ thuật.” Tiểu Mẫn lớn tiếng kháng nghị.

“Đội một cái tổ chim trên đầu lại kêu là nghệ thuật sao? Tớ mà treo hai quả trứng gà trước ngực, chắc chắn sẽ rất thịnh hành.”

Nói xong hai người nam sinh cười ha ha, Tiểu Mẫn vừa tức vừa buồn cười tay giơ lên muốn đánh bọn họ, hai người này rất đáng đánh đòn thật nặng.

Bọn họ bốn người ngồi trong một quán hồng trà, Kỳ Kỳ vừa uống trà, ánh mắt lại chuyên chú theo dõi tin tức trên TV, trong lòng lặng lẽ mỉm cười.

Thật ra, so với Tiểu Mẫn cô lại càng hưng phấn, lại càng khẩn trương hơn, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

Đối với những tin tức về thời trang tương tự như vậy, một chút hứng thú cô cũng không có, nhưng bây giờ không giống trước kia, tuần lễ thời trang New York là tiêu điểm chú ý của cô, bởi có liên quan tới Kiệt Lộ, nên cô bắt đầu chú ý tới những tin tức về những trang phục đang thịnh hành.

Cô yêu mến người con trai đang cố gắng thể hiện bản lĩnh ở Tuần lễ thời trang New York, nghĩ lại mấy tháng qua tuy rằng vất vả, nhưng cô thật cao hứng Kiệt Lộ đã thực hiện lời hứa của mình, không hề say rượu, cũng thề rằng sẽ vươn lên, trong tuần lễ thời trang sẽ phát huy toàn lực, kêu cô như thế nào có thể không căng thẳng.

“Hừ, các cậu không có hứng thú không liên quan, về sau kinh doanh có nhiều tiền, tớ muốn cùng Kỳ Kỳ tham gia tuần lễ thời trang New York.”

“Kỳ Kỳ cậu ấy không có hứng thú đâu.”

“Không, tớ rất thích.”

Kỳ Kỳ cười cười trả lời, khiến cho bọn họ ngạc nhiên hết sức, bao gồm cả Tiểu Mẫn; Cô tuy có nói muốn Kỳ Kỳ đi cùng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nói đùa, bởi cô biết Kỳ Kỳ không có hứng thú với thời trang.

“Hả? cậu có hứng thú?”

“Rất kỳ quái sao?”

“Đương nhiên là rất kỳ quái a, bởi vì Kỳ Kỳ cậu từ trước tới giờ không hề thích đi dạo phố, cũng không thích ngắm nghía quần áo, đối với túi xách, giày dép, phụ kiện cái gì cũng không có hứng thú, mỗi ngày không phải học bài thì lại làm thêm, nếu không nữa thì là lên thư viện tìm tài liệu viết báo cáo, không hề giống nữ sinh bình thường chút nào.”

“Hả? Thì ra tớ không thú vị đến mức đó nha.”

“Cậu làm sao mà biết được.”

“Nếu tớ không thú vị như vậy, vì sao các cậu vẫn thích ở cùng một chỗ với tớ?”

“Bởi vì cậu biết quan tâm đến người khác thôi.” Ba người trăm miệng một lời, làm cho Kỳ Kỳ nghe xong mà đỏ khòc đỏ cười.

“Nghe qua lại tưởng tớ và mẹ các cậu giống nhau.”

“Chúng tớ chính là yêu mến cậu ở điểm này nha, cậu so với mẹ tớ còn chăm chỉ hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy, có một lần tớ bị cảm nặng, chỉ cần vừa nghe điện thoại, Kỳ Kỳ lập tức đến nhà chăm sóc, chuyên gia chăm sóc luôn.”

Kỳ Kỳ tò mò hỏi: “Trừ bỏ điểm này, tớ còn có ưu điểm gì?”

“Rất rất nhiều ưu điểm nha, cậu thương làm đồ ăn cho tớ.”

“Cúc áo tớ rơi, cậu giúp tớ khâu lại.”

“Tớ không tìm thấy đồ, cậu đến giúp tớ tìm, còn tiện tay giúp tớ quét tước phòng ở.”

“Đợi chút, đợi chút.” Cô mở miệng ngăn cản ba người bọn họ năm mồm bảy miệng, hỏi lại: “Tớ đây là hỏi, trừ điểm biết quan tâm người khác, tớ còn có ưu điểm gì khác?”

Căn phòng lặng yên một hồi, bỗng nhiên cả nửa ngày không ai nghĩ ra, làm cho cô nhú mày.

“Không khí trầm mặc này là ý gì?”

Tiểu Hòa gãi gãi đầu nói: “Nói thật, không nói ưu điểm là biết quan tâm mọi người, tớ đang không biết phải nói cái gì.”

“Làm sao có thể không nghĩ ra được? Cậu có thể nói tớ rất đáng yêu nha, rất mê người nha, là hình mẫu mà nam sinh thích, rất dịu dàng nha ...”

Căn phòng lại yên lặng một lần nữa.

Cô kỳ quái nhìn mọi người. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Kỳ Kỳ, Cậu thật sự muốn nghe lời nói thật sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Ba người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cuối cùng để A Trung lên tiếng.

“Kỳ Kỳ, kỳ thật trong mắt nam sinh, cậu là một người vô cùng trầm tĩnh lại thiếu mất tâm tình của một nữ sinh.”

Trầm tĩnh? Không nể nang bạn bè? Có thể nói cô như vậy?!

Kỳ Kỳ soi gương, nhìn nhìn chính mình, cô không rõ làm sao có thể trầm tĩnh được? Cô chính là làm việc của cô, làm thế nào có thể không trầm tĩnh cho được? Huống hồ, cô cũng không cảm thấy bản thân giống vậy.

Cô cho rằng A Trung và Tiểu Hòa là bạn thân đã mấy năm nay nên cô không để trong lòng, nếu là Kiệt Lộ, cô không cho rằng mình có thể bình tĩnh đến vậy.

Cô về nhà, vội vàng làm cơm rang tôm mà Kiệt Lộ thích ăn, sau đó tắm rửa một cái, mặc một bộ thể thao vào, nhìn trời đã nhập nhoạng tối, nhưng ở New York một ngày mới sắp bắt đầu.

Kỳ Kỳ đem hộp cơm bỏ vào túi cách nhiệt, sau đó nhắm mắt lại, trong lòng hiện lên hình dáng của Kiệt Lộ, yên lặng nhớ kỹ, ma kính ơi ma kính, hãy mang cô đến chỗ ở của Kiệt Lộ đi, sau đó cô chậm rãi bước vào tắm gương.

Bên kia tắm gương là công viên trung tâm Lincoln, nửa tháng trở lại đây Kiệt Lộ bận tối mịt tối mịt, mỗi ngày đi đi lại lại giữa chỗ ở và hậu trường công viên Lincoln chuẩn bị cho tuần lễ thời trang, mà tắm gương cũng đưa cô đến công viên Lincoln.

Nơi cô bước ra khỏi gương, dường như không có người nào chú ý tới cô, bởi vì đây là một nơi đầy hỗn loạn, nơi nơi đều là người, có người mẫu, nhà trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, đạo diễn, trợ lý thiết kế... lượng gương không hề ít.

Ngay sau khi cô bước ra khỏi mặt gương, tắm gương này vừa vặn bị người ta sử dụng, cô lặng lẽ kéo vải bạt lên, nơi này toàn những người nói tiếng Anh với nhau, ai ai cũng bề bộn nhiều việc, tuy nhiên cũng không phải là ai cũng được ra vào thoải mái.

Trên người cô có tấm thẻ Kiệt Lộ đưa cho, làm cho cô có thể tự do ra vào, người khác nhìn vào tấm thẻ của cô, cũng chỉ nghĩ cô là một nhân viên đang làm việc hoặc là trợ lý linh tinh gì đó, sẽ không gia làm khó dễ cho cô, cho cô cơ hội đi lại thoải mái.

Cô đứng ở giữa công viên Lincoln tò mò nhìn xung quanh, cảm nhận không khí của sự kiện thời trang này.

Thật là không thể tin được nha! Chỉ có đặt mình trong đó, mới có thể rõ ràng cảm nhận được đến một không khí không thể diễn tả bằng lời.

Mọi người so với ngày thường đều háo hức hơn rất nhiều, càng hợp thời trang, ngay cả chủ quán cạnh đó cũng rất nhanh nhay trong trang trí các món ăn đặc biệt trong tuần lễ thời trang này, toàn New York đều vì đón chào tuần lễ thời trang đang diễn ra mà nhộn nhịp hơn hẳn, đối với cô nữ sinh bình thường đến từ hòn đảo nhỏ Đài Loan nói, có thể đứng ở đây là một điều kỳ diệu.

Buổi trình diễn thời trang của Kiệt Lộ bảy rưỡi tối sẽ được bắt đầu, trong hội trường có kiểm tra nghiêm ngặt, chỉ có những người khách qua được sự kiểm tra an ninh mới có thể tham dự.

Cô đang xem tổng duyệt ánh sáng bên cạnh người phụ trách, khi bọn họ chiếu những ánh hồng lên sân khấu và những hàng ghế ngồi của khách, toàn bộ trung tâm công viên Lincoln phẳng phất biến thành mộng ảo, cô mê muội nhìn khắp mọi nơi, không hề phát hiện có người đến gần mình.

Bỗng dưng, một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng cô, đem thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của cô sát vào vòm ngực rộng lớn, kéo cô từ thế giới của phần hồng mộng ảo kéo trở về.

Cô quay người lại, đón nhận cô là đôi mắt đen đầy cuồng nhiệt.

“Kiệt Lộ—ưm—” Đôi môi hé mở, vừa vặn làm cho anh có thể chính đại quang minh xâm nhập, dùng nụ hôn cuồng nhiệt trêu chọc cô.

Anh liền như vậy hôn cô trước mặt bao nhiêu người, làm cô phát hoảng không biết phải làm sao, nhưng ý nghĩ đó đã sớm bị sự nhiệt tình của anh cuốn trôi mà hướng ứng lại.

Nếu là trên phố của Đài Bắc, coi như cô có cá tính đi nữa, cũng không có khả năng làm loại sự tình này trước mặt mọi người.

Cô rất thẹn thùng, nhưng bị sự nhiệt tình và mạnh dạn của Kiệt Lộ làm cho cô mê muội, hơn nữa đây là New York, nơi nhiệt tình không bị ngăn trở, rõ ràng là một nam nhân thành thực, lại đồng thời có tính khí trẻ con như Kiệt Lộ, dưới sự dẫn dắt của anh, cô nhận ra một mặt khác chưa từng nghĩ tới của bản thân mình.

Cô mặc anh hôn, nhắm mắt lại tinh tế thưởng thức mọi khiêu khích cùng sự cuồng nhiệt của anh, tuy rằng hai má sớm đỏ bừng như lửa, nhưng cô rất thích anh nhiệt tình đối với cô như vậy.

Kích hôn qua đi, Kiệt Lộ cuối cùng cũng tha cho đôi môi của cô, mỉm cười nhìn hai cánh môi mà anh hôn đến sưng đỏ lên.

Kỳ Kỳ thở gấp, vẻ mặt ngây ngô cười nhìn anh, như thể chìm vào hôn mê, đáng vẻ như chưa trở lại bình thường, chọc anh bật cười không thôi.

“Như thế nào mà em ngăn người ở đây? Đứng từ xa nhìn thấy người con gái Á Đông tóc đen da vàng, anh biết ngay là em.”

“Em chỉ là tò mò nhìn ngắm chung quanh.”

“Đi, anh mang em đi tham quan.”

Đôi mắt ánh lên tia nhiệt tình, đang định đồng ý, đột nhiên nghĩ đến đêm nay là buổi trình diễn thời trang của Kiệt Lộ, anh sẽ lên sân khấu, anh hẳn là không có thời gian để ý cô mới đứng, nói muốn mang cô đi tham quan có lẽ là sợ cô một mình buồn chán mới nói như vậy, cô lập tức lắc đầu.

“Không được, anh vẫn phải làm việc của anh, không cần để ý đến em, em không sao cả, có thể ở một mình được.”

“Những gì cần thiết anh đều chuẩn bị tốt trước đó rồi, cũng tập luyện qua không ít lượt, còn lại một số chuyện vụn vặt, Johnny đã giúp anh thu xếp, đưa em đi đó đây một lúc cũng không mất bao nhiêu thời gian, hơn nữa—” bàn tay vỗ về đôi má của cô, đôi mắt đen dịu dàng mang vài phần cảm kích. “Mấy ngày nay em đã vất vả nhiều rồi, anh biết em luôn phải chăm sóc cho anh.”

Trái tim cô ấm áp, nhìn vào đôi mắt thâm trầm, để anh không cảm thấy áy náy, cô vội vàng phủ nhận: “Không phải đâu, em một chút cũng không cảm thấy vất vả, người vất vả thực sự chỉ có anh, em không giúp được anh gì cả, chỉ có thể ở bên cạnh anh.”

Chỉ cần điểm này anh cũng rất vui mừng, Kỳ Kỳ luôn biết bao dung, không kêu khổ, cũng chẳng giành công, anh kéo tay cô. “Đi, chúng ta đi dạo.”

“Không cần, anh không cần miễn cưỡng đâu.”

“Anh không miễn cưỡng.”

“Nhưng anh đi cũng không nên đi, vạn nhất bọn họ có chuyện gì muốn tìm anh thì biết làm sao?”

“Yên tâm, không có việc gì đâu.”

“Vẫn phải đề phòng vạn nhất nha, cẩn thận vẫn hơn, anh đi việc của anh đi, không cần phải để tâm đến em.”

“Em không cần lo lắng, cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, đi.”

“Không cần, Kiệt Lộ, em—em không muốn đi dạo.”

Kiệt Lộ nhú mày, lời này rõ ràng là giả, khuôn mặt cô hiện lên vẻ chờ mong, lại cố ý nói khác đi.

Anh hiểu được Kỳ Kỳ suy nghĩ cho anh, nhưng đôi khi suy nghĩ vì anh nhiều quá, ngược lại mất đi hương vị tình yêu, bởi vì anh cũng hi vọng Kỳ Kỳ có thể giống một cô gái bình thường, đôi lúc nhõng nhẽo với anh một chút, bốc đồng một chút, anh chỉ muốn Kỳ Kỳ lãng mạn chút thôi, không cần thiết phải nghiêm túc trong mọi việc như vậy.

“Anh nói rồi, cái gì cần đều đã chuẩn bị kỹ càng, không có việc gì lớn, hơn nữa chẳng lẽ em không muốn anh cùng em đi dạo sao?”

“Chờ mọi việc xong hết rồi đi dạo cũng không muộn mà.”

“Nhưng bây giờ anh chỉ muốn đi dạo cùng em.” Anh kiên trì.

“Nhưng mà—”

“Không có nhưng mà!”

A, sắc mặt đại biến, sắc mặt đại biến!

Này cái anh kia, suy nghĩ giùm cho anh mà sắc mặt còn thay đổi vậy, cô đang định khuyên anh một chút, di động Kiệt Lộ lại vang lên ngay lúc đó, hai người bọn họ đành phải tạm dừng tranh luận.

Kiệt Lộ một tay cầm di động tiếp nhận cuộc gọi, tay bên kia che tai lại, bởi vì hội trường thật sự rất ồn ào.

“Johnny—tớ ở ngay gần chứ không có đi xa, làm sao vậy—cái gì? Anh lớn tiếng nói—sao chuyện này có thể xảy ra?”

Kỳ Kỳ quan sát biểu tình của Kiệt Lộ, phát hiện ra anh nhũn mày, vẻ mặt đang thoải mái chuyển thành nghiêm túc, trong lòng cũng vì ánh mắt anh mà lo lắng không yên.

Kiệt Lộ sau khi tắt di động, cái gì cũng không nói, chỉ là lắc lắc đầu nhìn cô, cho dù anh chưa mở miệng, cô đã đoán được đại khái là đang xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Vài người mẫu không thể đến, anh phải thay đổi trình tự xuất hiện một chút.”

Thật sự là nguy hiểm nha, cô chỉ biết mình cẩn thận là đúng.

“May mắn chúng ta chưa đi xa, anh đi làm việc đi, em ở đây xem một mình cũng được rồi.”

Cô nhìn ra được anh không vui chút nào, mà cô không muốn anh bị phân tâm, lúc này phải coi đại cục làm trọng, huống chi cô lại là người rất bao dung—hoàn toàn hiểu được tâm trạng anh lúc này.

“Nhanh đi thôi, thời gian quý giá, anh vất vả lâu như vậy, không nên để tuột mất thành công trong gang tấc nha.”

Khuôn mặt Kiệt Lộ không hề giận dữ. “Được rồi, anh đi rồi, em vẫn phải thật cẩn thận, không được đi dạo quá xa, biết không?”

Cô mỉm cười nhìn theo anh vội vàng đi vào trong đám đông, mới lặng lẽ thở dài, xem ra vẫn phải đi dạo một thân một mình, cô xoay người định bước đi, đột nhiên nghĩ ra trên tay mình còn cầm hộp cơm giữ nhiệt.

“Ai da, tự nhiên quên mất không đưa cái này cho Kiệt Lộ.”

Kiệt Lộ một khi đã làm việc, sẽ quên hẳn ăn cơm, hơn nữa anh rất kén ăn, cho nên cô mới làm riêng cơm rang cho anh, vì vậy cô chạy nhanh về phía anh, nghĩ rằng ít nhất đưa hộp cơm này cho Kiệt Lộ, nhìn anh ăn một chút rồi đi tham quan cũng không muộn.

Cô vội vàng đi thẳng đến phía sau sân khấu, tìm trong đám đông thân ảnh Kiệt Lộ, vội vàng bước vào phía trong, cô không cẩn thận va phải một người.

“A—”

“A, thực xin lỗi.” Cô hoảng hốt xin lỗi, ngược mắt lên, vừa vặn gặp một đôi mắt xanh nhìn mình.

“Kỳ Kỳ, là em sao.” Johnny ngạc nhiên nhìn cô, cười nói: “Em đến tìm Kiệt Lộ có đúng không?”

“Là thế này, em muốn đưa hộp cơm này cho anh ấy.” Cô dùng tiếng Anh trả lời Johnny. “Kiệt Lộ đâu? Anh ấy đâu vậy?”

Ngay khi Johnny đang định trả lời cô, Cathy tức giận từ phía sau đi tới, kháng nghị với Johnny: “Johnny, có thật vậy không? Kiệt Lộ muốn dùng người con gái kia.”

“Người con gái nào?”

“Natalie, Kiệt Lộ muốn để Natalie đảm nhận vai trò người mẫu chính đêm nay!” Cathy tức giận nói.

Vừa nghe đến tên Natalie, hai tai của Kỳ Kỳ trở nên nhanh nhạy hơn.

Natalie—cái tên này cô lại quá quen thuộc, lúc trước khi cô mới gặp Kiệt Lộ, anh vẫn luôn miệng kêu tên này, tuy rằng cô không hỏi đến chuyện riêng của Kiệt Lộ, nhưng cũng có thể đoán được Natalie đối với Kiệt Lộ có một ý nghĩa đặc biệt, hơn nữa quan hệ của bọn họ tuyệt không đơn thuần.

Johnny không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Kỳ Kỳ, bởi vì vội vàng muốn trấn an Cathy, anh lập tức chuyển sự chú ý tới Cathy, bỏ mặc Kỳ Kỳ ngơ ngẩn một bên.

“Việc này thật ra là có nguyên nhân.”

“Anh biết rõ em cùng người kia không hợp nhau, vì sao không nói cho em biết trước?”

“Đây là vừa mới quyết định, hơn nữa là bất đắc dĩ, hiện giờ có ba người mẫu không thể tới, phát sinh đột ngột, bọn anh căn bản không kịp bố trí toàn bộ buổi trình diễn lần nữa, Natalie nói cô ấy đồng ý giúp đỡ, điều kiện là muốn là người mẫu chính.”

“Cô ta dựa vào cái gì? Người mẫu chính rõ ràng là em.” Cathy giận dữ, “Em không đồng ý! Nếu cô ta là người mẫu chính, em sẽ không lên sân khấu!”

Đùa giỡn cái gì, đây là thời điểm lửa cháy dưới móng rồi, tuyệt không thể có nửa điểm sai lầm, bọn họ đã thiếu mất ba người mẫu, nếu ngay cả Cathy cũng đi mất, chẳng phải là hủy hoại hết tâm huyết của anh cùng Kiệt Lộ hay sao?

Johnny đương nhiên sẽ không để việc này phát sinh, cho nên lập tức phát huy mọi kỹ năng quan hệ xã hội cùng với miệng lưỡi không xương mà thuyết phục Cathy.

Ở một bên Kỳ Kỳ kiên nhẫn nghe, đại khái hiểu được tình huống hiện tại, mà Natalie xuất hiện, làm trong lòng cô dấy lên một cảm giác khác thường.

Cô hoàn toàn không biết gì về Natalie, tuy trước kia có nghe Kiệt Lộ nhắc đến cái tên này, cho dù cô không hỏi, cũng đoán được ra Natalie và Kiệt Lộ hai người đã có quan hệ thân thiết, nhưng cô vẫn cho rằng đó là chuyện quá khứ, cho nên cũng không để cái tên Natalie ở trong lòng.

Bây giờ, Natalie lại đột nhiên xuất hiện, lại vào đúng thời khắc quan trọng nhất trong sự nghiệp của Kiệt Lộ.

Johnny vội vàng khuyên bảo Cathy, lo lắng cô đi thẳng một mạch, bọn họ không thể lại thiếu người mẫu, anh một bên lôi kéo Cathy, một bên nói với Kỳ Kỳ: “Gigi, Em muốn tìm Kiệt Lộ thì tạt qua đó, cậu ấy ở phòng số ba, cứ đi thẳng rồi rẽ phải, gian phòng thứ ba.”

“Vâng.”

Cô chiếu theo lời Johnny chỉ dẫn, cầm hộp cơm tình yêu vội vàng đi vào phía sau sân khấu, tìm kiếm phòng làm việc số ba, tìm kiếm bóng dáng Kiệt Lộ trong đám đông, nhìn thấy anh đứng ở góc, tựa hồ đang nói chuyện cùng với ai đó.

Ngay khi cô định mở miệng kêu tên Kiệt Lộ, lại nhìn thấy một hình ảnh ngoài ý muốn, một đôi tay trắng ngần từ từ đặt lên gáy Kiệt Lộ, làm cô không khỏi ngây người.

Theo góc nhìn này, cô có thể thấy rõ ràng diện mạo người con gái đó, là một người con gái hết sức xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, thân thể thập phần hoàn mỹ, còn có ánh mắt đôi môi cười quyến rũ, cũng giống mình da vàng tóc đen, khuôn mặt của người Châu Á, nhưng người con gái ấy lại đẹp hơn gấp trăm lần, đứng ở bên cạnh Kiệt Lộ, bất luận kẻ nào nhìn qua đều có một ý nghĩ, là bọn họ thật xứng đôi.

Không biết vì sao, trực giác của Kỳ Kỳ mách bảo, người con gái kia và Kiệt Lộ có quan hệ không tầm thường, tuy rằng người Tây phương cho rằng người châu Á bảo thủ, ấp áp ôm ôm một cái là phải có tình cảm gì đó, nhưng cô cảm thấy người con gái này không hề giống với những người khác.

Cảnh tượng tiếp theo, lại làm cho cô ngây cả người.

Người con gái Đông Phương này khẽ sát đôi môi của mình lên miệng Kiệt Lộ, hôn môi Kiệt Lộ.

Thấy một màn như vậy, Kỳ Kỳ không hề có phản ứng gì, phải nói là, cả người cô đều ngây ra, căn bản không biết nên làm gì.

Vì sao người con gái kia lại hôn Kiệt Lộ? Mà Kiệt Lộ vì sao không cự tuyệt cô ấy?

Đó cũng không phải là nụ hôn xã giao bình thường, mà chính xác là nụ hôn nam nữ.

Kỳ Kỳ ngơ ngác đứng như vậy, hai chân dường như mọc rễ đến nơi, đến khi cô hoàn hồn, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là sợ Kiệt Lộ trông thấy cô, ý nghĩ chạy trốn hiển hiện trong đầu.

Cô không hiểu được chính mình vì sao phải tránh đi, lúc này trong đầu cô trống rỗng, chỉ muốn tìm một nơi làm cho mình tĩnh táo lại.

Hai tay Kiệt Lộ đặt trên vai Natalie, tách hẳn cô ra, bởi vì anh không đoán được Natalie lại đột nhiên hôn lên môi anh, trong khoảng thời gian ngắn, làm anh giật mình.

Người con gái anh đã từng yêu, vô tình bỏ rơi anh mà đi, mấy tháng sau, lại xuất hiện trước mặt anh, hơn nữa chủ động đề nghị giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn.

Anh vốn tưởng rằng bản thân hận Natalie, đến khi gặp lại, anh rất có thể sẽ kích động, mọi cảm xúc đều không khống chế được, anh từng nghĩ tới vô số tình cảnh, nhưng vẫn là không đoán được cuối cùng hai người bọn họ lại gặp mặt nhau trong tình huống này.

Đối với Kiệt Lộ mà nói, có ba người mẫu bỏ diễn không thể tới được, tình huống cấp bách trước mắt làm anh không có thời gian để ý đến những cảm xúc phức tạp khi gặp lại Natalie, mà Natalie tham gia đúng là nắng hạn gặp mưa rào, bởi vì cô là một người mẫu có kinh nghiệm phong phú, nổi tiếng không ít, có cô giúp đỡ, còn có thể tạo ra không ít đề tài để bàn luận, vì anh mà thêm hoa trên gấm cho buổi biểu diễn đêm nay.

Anh đã đồng ý, bởi vì anh biết, anh không thể thất bại, nhưng Natalie không để ý thấy là anh vẫn đang vô cùng kinh ngạc.

“Natalie?”

Anh cảm thấy bất ngờ, nghi hoặc, lại còn có chút mờ mịt, đối với tâm trạng vừa yêu vừa hận này, tâm tình anh thực không thể nói nên lời, nhưng nụ hôn tràn đầy yêu thương nhưng nhớ, sức ảnh hưởng đối với anh vẫn như cũ, cho dù trên thực tế, anh tuy rằng đẩy cô ra rất nhanh, cũng không đủ mạnh mẽ.

Natalie xinh đẹp, mang hai dòng máu Trung-Nhật, cộng với vóc dáng gợi cảm của người phương tây, sự thần bí mê hoặc của Đông phương, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, luôn long lanh ánh nước đầy quyến rũ, có mị lực câu dẫn đàn ông thật không nhỏ.

“Kiệt Lộ, anh nghĩ sao?”

Cô mỉm cười, vẫn kiêu mị như trước kia, Kiệt Lộ không muốn chịu ảnh hưởng của cô, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng, lấy ngữ điệu bình tĩnh nghiêm túc hỏi: “Em hỏi vậy làm gì?”

“Em chỉ muốn nói với anh, khi em biết anh có thể vươn lên, toàn tâm toàn ý chuyên tâm làm việc, là điều em vô cùng chờ đợi, không thể tưởng tượng được anh sẽ làm được như vậy.”

Anh lạnh nhạt nói: “Vậy thì sao? Không phải em đã có bạn trai người Pháp sao, nụ hôn vừa rồi là có ý tứ gì?”

“Chúng ta vẫn là bằng hữu như trước nha, bạn trai em cũng sẽ thể hiện mình trong đêm nay, em nói để anh vui, nụ hôn vừa rồi là để chúc anh thành công, bằng không anh cho là gì?”

Người con gái giáo hoạt, cố ý đưa ra đáp án để anh tự suy nghĩ, cố ý đánh vào lòng anh, cô tin tưởng bản thân vẫn có sức quyến rũ rất lớn đối với Kiệt Lộ, nếu không anh cũng không khách khí rời cô ra, cho dù biểu tình vẫn lạnh lùng, nhưng hai tay vẫn đặt trên vai cô, cũng không hoàn toàn đẩy cô ra.

Kiệt Lộ cảm thấy một cảm giác cực kỳ khó chịu không thể nói ra, anh hẳn là quá giận dữ, thậm chí muốn đứng lý hợp tình đuổi cô đi, nhưng anh không thể làm như vậy.

Anh cố gắng duy trì hình ảnh, không thể để cô xem thường.

“Anh rất cảm ơn em vào thời khắc cấp bách này, em nguyện ý giúp anh biểu diễn, vì thiếu người mẫu, tuy nhiên chúng ta cũng chỉ là quan hệ công việc, về mọi chuyện trước kia không nên nhắc lại, đương nhiên, giống như nụ hôn vừa rồi, anh hi vọng sẽ không xảy ra lần nữa.” Anh thu tay lại, duy trì khoảng cách với cô, hơn nữa còn xoay người rời đi.

Thái độ anh sao có thể kiên quyết đến vậy?! Cho dù mọi việc diễn ra ngoài ý muốn của Natalie, tuy nhiên rất nhanh, cô nở nụ cười, bởi vì cô cảm thấy hứng thú với chuyển biến này của Kiệt Lộ.

Nhớ ngày đó cô rời khỏi Kiệt Lộ, chính là chịu không nổi tính cách thất thường của anh, nhưng mấy tháng không thấy, đến khi gặp lại Kiệt Lộ, anh dường như đã thay đổi, phảng phất trở nên rất có trách nhiệm, cũng có nét lạnh lùng của nam tử hán.

Dù sao Kiệt Lộ cũng là bạn trai trước của cô, cho nên khi cô biết được anh tham gia tuần lễ thời trang New York, muốn đi hỏi thăm một chút, mới biết được Kiệt Lộ đã vươn lên trong giới thời trang, trang phục anh thiết kế rất được nhiều người để ý, không ít người nổi tiếng cũng khó có thể lấy được tấm vé mời tham dự triển lãm.

Bởi vì anh phải quan hệ xã giao, vé mời đã không còn, cô không lấy được thiệp mời, liền thử đến một chuyến, không thể tưởng tượng lại đúng lúc biết được anh cần người mẫu gấp, lập tức nguyện ý giúp đỡ anh.

Nam nữ chia tay gặp lại nhau lần nữa, hơn nữa trong trường hợp này, cô thích thể loại phim kịch tính như vậy, mà Kiệt Lộ thay đổi càng làm cô thêm hứng thú, hơn nữa anh đối với cô mười phần lạnh lùng thờ ơ, cô lại vô cùng thích người con trai đầy thách thức này.

Trong lúc Kiệt Lộ đi ra, vừa vặn gặp phải Johnny cùng Cathy, dường như chưa kịp hiểu chuyện gì huyền ảo như vậy, nên đi đến hỏi cho rõ ngọn ngành.

“Các cậu làm gì âm ỉ ở đây?”

Johnny nhìn thấy Kiệt Lộ, lập tức nói: “Cậu tới đúng lúc lắm, mau giúp tớ khuyên nhủ Cathy, làm tiêu tan cơn giận của nữ thần này đi.”

“Sao lại thế này?”

Cathy quay đầu nhìn về phía Kiệt Lộ, đúng lúc thoáng nhìn thấy Natalie đi theo sau Kiệt Lộ, lại nổi một trận lôi đình.

“Kiệt Lộ anh nói xem, anh không phải sẽ mời cô ta tham gia biển diễn chứ?”

Đối với câu hỏi không khách khí của Cathy, Kiệt Lộ khẽ nhún mày. “Đúng vậy.”

“Anh biết rõ em cùng cô ta không hợp nhau, tại sao lại tìm cô ta đến nhục nhã em!”

“Cathy, đây là hai việc khác nhau, cô ấy là đến giúp anh bổ sung số người còn thiếu, đây là tình huống bất khả kháng, hi vọng em có thể thông cảm. Em vẫn biết là, hiện giờ bọn anh thiếu mất ba người mẫu, tất nhiên sẽ gây ảnh hưởng lớn đến toàn bộ chương trình, có thể có người thay thế kịp thời, là biện pháp nhanh nhất.”

“Em đương nhiên biết, nhưng vì sao anh để cho cô ta đi chốt? Việc này không phải làm em nhục nhã sao!”

Lời này nói ra làm cho Kiệt Lộ không khỏi ngẩn ngơ. “Ai nói vậy?”

Cathy phần nộ trừng mắt về Natalie đang đứng sau anh, lấy tay chỉ vào cô.

“Cô ta nói đó, nói rằng cô ta đồng ý giúp anh với điều kiện, phải để cô ta mặc vào bộ váy thiên nga đi áp chốt, bộ váy đó vốn để em mặc, đột nhiên đổi cho cô ta, bảo em làm sao có thể nhìn mặt ai? Thà rằng em không tham gia còn hơn!”

Kiệt Lộ bất ngờ liền nhìn về phía Natalie, cô nhìn anh cười ngọt ngào. “Mọi buổi trình diễn của Kiệt Lộ luôn luôn là tôi đi ra sau cùng, đây là chuyện mọi người đều biết.” Cô tin tưởng Kiệt Lộ sẽ đáp ứng, bởi vì anh cần cô, mà cô tin tưởng bản thân hoàn toàn đủ tư cách đi áp chốt, mặc vào bộ váy thiên nga đẹp nhất trong bộ sưu tập.

“Không, người mẫu chính do Cathy phụ trách, cứ làm theo kế hoạch đã định sẵn, Natalie bổ sung vào vị trí của một trong ba người mẫu kia.”

Natalie sững sờ, không hề nghĩ tới việc Kiệt Lộ ngang nhiên từ chối cô, không khỏi kháng nghị.

“Kiệt Lộ!”

“Đây là buổi trình diễn của anh, chính anh mới là người quyết định, mặc bộ nào, trình tự xuất hiện ra sao cũng đã được vạch sẵn phải cố gắng không được thay đổi, em phụ trách bổ sung một bộ trang phục, Cathy phụ trách áp chốt.”

Natalie hoàn toàn không đoán được Kiệt Lộ lại từ chối đề nghị của cô, nhất thời trong lòng sinh ra bất mãn, hoàn toàn đã quên bản thân từng nhẫn tâm rời bỏ anh, vẫn là thái độ làm nũng với anh như trước kia.

“Nhưng là buổi trình diễn của anh, luôn luôn là em đi áp chốt nha, hơn nữa là em không phải đã đến giúp anh sao.”

Trước kia cô luôn luôn có thể làm mọi việc theo ý mình, cũng tin tưởng Kiệt Lộ không thể cự tuyệt, nhưng cô đã lầm rồi.

“Nếu thật sự em muốn giúp, thì nên phối hợp với bọn anh, một người mẫu chuyên nghiệp, không phải nên hợp tác với nhà thiết kế sao? Kỳ thật vẫn là em định đến để quấy rối, mà không phải thật sự giúp đỡ anh? Nếu em không hợp tác, anh sẽ không miễn cưỡng phải dùng người.”

Lời nói của Kiệt Lộ làm cho ba người ở đó ngây ngẩn cả người, Johnny nghe xong hết sức vui mừng, bởi vì anh là người biết rõ nhất bạn thân mình say mê Natalie đến cỡ nào, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Natalie, dù là bạn thân cũng chẳng thể can thiệp.

Cathy cũng kinh ngạc, ngay từ đầu cô cho rằng khi Natalie xuất hiện, chắc hẳn sẽ đoạt mất vai trò người mẫu chính, bởi mọi người đều biết chuyện Kiệt Lộ say mê Natalie, huống hồ Kiệt Lộ luôn luôn theo đuổi Natalie.

Mà người mắc sai lầm lớn nhất lại là Natalie, cô chỉ nghĩ bên ngoài Kiệt Lộ làm bộ một chút, chỉ cần cô làm nũng với anh như trước kia, anh không thể kiên trì được bao lâu, huống hồ trong tình thế cấp bách như lúc này, có ai có thể từ chối một người nổi tiếng như cô làm người mẫu chính? Nhưng Kiệt Lộ từ chối cũng có thể hiểu được, hơn nữa đứng trước mặt mọi người, cô cảm nhận được nhóm trợ lý và những nhân viên đang háo hức chờ xem náo nhiệt.

Kiệt Lộ trước mặt mọi người lại làm cô xấu hổ như vậy, cô làm sao có thể chịu được loại nhục nhã này?! Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ đi chạy lấy người sao? Còn chưa nhắc tới chuyện cô bị từ chối? Nếu chuyện này truyền ra ngoài người ta còn tưởng rằng Natalie cô bị bỏ rơi nên mới đi cùng người khác.

Không! Cô không thể đi!

Vì lo lắng cho danh tiếng của mình, cô cố nén cơn giận đang dâng lên trong lòng, mà lại cười càng quyến rũ.

“Ai da, người ta đương nhiên là thành tâm thành ý đến giúp anh, hôm nay là một ngày quan trọng với anh, nghĩ đến tình bạn trước kia, em đương nhiên sẽ cố gắng hết sức hợp tác với anh, cứ làm theo ý anh đi nha.”

Cô ở giới người mẫu cũng không phải không biết, vào thời điểm cần thiết cũng phải xuống nước một chút, tuyệt đối không thể để mình mất mặt được, cố ý thể hiện mình hào phóng, như vậy phóng viên các hãng truyền thông mới có thể đưa tin cô cùng Kiệt Lộ hợp tác với nhau.

Cùng hợp tác với bạn trai cũ, đối với cô mà nói chỉ làm sự nổi tiếng của cô tăng chứ không giảm, xem ra có lợi vài phần, cô phải tạm thời áp chế cơn giận này xuống.

Ngoài ra còn có một lý do khác, Kiệt Lộ thay đổi làm cô thêm hứng thú, chỉ một khoảng thời gian không gặp, anh thật sự không còn giống trước kia, trở nên trầm tĩnh, có chủ kiến, cũng có thêm vẻ nam tính, hấp dẫn cô, đôi mắt đẹp để lộ ra dã tâm, cánh môi gợi cảm khẽ nhếch lên.

Sau khi xử lý xong chuyện Cathy và Natalie, Kiệt Lộ lại cùng các trợ lý và nhân viên thảo luận biện pháp ứng biến vấn đề còn thiếu hai người mẫu.

Mãi cho đến khi buổi biểu diễn sắp bắt đầu, Kỳ Kỳ cũng chưa xuất hiện, anh nghĩ rằng Kỳ Kỳ chắc là hứng đi dạo nổi lên nên không tới tìm anh, cũng có lẽ cô đang đứng quan sát ở một góc phía dưới, bởi cô chính là một cô gái như vậy, không muốn làm cho anh phân tâm, lấy mọi việc làm trọng, tất cả là đều vì anh.

Đêm diễn đã sắp bắt đầu, đêm nay là của anh, buổi trình diễn này là tuyên cáo của anh với giới thời trang, Hứa Kiệt Lộ anh muốn trọng chấn hùng phong, xây dựng vương quốc thời trang của chính mình.

Hãy chờ xem, anh nhất định thành công.

9. Chương 9

Cô ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuần tú đang ngủ say, vươn tay ra, lặng lẽ vuốt ve quai hàm thô ráp của anh, chỉ một ngày không cạo, ngày hôm sau đã mọc lên rất nhiều.

Khi anh ngủ say trên giường, giống hệt một đứa trẻ khờ khạo không một chút phòng bị, mà cô, chính là thích mặt này của anh.

Một người nam nhân tuần tú hay được nữ nhân hâm mộ, mà khuôn mặt anh vừa anh tuần lại có chút khờ khạo sẽ làm nữ nhân không có phòng bị, sự chín chắn của Kiệt Lộ cùng vẻ khờ khạo mâu thuẫn nhau tạo nên một người thật đặc biệt.

Cô nghĩ Kiệt Lộ đang ngủ rất say, kỳ thật tuy người này đang ngủ nhưng cũng rất biết cách hưởng thụ, đôi mắt chưa mở, đôi tay đưa ra hướng vòng eo quen thuộc của cô, ôm chầm lấy.

“A –” Cô hô nhỏ một tiếng, người đã ngã vào trong vòng tay anh, mà một bàn tay kia thật tự nhiên lần vào trong áo cô, đi tìm nơi mềm mại mịn màng, ôm trọn trong lòng bàn tay.

Người còn chưa tỉnh hẳn, mà đã bắt đầu giở trò với cô, làm cô tức giận thấp giọng mắng: “Anh còn chưa mở to mắt xem là ai, đã sờ loạn lên rồi.”

Bên tai truyền đến âm thanh khàn khàn. “Anh không cần nhìn cũng biết là Tiểu Kỳ Kỳ của anh.”

“Không cho anh sờ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em không muốn cho anh đụng vào.”

Kiệt Lộ mặc kệ lời cô nói, anh đã quen dùng kỹ xảo chơi xấu, hơn nữa Kỳ Kỳ cũng khó có thể “Chống cự”, đương nhiên anh muốn tiếp tục sử dụng “đặc quyền” của mình.

Bạc môi khéo léo tìm đến bờ ngực mềm mại quen thuộc, rồi không khách khí hôn dần xuống.

“A.....” Cô nhin không được rên lên một tiếng, cô bị hành động trẻ con bướng bỉnh làm toàn thân nóng rực lên.

Cô không thể nào là đối thủ Kiệt Lộ? Nam nhân này quen thuộc với mọi điểm mẫn cảm trên người cô, hơn nữa chuyên tấn công vào nhược điểm của cô. Nếu là trước kia, cô sẽ thuận theo mà phối hợp cùng anh, nhưng hiện tại cô không muốn, bởi vì cô không vui, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh anh và Natalie hôn nhau, làm lòng cô đau nhói.

Không, cô không muốn cùng anh, ít nhất không phải là lúc này.

Cô chống cự lại, không hề giống con mèo nhỏ ngoan hiền thuận theo mọi đòi hỏi của anh, không muốn cùng anh, nhưng cũng không nói vì sao, tóm lại là dùng hành động để tỏ vẻ cô không muốn.

Kiệt Lộ rốt cục nhận ra điểm không thích hợp, đôi mắt mở ra, tò mò đánh giá người con gái dưới thân, phát hiện ra cô đang dùng ánh mắt oán trách nhìn anh, hai hàng lông mày nhíu lại.

“Em sao vậy?”

“.....” Im lặng, là câu trả lời của cô.

Rất ít khi thấy Kỳ Kỳ không hề vui vẻ, anh mới nhìn kỹ khuôn mặt hờn giận của cô, cũng không vì cô không vui mà phá hỏng tâm trạng vui vẻ của mình.

Tuần lễ thời trang New York đã diễn ra rất thành công, trong mười ngày của tuần lễ thời trang, các bữa tiệc xã giao liên tiếp diễn ra, đã hai ngày liền vất vả anh không có thời gian có thể nghỉ ngơi thoải mái, đến tận giờ phút này, anh mới có thời gian chú ý tới Kỳ Kỳ.

“Làm sao vậy tiểu bảo bối, vì sao em không vui? Có phải trách anh không quan tâm tới em một thời gian dài?” Tâm tình của anh đang rất tốt, buổi trình diễn thời trang thành công, làm cho anh từ đầu đến chân, cả thể xác và tinh thần đều thư thái, ngay cả đầu ngón chân cũng cảm thấy sung sướng.

Kỳ Kỳ nhìn khuôn mặt tươi cười, ngay cả ánh mắt cũng chứa đầy niềm vui, cô định mở miệng nói, lại không biết vì sao không thể nói nên lời.

Cô không phải là một người hay hờn giận, hơn nữa đây là mối tình đầu của cô, vì không muốn ảnh hưởng đến tâm tình và sự nghiệp của Kiệt Lộ, cô luôn đóng vai một người bạn gái rộng lượng, đem ủy khuất đặt ở trong lòng, lặng lẽ chấp nhận đã không ít ngày, chỉ vì không muốn lộn xộn, không muốn ảnh hưởng đến anh.

Thật vất vả để đợi qua tuần lễ thời trang, hiện giờ chính là cơ hội để nói ra, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười mê người của anh, lại luyến tiếc không muốn trách mắng anh.

Vài lần định mở miệng, lại ngậm miệng, mở miệng, lại ngậm miệng, cứ như vậy tới lui cả buổi, cuối cùng cũng không nói được một chữ, làm cho Kiệt Lộ nhìn mà buồn cười.

“Em nếu không chịu nói, anh sẽ dùng một cách khác làm cho em phải nói.” Nói xong anh khóa lại miệng của cô, bàn tay ma quái liền công kích vùng đất tròn trịa mềm mại trước ngực.

“Natalie.”

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng, quả nhiên có uy lực cực mạnh, làm cho Kiệt Lộ dừng lại hành động, khuôn mặt anh tuần có chút biến đổi, nhưng rất nhanh làm như không có việc gì, trên mặt lại xuất hiện nụ cười.

“À? Cô ấy làm sao?” Anh cười cười, giống như hết sức thoải mái, nhưng cô cũng sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy.

“Em nhìn thấy anh hôn cô ấy.”

Những lời này uy lực càng mạnh, làm cho vẻ mặt của anh nghiêm lại khá lâu.

Kiệt Lộ trung kinh ngạc vô cùng, anh vừa mới tỉnh ngủ, suy nghĩ còn chưa đủ linh hoạt, đột nhiên cô chất vấn chuyện này làm cho anh trở tay không kịp, anh nói lại một lần nữa.

“Anh không có.”

“Em nhìn thấy tận mắt.”

“Em nhìn lầm rồi.”

Cô nhú mày, căn bản là anh nói dối trắng trợn, đánh chết cũng không chịu thừa nhận! Tuy rằng Kiệt Lộ so với cô lớn hơn tám tuổi, nhưng tính cách của cô so với anh lại trưởng thành hơn, trước đó tính tình Kiệt Lộ thất thường như một đứa nhỏ, mặc kệ là buồn bực, đầu óc rối bời, hoặc chỉ là việc nhỏ như con kiến, Kỳ Kỳ đều làm cho anh, chỉ duy có chuyện này, cô hoàn toàn không thể chấp nhận.

“Rõ ràng là như vậy, vì sao anh lại nói dối?”

“Anh không hề nói dối! Chính cô ấy chủ động hôn anh, không phải anh hôn cô ấy!”

“Có gì khác sao?”

“Kém hơn rất nhiều!”

Những lời này rõ ràng là bao biện cho bản thân thôi, mặc kệ ai hôn ai, quan trọng môi anh cùng cô ta dính lấy nhau nha.

“Trong lòng anh còn yêu cô ấy, có đúng không?”

Những lời này làm cho Kiệt Lộ cả người ở trên giường giật bắn lên, lấy tay chỉ vào cô lớn tiếng kháng nghị: “Anh không có!”

“Anh sao phải kích động như vậy?”

“Anh đương nhiên kích động, bởi vì em vu vạ cho anh!”

Phải biết rằng, cô đã phải dùng mấy ngày mới có thể làm cho tâm trạng của bình tĩnh trở lại, sắp xếp lại mọi suy nghĩ linh tinh, bây giờ mới có thể bình tâm ôn hòa hỏi anh.

Bọn họ không phải một đôi tình nhân đang cãi nhau, cũng không phải đang làm mặt lạnh, cô luôn giữ cho mình thật bình tĩnh, cho dù giận nhau đi chăng nữa, cũng là nhẹ nhàng phân rõ phải trái với nhau, tuyệt đối sẽ không làm một người chanh chua mà cãi nhau âm ỹ, sẽ không khống chế được cảm xúc, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn tới hôm nay, bình tâm cùng nói chuyện rõ ràng với Kiệt Lộ.

“Nếu anh còn yêu cô ấy, em đồng ý rút lui.”

Kiệt Lộ nghe xong đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo sắc mặt trầm xuống.

“Em vừa nói cái gì?”

Cô biết làm anh mất hứng, nhưng mỗi điều cô nói đều không phải tùy hứng mà nói, mà là cô muốn tình yêu của mình thật trọn vẹn, nếu miễn cưỡng cô cũng không cần, cũng tuyệt không vì yêu mà bắt người ấy phải có trách nhiệm với mình, cô cho rằng mỗi người trước khi kết hôn đều có quyền theo đuổi tình yêu chân chính, mà đối với Kiệt Lộ, cô cho rằng khả năng Kiệt Lộ vẫn còn yêu Natalie là rất cao.

Nếu anh còn yêu Natalie, như vậy cô sẽ thành toàn cho anh.

“Em nói, nếu anh còn yêu Natalie, em nguyện ý rút lui.”

Anh đương nhiên hiểu được ý của cô, tại anh không điếc, mỗi từ anh đều nghe được rất rõ ràng rành mạch, anh sợ dĩ kích động như vậy, là do vô cùng ngạc nhiên cô có thể khinh địch như vậy, lại còn nói muốn đem anh tặng cho một người con gái khác? Ngay cả tiết mục vừa khóc lóc âm ỹ vừa đòi thất cổ tự vẫn đều không có, chất vấn chưa được vài câu đã kết thúc, lập tức đưa choa nh đáp án — cô muốn rút lui.

Mặc kệ là gì đi nữa! Tức nhất là cô dùng thái độ nghiêm túc như vậy để nói ra!

Anh biết Kỳ Kỳ là một người biết phân biệt rõ phải trái, nhưng anh giận cô nhất là điều này, bình thường cô vì anh mà suy nghĩ, cái gì cũng phối hợp với anh, làm cho anh hết sức cảm kích, nhưng lại khiến cho anh càng thêm rối rắm, hiện giờ, cô đột nhiên nói có thể nói cho phép anh đi tìm tình yêu cũ, còn bản thân sẽ rời bỏ tình yêu này?!

Điều này làm cho anh vô cùng giận dữ, thì ra cô có thể hào phóng đến vậy, có thể tặng anh cho tình địch.

Vốn dĩ Kiệt Lộ, đang ngập trong lửa giận, đột nhiên trên môi xuất hiện một nụ cười quỷ quyệt, bình thường khi anh mất hứng liền nổi xung lên, đằng này anh lại cười cười, làm cho cô không khỏi sợ hãi.

“Anh cười cái gì?”

Anh tức giận, cô còn thấy quen thuộc, còn đây đột nhiên bật cười, làm cô giật mình.

“Anh hiểu rồi, thì ra tình yêu nhỏ của anh đang ghen, cố ý nói những lời này để chọc tức anh.”

Cô lắc đầu. “Không phải, em nói thật.”

Người con gái này, lại còn nghiêm trang sửa lại?!

Muốn âm ỹ sao? Đừng bắt ngờ, tính cách của Kỳ Kỳ vốn rất trầm ổn, căn bản không thể cùng người khác gây ồn ào, cùng cô cãi nhau làm anh tức chết, cách duy nhất có thể trừng phạt cô cũng làm cho chính mình thoải mái, chính là đem cô ăn sạch sẽ.

Kiệt Lộ đột nhiên một tay ôm chặt lấy cô, bạc môi đặt trên chiếc cổ mịn màng, làm cô nhột nhột hô nhỏ lên.

“A, không được — chờ một chút —” Cô vô cùng xấu hổ đẩy anh ra, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể tránh xa đôi môi của anh, để phòng anh công kích bằng những nụ hôn, tức giận nói: “Chúng ta còn chưa nói xong đâu.”

Kiệt Lộ lấy tay nắm chặt cổ tay nhỏ bé, khoe môi lộ ra nụ cười bất hảo. “Anh không chỉ thích dùng miệng để nói, còn thích lấy tay nói chuyện, chỉ có như vậy, anh mới đồng ý cùng em nói chuyện.”

“Kiệt Lộ, em thật sự muốn nói chuyện—”

“Anh cũng thật sự muốn nói chuyện nha.” Còn thật sự muốn trả treo cô.

Cô làm sao mà không hiểu ý tứ của anh, không hề liên quan, anh vội vàng đánh trả, không hề báo động trước kiểm chế môi của cô, không cho cô cơ hội nói thêm gì nữa, muốn lấy nhiệt tình bao phủ mọi suy nghĩ miên man của nha đầu này.

Kỳ Kỳ lần này như thế nào cũng không tách được anh ra, bởi vì anh không cho cô đẩy, mang theo sức mạnh không cho phép cô cự tuyệt, đây đúng là nhược điểm duy nhất của cô, chỉ cần Kiệt Lộ chạm vào cô, cô sẽ không có biện pháp nào giữ được đầu óc thanh tỉnh và thái độ trầm ổn để nói chuyện cùng anh.

Kiệt Lộ sử dụng công phu xấu xa của mình, một khi anh thật sự không cho cô cơ hội mở miệng, cô tuyệt đối không thể cự tuyệt, đôi môi nhỏ bị anh ngăn chặn lại, phát ra thanh âm muốn kháng nghị, nhưng Kiệt Lộ để mặc cô, ngôn ngữ thân thể so với những lời nói càng đơn giản rõ ràng hơn.

Bàn tay anh vuốt ve giống như mang theo một dòng điện, làm da thịt cô nóng rực lên, rất nhanh quần áo của cô đều bị trút bỏ, dùng thủy triều nhiệt tình nhấn chìm mọi suy nghĩ của cô, hiện giờ anh nắm trong tay quyền được nói.

“Anh và cô ta chỉ là bạn bè, hiểu chưa?”

“Nhưng là — a! Anh cần em?”

“Chuyện đó đã quá khứ rồi, hiểu không?”

“A — ngay cả màn dạo đầu cũng không có, đột nhiên tiến vào, rất đau nha —”

“Đó là bởi vì em đáng bị phạt.”

Nham hiểm, quá nham hiểm — anh dùng cách thức ngọt ngào này trừng phạt cô, mặc kệ cô bình thường trầm ổn cỡ nào, anh cũng có cách thức khiến cô rên rỉ cầu xin tha thứ.

Kỳ Kỳ vẻ mặt ửng hồng say đắm, thở một hơi dài, hai tay ôm lấy cổ anh, không còn cự tuyệt hành động của anh, bởi vì cô căn bản không thể cự tuyệt nổi.

Người con trai anh tuấn, lại tài hoa, có sự nghiệp có tiền đồ xán lạn, anh là một ngôi sao chói sáng, cô may mắn có thể bước vào thế giới của anh, cùng anh nhìn về phía trước, cô thật sự đã rất hạnh phúc, mà ưu điểm duy nhất của cô chính là làm một người bạn gái có hiểu biết, yên lặng đứng bên anh.

Chỉ cần anh có yêu cầu gì, cô nhất định sẽ phối hợp cùng anh, bởi vì, đây là điều duy nhất có thể làm cho anh.

“Kiệt Lộ.....”

“Em còn nói gì, muốn anh phạt thêm sao?”

“..... Chỉ, chỉ cần anh vui vẻ..... Em, em cũng rất vui vẻ.....”

Anh nở nụ cười, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

“Ngốc ạ, anh đương nhiên vui vẻ, khi dễ em là lúc anh vui vẻ nhất.”

Sự nghiệp của Kiệt Lộ càng ngày càng phát triển, dưới sự trợ giúp đắc lực của Johnny các mẫu thiết kế bán được không ít, cũng ký được hợp đồng với một vài công ty thời trang danh giá.

Vốn là một người con trai cam chịu chìm đắm trong men rượu, đến khi cố gắng phấn đấu, lại trở thành một nhà thiết kế danh tiếng trong giới thời trang, ở đó, chỉ cần có tài hoa, có sáng tạo, có cơ hội thích hợp thể hiện tác phẩm của mình, tự nhiên công việc tự tìm đến.

Kiệt Lộ đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, không ít danh nhân thượng lưu cùng các minh tinh điện ảnh đều muốn anh sử dụng tài nghệ của mình sáng tạo nên bộ trang phục độc nhất vô nhị, cho nên anh cực kỳ bận rộn; Mà cả quá trình, từ bản thảo thiết kế đến khi thành một sản phẩm hoàn chỉnh, phải không ngừng tìm kiếm vật liệu vải vóc và phụ kiện, bởi vậy Kiệt Lộ dường như ngày nào cũng phải làm việc, hơn nữa các buổi dạ tiệc trong giới thời trang, làm vốn thời gian của anh đã ít ỏi lại càng thêm hạn hẹp.

Để Kiệt Lộ chuyên tâm vào sự nghiệp, Kỳ Kỳ không có lấy một câu oán hận, cô vẫn làm mọi việc như trước, vì Kiệt Lộ mà quét tước giặt quần áo nấu cơm giúp anh.

Chuông cửa vang lên, cô nghĩ chắc hẳn Kiệt Lộ đã trở lại, tám phần mười người này lại quên mang cái chìa khóa rồi.

Đến khi cô mở cửa ra, lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, ước chừng cao hơn cô một cái đầu, mà người con gái này chẳng những có dáng người cao gầy, đeo lông mi giả, đôi mắt đen sâu thẳm lóng lánh sóng nước, trong nét đẹp quyến rũ mang theo một ánh mắt ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống.

Hai người con gái chiều cao có chút chênh lệch, cứ đứng ở cửa nhìn nhau trong chốc lát, đánh giá lẫn nhau.

“Cô chính là Kỳ Kỳ?”

Dương Kỳ Kỳ khoe miệng cong lên, lộ ra khuôn mặt thân mật cũng rất trầm ổn tươi cười, không chút hoang mang dùng tiếng Anh chào hỏi cô.

“Xin chào, Natalie.”

“Cô biết tôi?”

“Tôi có nghe Kiệt Lộ nói qua.”

“A! Vậy là cô cũng biết chuyện tình cảm của tôi và anh ấy?”

“Tôi biết, đó đã là chuyện quá khứ.”

Natalie hừ một tiếng, cũng không hỏi người ta có đồng ý hay không, cứ như vậy lướt qua Kỳ Kỳ đi vào trong phòng, dường như cô mới chính là nữ chủ nhân gian phòng này.

Kỳ Kỳ cũng không để ý, cô đóng cửa lại, nhìn Natalie đi dạo khắp nơi trong phòng, tựa hồ đánh giá phòng làm việc mới của Kiệt Lộ, mà cô chỉ lảng lạng đứng ở một bên.

Natalie nhìn thấy trên tường dán đầy những bản thảo thiết kế, cùng với lịch làm việc dày đặc, còn có những phức sức mặc trên người ma-nơ-canh, không dấu nổi hăm mộ mà đưa tay vuốt.

Cô là người mẫu, nhìn thấy được thiết kế của Kiệt Lộ làm, tất nhiên là có hứng thú.

Kênh thông tin của thế giới thời trang thật nhanh nhạy, Kiệt Lộ là tên tuổi nóng nhất hiện nay, anh thật sự rất có tài, làm cô không khỏi tự hỏi vì sao ngày trước mình có thể rời bỏ anh?

Khi Kiệt Lộ ở bên cô, là khi vừa nổi danh ở giới thời trang, không thể tưởng được chỉ sau nửa năm chia tay anh, anh đã thể hiện được thực lực bất phàm của mình, nhất là biểu hiện ở tuần lễ thời trang New York, được rất nhiều lời nhận xét tốt.

“Cô muốn uống trà không?”

Ngay sau câu hỏi lịch sự, Natalie quay đầu lại, nhìn khuôn mặt bình thường kia, nhin không được lộ ánh mắt khinh khỉnh.

Nhớ ngày đó nghe nói Kiệt Lộ đã có bạn gái mới, cô còn nghĩ bụng chắc hẳn là một cô người mẫu mới, bằng không cũng là người xinh đẹp khiến người khác ngưỡng mộ, không hề nghĩ đến một cô gái bình thường đến vậy, Kiệt Lộ cũng thật là, từ khi nào con mắt anh trở nên kém như vậy?

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, người con gái này căn bản không phải là đối thủ của cô, muốn chiếm đoạt Kiệt Lộ từ tay cô ta quả thực là quá dễ dàng.

“Không cần, tôi chỉ muốn ngó qua một chút.” Cô đang ở phòng làm việc dưới lầu, liền sải bước định đi lên lầu, lầu hai có hai cái phòng, một gian là phòng ngủ, một gian khác là thư phòng.

“Kiệt Lộ không ở nhà, nếu cô muốn tìm anh ấy, phải chờ lần khác.”

“Tôi đương nhiên biết anh ấy không ở, còn cần cô nói cho tôi biết sao?” Cô dùng lời nói không khách khí, làm Kỳ Kỳ nhú mày.

“Nếu cô biết anh ấy không ở, vì sao còn đến đây?”

“Tôi chỉ tò mò không biết bạn gái anh ấy thế nào, kết quả làm cho tôi thật sự thất vọng.”

Không kể đến đây là lần đầu tiên các cô gặp mặt, tốt xấu gì cô ta cũng là khách, vào trong nhà người khác, một chút lễ phép cũng không có, hơn nữa mỗi lời nói đều có gai trong đó, còn đi loạn khắp nơi, một chút cũng không thêm hỏi ý kiến của nữ chủ nhân.

Được rồi, cô không trách người này không biết phép lịch sự, cũng không trách người đó nhục nhã cô, lại càng không trách cô ta chưa được phép đã tiến vào phòng ngủ, nhưng nếu muốn bước vào thư phòng thì tuyệt đối không được.

“Thực xin lỗi, đây là phòng riêng.” Cô đứng ở cửa thư phòng, không cho Natalie bước vào.

“Tại sao?”

“Phòng riêng có nghĩa là ngoại trừ chủ nhân căn phòng, người khác không thể tùy tiện bước vào.”

Natalie vô cùng mất hứng. “Kiệt Lộ chưa bao giờ hạn chế tôi, bất kỳ điều gì anh ấy đều cho tôi xem.”

“Đó là trước kia, bây giờ hai người chỉ là bạn bè, không phải sao?”

Natalie khẽ biến sắc mặt, bạn bè – hai chữ này nghe thật chói tai, cô có một thói quen rất xấu, chính là thích chiếm đoạt mọi thứ của người khác, sở dĩ có thể có được địa vị như ngày hôm nay, trở thành một người mẫu danh tiếng, chính là bởi vì cô ghét nhất bị thua người khác, hơn nữa khi gặp bất kỳ chuyện gì cô đều nói thẳng.

“Cô nghĩ bằng khuôn mặt của cô làm sao có thể trở thành bạn gái Kiệt Lộ? Còn không phải bởi vì tôi vứt bỏ Kiệt Lộ hay sao, tám phần mười là anh vô cùng thương tâm, trong lúc tâm trí hỗn loạn, mới có thể tìm cô tạm thời an ủi anh, mà tôi hiện giờ trịnh trọng nói cho cô biết, tôi quyết định thu hồi người đàn ông của tôi, cô có thể dọn dẹp đồ mà đi được rồi.”

Đối với những lời nói châm chọc khiêu khích cùng uy hiếp của Natalie, Kỳ Kỳ không khỏi nhú mày.

“Vốn tôi không quá tin tưởng lời Kiệt Lộ nói, tuy nhiên bây giờ thấy cách cô nói chuyện, tôi bắt đầu tin rồi.”

“Đó là đương nhiên, Kiệt Lộ rất yêu tôi, cô không biết trước kia anh thích quẩn quít lấy tôi như thế nào, chỉ cần tôi nói mình nguyện ý trở lại bên anh, anh lập tức sẽ bỏ rơi cô.”

Kỳ Kỳ lắc đầu. “Thật ra là ngược lại hoàn toàn, Kiệt Lộ nói cô rất buông thả.”

Natalie sững sốt. “Cô nói cái gì?”

“Một người con gái xinh đẹp kiêu diễm như cô có thể làm người khác mê mẩn, ngay cả lần đầu tiên nhìn thấy cũng bị vẻ đẹp của cô làm rung động, cũng đã cho rằng khi cô xuất hiện, nhất định Kiệt Lộ sẽ bị dao động.” Những lời cô nói đều là tận đáy lòng, Natalie lại cho rằng đó là chuyện đương nhiên.

“Một khi đã như vậy, cô nên biết, những ngày cô có thể ở bên Kiệt Lộ không còn nhiều.”

“Không, là cô nên thấy rõ hiện thực mới đúng.”

“Cô nói vậy có ý gì!”

“Kiệt Lộ có nói cho tôi biết, trước kia đúng là anh rất yêu cô, nhưng sau này anh phát hiện ra, cô là một người con gái rất buông thả lại thích mê hoặc bạn trai của người khác, anh không hiểu nổi tại sao trước kia trúng phải thuốc độc gì, lại có thể yêu cô? Cho dù bây giờ cô trở về muốn mê hoặc anh, một chút hứng thú anh cũng không có.”

“Làm sao có thể! Dối trá!”

Kỳ Kỳ vội vàng gạt đầu. “Đúng rồi, tôi cũng nghĩ là anh nói dối tôi, dùng miệng nói dăm ba câu thật dễ dàng, tôi cũng không phải là người dễ bị lừa như vậy! Tuy nhiên sau khi trực tiếp nói chuyện với cô, tôi mới giật mình phát hiện, thì ra mọi điều anh nói là sự thực, cung cách nói chuyện cùng với thái độ kiêu ngạo đã phá hủy hoàn toàn phong độ của cô, cho dù chúng ta hiểu biết về nhau không nhiều, tuy nhiên dựa vào biểu hiện của cô, tôi đã biết được cô là người vô lý và làm việc tùy hứng như thế nào, hơn nữa cách nói chuyện rất cay nghiệt, hoàn toàn chỉ nghĩ đến bản thân, chứ không để ý có làm tổn thương người khác hay không.”

Cô thở dài, vẻ mặt tiếc nuối nói: “Cô tuy rằng rất xinh đẹp, tuy nhiên tính cách lại quá hà khắc, khó trách Kiệt Lộ từng nói với tôi, hiện giờ anh cảm thấy tính cách so với vẻ bề ngoài xinh đẹp còn quan trọng hơn rất nhiều, cho dù không đẹp, nhưng tính cách để anh thích cũng không nhiều, tuy tôi không xinh đẹp, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, Kiệt Lộ anh yêu, là yêu tính cách của tôi.”

Natalie nghe xong tức giận không thôi, “Kiệt Lộ nói tính cách tôi không tốt? Anh thật sự nói như vậy?! Con mẹ nó! Chính anh ta mới là người tùy hứng, nếu không phải vì khuôn mặt anh tuấn, lại có điểm tài hoa, ai có thể chịu được tính cách này của anh ta, ai thích anh ta cho được? Tôi mới là không chịu nổi tính tình của anh! Căn bản giống một đứa trẻ to xác, tố chất thần kinh lại không bình thường, không có một người con gái nào có thể chịu được anh ta!”

Kỳ Kỳ nhìn Natalie nổi nóng lên, nhịn không được liền nói.

“Nói thật, cô và anh ấy đúng là rất giống nhau, vừa nghe người khác phê bình một chút, đã tức giận rồi, dường như sắp không thể khống chế được, khó trách Kiệt Lộ nói hai người trước kia thường hay gây gổ.....”

“Cực kỳ giống anh ta sao! Anh ta có tố chất bệnh thần kinh, lại còn rất xấu tính, hề mất hứng một chút là lộ ra bộ mặt hầm hầm như thể ăn phải đồ ăn hỏng, tệ hơn nữa lại còn đánh cả người mình yêu, tôi ghét nhất là con trai kiểu này, cho dù kết giao thêm một lần nữa, tôi cũng ra sức quảng anh ta đi thật xa!”

“Là vậy sao? Em và tôi cũng giống nhau đó, cho dù đem em đến cho tôi, tôi cũng dốc hết sức mà đá em đi thật xa.”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói xen ngang cuộc trò chuyện của các cô, hai người kinh ngạc nhìn về nơi phát ra âm thanh, là Kiệt Lộ, anh đã trở lại, mà bên cạnh anh còn có Johnny về cùng.

Sắc mặt Natalie tối sầm lại, cô hoàn toàn không nghĩ tới Kiệt Lộ sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Đây là nhà của tôi, đương nhiên tôi phải ở đây rồi, những lời này hẳn là em nên trả lời tôi mới đúng, tại sao chưa được tôi đồng ý của đã chạy đến nhà của tôi? Chẳng những gây ồn ào với bạn gái tôi, lại còn nói xằng nói bậy ngay sau lưng tôi? Người như vậy một chút hoan nghênh tôi cũng không có.”

Không hề nghi ngờ gì nữa, mọi lời cô nói ra đều bị Kiệt Lộ nghe thấy, mà ở một bên Johnny còn mang bộ dạng nín cười đến đỏ cả mặt.

Kiệt Lộ đã nói không chút khách khí, lại còn nói sẽ đá văng cô, càng làm cho cô thêm nóng giận, nếu Kiệt Lộ đã nghe thấy tất cả, nói nhiều giải thích nhiều cũng vô dụng, mà tính tình ngạo mạn của cô không cho phép cô cúi đầu, dứt khoát phải nói rõ mọi việc.

“Anh cho rằng anh là ai? Khắp thiên hạ này không có người con gái nào chịu đựng được anh! Tôi đến đây cảnh cáo anh, tôi tuyệt đối không cho phép anh lạ đến quấy rầy tôi!”

Kiệt Lộ đến bên Kỳ Kỳ, thân mật kéo cô vào vòng tay của mình.

“Ha ha, thật ngại quá, Kỳ Kỳ của tôi và con gái khắp thiên hạ này không giống nhau, cô ấy chẳng những chịu được tính tình quái dị của tôi, hơn nữa còn yêu tôi hết mình, về phần có người chịu đựng được em không, phải hỏi bạn trai người Pháp của em, à không, phải nói là bạn trai cũ, đúng không?”

Natalie trong lòng hết sức kinh ngạc, không tin nổi Kiệt Lộ lại biết chuyện này, cô nhìn về phía Johnny, chắc chắn là Johnny nói ra, bởi Johnny quen biết rộng, rất nhiều việc không thể qua nổi mắt anh, thật sự là đáng ghét!

Kỳ Kỳ kinh ngạc hỏi: “A? Cô và bạn trai người Pháp đã chia tay nhau sao?”

Kiệt Lộ cười cười trả lời cô. “Đúng vậy, những tin tức vụn vặt kiểu này sẽ được truyền đi rất nhanh, cô ấy sợ mình bị giới truyền thông nói là mình bị ruồng bỏ, cho nên muốn quay lại với anh, làm cho người khác nghĩ cô còn lưu luyến tình cũ, mới có thể chia tay bạn trai hiện tại, những tin tức đó lại rất có lợi cho việc giữ thể diện của cô ta.”

“A? Sao có thể ích kỷ mà đi lợi dụng người khác như vậy?”

“Chính là vậy.”

“Ai, tính khí của cô ấy tùy hứng không thua kém gì anh đâu.”

“Em nói cái gì?” Khuôn mặt tuần tú lập tức tối lại.

Kỳ Kỳ vội le lưỡi. “Đừng nóng giận mà, là em sai rồi.” Nhận sai đúng lúc để trấn an cơn giận của Kiệt Lộ, cũng là một ưu điểm của Kỳ Kỳ, ai đúng ai sai cũng không quan trọng, quan trọng là, trong lòng anh chỉ có mình cô là tốt rồi.

Thấy hai người bọn họ trước mặt mình ân ái ái ái, Natalie nổi giận, không nhịn được lớn tiếng: “Cô thì có cái gì tốt? Một kẻ quái dị không có ngực!”

Đôi mắt đen trùng trùng lên, lướt qua như một ánh đao sắc bén.

“Cẩn thận lời nói của cô.”

Natalie muốn chọc cho anh giận, Kiệt Lộ làm cho cô mất mặt, cô cũng muốn làm cho anh nếm trải cảm giác này, hơn nữa điều cô không tin nổi là, anh sao có thể cho rằng người con gái ấy tốt hơn cô?!

“Vậy tôi phải nói thế nào? Cô ta là một kẻ quái dị! chỉ có khi mất anh bị đui mới có thể coi trọng cô ta! Đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã, thật sự rất xứng đôi –”

Ba!

Một vật gì đó mềm nhũn lại mang theo một mùi hôi thối không khách khí quăng ngay trên đầu Natalie, cô cả kinh vội vàng kéo xuống, phát hiện ra đó là một chân tất thối, cô cả người phát điên, phong độ của người mẫu nổi tiếng sớm bị cô ném ra ngoài vũ trụ rồi, giống như mèo hoang giương oai, hai tay hướng về phía Kiệt Lộ chộp tới.

“Anh chết đi!”

“Yên tâm, tôi chắc chắn là trường thọ hơn cô!”

Hai đứa trẻ nóng giận cứ như vậy làm ầm hết cả lên, nếu không có Johnny và Kỳ Kỳ nhanh nhẹn, một người ôm Natalie, một người lôi kéo Kiệt Lộ, nếu không một trận hỗn loạn hẳn không tránh khỏi.

“Buông ra!”

“Được rồi, Natalie—”

“Cô cút đi, nơi này không chào đón cô.” Kiệt Lộ không khách khí đuổi khách đi, Natalie lại tức giận đến những lời thô tục cũng nói ra.

“Tôi sẽ làm cho anh hối hận! hãy đợi đấy!”

“Không cần đợi, tôi đã rất kinh thường cô rồi!”

“Kiệt Lộ.” Kỳ Kỳ kéo tay anh, nhẹ nhàng lắc đầu, cô cuối cùng cũng hiểu, Kiệt Lộ và Natalie, haiz, hai người này căn bản không thích hợp ở cạnh nhau, bởi vì cả hai đều rất tùy hứng, thật sự giống những đứa trẻ cãi nhau.

Johnny kéo Natalie đưa đi, nếu không hai người mà nổi giận, chắc chắn chỗ này không thể nguyên vẹn.

Đợi bọn họ rời đi, từ xa xa còn có thể nghe được Natalie mắng loạn hết lên, Kiệt Lộ lạnh lùng, thấp giọng mắng: “Thật sự giống một kẻ điên, lúc trước chắc chắn là mất anh bị mù mới có thể coi trọng cô ta.”

“Kiệt Lộ, anh không nên dùng tất thối ném cô ấy, dù sao người ta cũng là con gái, anh nên giữ thể diện cho cô ấy một chút.”

Khuôn mặt anh tuần xuất hiện vẻ ngạc nhiên, rồi ngay lập tức chuyển sang vẻ mặt lần đầu nhìn thấy đậu phụ thối.

“Giữ thể diện cho cô ta? Đừng nói đùa vậy, em có biết rằng một khi cô ta nổi khùng lên, căn bản chẳng khác gì người điên, nếu giữ thể diện cho cô ta, chắc chắn sẽ làm cho cô ta càng thêm kiêu ngạo, cho rằng người khác đều thiếu nợ mình, hơn nữa cô ta mắng em trước, anh sao có thể để cho người khác nhục nhã bạn gái

của anh? Ném cô ta một cái tát thối đã là khách khí quá rồi, anh không muốn động thủ đánh phụ nữ, phá hỏng mất danh dự.”

Kỳ Kỳ lập tức nghiêm trang nói: “Đương nhiên không thể đánh phụ nữ, nếu anh ra tay, em sẽ rất tức giận.”

“Anh biết vậy, cho nên anh mới không động thủ, đừng cho là anh muốn đánh phụ nữ, đều là do Natalie ép buộc, em phải biết rằng, nếu thật sự cùng cô ta đánh nhau, anh không khéo đánh không lại cô ta.”

“Hả? Thật vậy sao?”

“Lừa em làm gì? Người kia mà tức giận thì không khác gì khủng bố, dùng móng tay cào cấu, dùng răng ra sức cắn, anh đã phải nhẫn nhịn rất lâu rồi.”

“Nhưng lần đầu tiên em nhìn thấy anh là lúc anh yêu cô ấy đến chết đi sống lại, vẫn luôn miệng kêu tên cô ấy.”

Kiệt Lộ nghe xong lại kêu oai oái một lần nữa. “Đừng nói nữa, anh không muốn nghe chuyện xấu hổ như vậy, khi đó anh còn chưa gặp được em, gặp em rồi, anh mới biết được tình yêu thật sự của mình chỉ có thể là người như em, ở bên em thật an tâm, thật sự thoải mái, nhưng khi cùng Natalie ở một chỗ thì –” Anh lắc đầu. “Quả thực là địa ngục.”

Anh nói thật lòng, Kỳ Kỳ lại nở nụ cười.

“Em đang cười anh?” Anh tức giận kháng nghị, cơn giận khi nãy còn chưa hết đâu.

Kỳ Kỳ bật cười ôm lấy anh, ngược mắt lên nhìn anh, thật lòng thật dạ nói với anh: “Không phải, em đang rất vui, tuy rằng em có chút đồng tình với Natalie, nhưng em thật sự thật sự cao hứng khi nghe anh khen em như vậy, cũng làm cho em thêm an tâm. Anh biết không? Em vẫn luôn cảm thấy mình không đủ xinh đẹp, không xứng với một người như anh, vốn đang chuẩn bị tâm lý, nếu có một ngày anh thích người con gái khác, em sẽ rời xa anh.”

“Không cho phép em làm như vậy!” Anh cũng ôm lấy cô, dùng sức thật mạnh, đem thân hình mềm mại của cô ôm chặt trong vòng ngực.

“Kiệt Lộ.....”

“Không được phép của anh, em không được phép chạy loạn, cũng không được biến mất không tung tích, em nói những lời này, giống như bất kể lúc nào em cũng có thể bỏ đi, anh không thích cảm giác này.” Anh cũng không quên, Kỳ Kỳ đến và đi thật dễ dàng, mà đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu được cô làm sao có thể tới, vốn dĩ anh đã đồng ý không hỏi cô, nhưng là hiện tại anh vô cùng bất an, hận mình không thể nắm chặt cô trong tay.

Cô cảm thấy nổi bất an trong lòng anh, cũng vội vàng vòng hai tay ôm lấy anh, dịu dàng trấn an anh.

“Em là nói trước kia thôi, hiện giờ sẽ không như vậy, em đã nói muốn được ở bên cạnh anh, ngày ngày chăm sóc anh, em sẽ không đi đâu cả.”

Cả người anh cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng giọng nói vẫn mang chút hờn giận không buông tha cô.

“Thật sự em sẽ không đi chứ?”

“Em nói rồi, trừ phi anh không cần em –”

“Không bao giờ!” Khuôn mặt tuần tú nhìn xuống.

“Được được được, mặc kệ em có muốn hay không, anh cứ mặt dày mày dạn quần quít lấy em, em có thể đi được sao?”

Khuôn mặt tuần tú kia cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đắc ý. “Thế này chưa đủ quần quýt hay sao.”

Nói một câu anh đã vui vẻ lại rồi, làm cho cô có điểm đỡ khóc đỡ cười, thế nhưng cô lại yêu điểm này của anh, cơn giận tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh.

“Em có nên biết vì sao anh nhất định phải ở cạnh em không?”

“Đương nhiên là vì anh yêu em rất nhiều.”

Kỳ Kỳ khẽ cười tách ra khỏi ngực anh, trong mắt hiện lên một chút buồn bình hiếm thấy, cố ý đứng xa anh ra một chút, mới nhìn anh nói: “Bởi vì, cuối cùng em cũng biết, thì ra trong khắp thiên hạ này chỉ có mình em chịu đựng được anh, nếu em còn không để ý tới anh, sẽ không còn người con gái nào để ý tới anh, vậy anh không phải sẽ rất đáng thương sao? Vì thương cảm anh, cho nên em — a —” Cô hét lên một tiếng, xoay người trốn vào trong phòng, bởi vì Kiệt Lộ đã vươn tay ra muốn bắt lại cô.

Kỳ Kỳ đã bắt đầu biết tán tỉnh anh, làm sao anh có thể buông tha cô? Đương nhiên là do cô chọn trốn vào trong phòng, cho nên anh quyết định ở trên giường giáo huấn người con gái đáng yêu này cho thật tốt.

10. Chương 10

Kiệt Lộ cũng không để những gì không thoải mái Natalie gây ra trong lòng, hiện giờ anh chỉ có Kỳ Kỳ, tất nhiên trong tim sẽ không có chỗ trống cho một cô gái nào khác, càng không nên nhắc tới người nóng nảy khiến người ta chán ghét như Natalie; mặt khác sự nghiệp anh ngày càng phát triển, phải tuyển thêm nhiều trợ lý, anh tính lập một nhóm thiết kế, tìm tới bảy tám người đến phụ giúp anh.

Anh đã coi nhẹ cơn giận của Natalie, trước khi rời đi đi Natalie đã nói sẽ làm anh hối hận, cũng không phải là tức giận mà nói bừa.

Cô là người không chịu an phận mà sống, sau khi bị giới báo chí viết cô bị bạn trai bỏ rơi, cũng không biết lấy thông tin này từ đâu, lại còn thêm mắm thêm muối nói cô muốn quay lại với bạn trai trước, lại bị người ta ghét bỏ, làm cho cô thành đề tài để người khác giễu cợt, mà mọi điều xấu hổ và giận dữ, ủy khuất cùng phần nộ, tất cả cô đều trút lên đầu Kiệt Lộ.

“Tất cả là tại anh ta! đúng là anh giận chị, nhưng sao còn nhục nhã chị?! Nhớ ngày đó anh ấy cầu xin chị không được đi, lại còn cuốn lấy chị phiền gần chết, lại còn nói sẽ yêu chị cả đời, kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo!”

“Nhưng..... Là chị tự mình rời bỏ anh ấy cơ mà!”

“Nhưng chị muốn quay lại với anh ấy đó thôi, anh đã không vui mừng thì thôi, lại còn ghét bỏ chị!”

“Đó là bởi vì..... Anh ấy đã có bạn gái rồi.”

“Anh có thể bỏ rơi cô ta cơ mà!”

“Như vậy không phải là có chút vô lý sao?”

“Có gì vô lý cơ chứ, lúc trước yêu chị đến chết đi sống lại, vừa mới rời xa anh mấy tháng đã thay lòng đổi dạ, không phải anh ta hơi quá đáng sao!”

“Nhưng chị là người không cần anh ta trước cơ mà!”

Natalie hung hăng trợn trừng mắt nhìn Jessica, mắng to: “Em nói giúp chị hay nói giúp anh ấy vậy? Sao chị vừa nói một câu em lại phản bác một câu!”

Jessica cúi đầu, cười nói: “Em đương nhiên là đứng về phía chị rồi.” Trên thực tế, cô cảm thấy Natalie là người gieo gió gặt bão, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Tuy là em họ của Natalie, lại làm trợ lý của cô, ai nấy đều ngưỡng mộ cô vì có một bà chị người mẫu nổi tiếng trong giới thời trang, nghĩ rằng nếu đi theo bà chị họ tất nhiên sẽ có tiền đồ rất tốt, ai nấy cũng không hiểu được, ở bên Natalie, cô cảm thấy bản thân giống người hầu hơn, hơn nữa chị ta tính tình vô cùng nóng nảy, chỉ riêng chiều ý cô ta đã làm cô mệt gần chết.

Nếu không phải cô hy vọng bản thân là trợ lý của Natalie mà quen biết được vài người trong giới thời trang, có thể tìm được cơ hội tốt cho mình, bằng không cô làm sao có ý nghĩ làm trợ lý của bà chị khó tính này.

“Natalie, chị rất rất xinh đẹp cơ mà, lại còn sợ không có bạn trai hay sao? Cần gì phải để ý tới Kiệt Lộ.”

“Không được! chị không cam lòng! Nếu chị bị bạn trai bỏ rơi, chị cũng muốn anh ta không có được hạnh phúc!”

Có thể hiểu được Kiệt Lộ? Tính tình chị ấy như vậy khó trách bị người ta ghét bỏ.

“Nấu vậy chị muốn làm gì bây giờ? Bây giờ tiền đồ người ta rất rộng mở nha.”

“Cho nên chị mới muốn em cùng nghĩ cách nha.”

“Nghĩ cách gì? thì là..... Cách gì đây..... A có rồi, chị lấy đau thương hóa sức mạnh, gửi gắm mọi tâm tình cho công việc, trở thành người mẫu đắt giá nhất thế giới, thậm chí tiến quân sang lĩnh vực điện ảnh — Ôi! Chị này, sao lại cộc đầu em?”

“Chị muốn Kiệt Lộ đau khổ, lập tức! Ngay lập tức!”

Jessica xoa xoa đầu, bà chị của cô thật đáng sợ, giống hệt một nữ ma đầu, làm cho cô không dám tùy tiện đưa ra ý kiến.

“VẬY.... rốt cuộc chị muốn như thế nào mới được? Chị bằng chị tự nghĩ cách, Em sẽ theo lời chị dặn đi làm là được.”

Natalie giận dữ tiêu sái đi đến, cô muốn Kiệt Lộ thống khổ, nhưng làm thế nào để anh thống khổ đây? Cô cẩn thận ngẫm nghĩ lại, đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu –

“Có rồi, không phải em quen biết nhiều với mấy người sống ở khu ổ chuột sao? Em gọi Âu Lợi, đưa cho anh ta ít tiền, bảo anh lên vào nhà Kiệt Lộ đập phá phòng làm việc của anh ta!”

“A? Việc này không ổn đâu Natalie, chuyện này là phạm pháp đó.”

“Cho nên mới kêu em đi tìm mấy người ở khu ổ chuột, trả thù lao hậu hĩnh, chúng ta chỉ cần đứng một bên thoải mái nhìn, người khác tuyệt đối không thể nghĩ được là chúng ta làm.”

“Không được đâu Natalie.....”

“Em có đi hay không? Không đi về sau đừng có theo chị đi đây đi đó! Cũng đừng mơ tưởng cơ hội bước vào giới thời trang!”

“A, đừng như vậy mà, được rồi, em đi là được chứ gì.”

“Thế này mới được chứ, chị cảnh cáo em, trăm ngàn lần đừng để cho người khác biết là chị sai khiến, em cứ tìm bừa một lý do để người kia tình nguyện cầm tiền mà làm, trăm ngàn lần đừng đả động tới chị, nếu việc này truyền ra ngoài, cả em và chị cũng đừng mong được tung hoành trong giới thời trang, hiểu chưa?”

“Vâng...em hiểu rồi.”

Cô lại dặn dò Jessica rất nhiều điều, sai Jessica nhanh chóng đi làm, chỉ có giáo huấn cho Kiệt Lộ một phen, mới hận trong lòng cô mới có thể tiêu tan.

Là Kiệt Lộ có lỗi với cô, tất cả đều là anh tự chuốc lấy, cô chỉ cần chờ xem kịch vui.

Vì vậy, Jessica đành phải tới khu ổ chuột tìm Âu Lợi, bảo anh có một việc làm rất hời, hỏi anh có muốn làm hay không.

Âu lợi nghe xong đương nhiên là có hứng thú, ai có thể từ chối khi tiền đưa tới tận tay cơ chứ? Huống hồ sở trường của anh là dạy bảo kẻ khác.

“Muốn anh dạy dỗ người khác, không thành vấn đề, vậy ý em là muốn đánh gãy một chân hay là một bàn tay –”

“Đợi chút, đừng làm thương tổn người ta.”

“Không thương tổn người ta? Không phải em nói muốn dạy dỗ người ta hay sao?”

“Thiếu gì cách để dạy dỗ người ta, không cần thiết phải đả máu như vậy, phải dùng một cách ôn hòa hơn.”

“Ôn hòa thì làm sao dạy dỗ được ai?”

“Đương nhiên là có cách, như là... Ai da, dù sao cũng đừng lấy đi mạng người là được rồi, chỉ cần dạy dỗ nhẹ nhàng một chút là đủ rồi, biết chưa? Nhẹ nhàng dạy bảo.”

“Được, khách hàng là thượng đế, em nói như thế nào, anh làm theo thế đó.”

Jessica thở một hơi nhẹ nhõm, giúp bà chị làm tiểu nhân đã là ủy khuất cô, nếu liên quan tới mạng người còn đến thế nào nữa ? Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô thận trọng nói với anh.

“Âu Lợi, vạn nhất mọi việc bại lộ, anh đừng có đả động đến em nha, chúng ta tiền trao cháo múc, anh nên hiểu đạo nghĩa này.”

“Yên tâm, em trả thù lao, anh làm việc, theo đúng nhu cầu.”

“Vây là tốt rồi, không uống phí em bình thường đối tốt với anh, chúng ta một lời đã định, em đưa trước cho anh một nửa, sau khi hoàn thành, em sẽ đưa nốt số còn lại cho anh.”

Jessica không ngừng dặn dò Âu Lợi phải cẩn thận, tuyệt đối không được lưu lại chứng cứ gì, nghe được Âu Lợi cam đoan mới rời đi, nhưng không biết vì sao, mí mắt của cô giật giật, trong lòng vẫn thấp thỏm bất an.

Âu Lợi hẳn là biết ý tứ của cô? Chính là nhẹ nhàng giáo huấn, hẳn là không có gì trở ngại? Hy vọng mọi việc đều thuận lợi, không xảy ra biến cố gì.

Sau khi khai giảng, Dương Kỳ Kỳ vội vàng đăng kí các lớp học, năm vừa rồi thành tích của cô không tệ, hẳn là có thể xin được học bổng.

Tiếng Anh giao tiếp của cô đạt thành tích rất cao, khả năng nghe nói của cô vượt xa so với thầy giáo và các bạn cùng học, sự tiến bộ vượt bậc khoảng thời gian ngắn khiến người khác vô cùng kinh ngạc.

Cô nói bản thân ngày ngày đều tốn công tập luyện nghe nói tiếng Anh, cũng không phải là nói dối, bởi thật sự là ngày ngày cô đều chạy đến New York tìm người luyện nghe luyện nói tiếng Anh, khi ở cùng Kiệt Lộ thì lúc nói tiếng Trung, khi thì tiếng Anh, tuy nhiên khi nói chuyện với Johnny và Cathy chỉ có thể dùng tiếng Anh trăm phần trăm.

Cũng thật tốt khi gặp được bọn họ, làm cho Tiếng Anh của cô ngày càng lưu loát, đây là bí mật nho nhỏ của cô.

“Rốt cuộc em ngủ nghỉ ở đâu?”

“Đài Loan.”

“Anh hỏi địa chỉ ở New York cơ mà.”

“Em không ở New York, nhà em ở Đài Loan.” Cô luôn cười trả lời anh như vậy, nhưng ngay sau đó, sẽ có một bóng người tiến đến gần cô, dùng cơ thể trần trụi mạnh mẽ đè nặng lên người cô, thở phì phì làm mặt giận với cô.

“Vì sao em muốn thần bí như vậy? Anh đồng ý không hỏi bí mật của em, nhưng tại sao ngay cả nhà em ở đâu cũng không thể nói cho anh biết?” Kiệt Lộ vẫn nghĩ Kỳ Kỳ cũng ở New York như anh, vậy mà chẳng nói cho anh biết, điều này làm cho trong lòng anh thật sự bức bối, anh cũng được tính là người thân của cô, muốn hiểu thêm về cô, mà mỗi lần cô trả lời đều là –

“Em nói rồi đó thôi, em ở Đài Bắc số nhà XX ngõ XX đường XX phường XX quận XX, chỉ là một phòng trọ, chỉ cần đi bộ mười phút là đến trường rồi.”

Anh tức giận nói: “Hiện giờ trình độ tiếng Anh đã đạt bậc thứ hai cấp thứ năm, nhờ gặp nhau thường xuyên, cuối kỳ điểm tiếng Anh nghe nói được đạt thành tích cao nhất khoa, có đúng vậy không?”

Cô vui vẻ gật gật đầu. “Đúng vậy đúng vậy.” Lại còn cười ranh mãnh như vậy, cũng chẳng sợ cơn giận của anh chút nào.

Dù sao mỗi lần anh nổi cáu, cô có thể nhẫn nại chờ anh hết giận, dùng đồ ăn ngon vô địch của Đài Loan dỗ dành anh, nếu không hiệu quả thì cứ lảng lạng quanh quẩn bên anh, làm mọi việc nhà, nếu làm xong anh

vẫn không thêm để ý tới cô, cô sẽ viết vài dòng nhắn với anh rồi chạy mất, nói chờ lúc nào anh hết giận cô lại đến, mà cô đi lúc nào, anh cũng không biết.

Hết lần này tới lần khác anh đều yêu cô ở điểm này, chiều anh hết sức anh tuy nhiên cũng không hưởng ứng khi anh cố tình gây sự, quan trọng nhất là, cô không sợ anh, đối anh cô vô cùng kiên nhẫn và bao dung, chỉ là điểm làm anh yêu cô hết sức, nhưng cô vẫn không chịu nói địa chỉ nhà anh, lại làm cho anh giận cô cực kỳ.

Vì vậy, việc này làm anh giận cô không biết bao nhiêu lần.

Kỳ Kỳ biết Kiệt Lộ không tin cô, cũng khó có thể trách anh, bởi vì cô đến vào lúc Kiệt Lộ nghỉ ngơi, lại có thể đọc lâu lâu lịch làm việc của anh, cô chọn thời điểm Kiệt Lộ không chú ý mới xuyên qua gương, hơn nữa trong nhà có nhiều gương cho cô chọn lựa như vậy, cô muốn xuất hiện ở mặt gương nào chẳng được.

“Kiệt Lộ.....”

“Không cần để ý đến anh, cũng đừng có nói gì, biết quá rồi!”

Kỳ Kỳ thở dài một cái, thật vô cùng oan uổng mà, mỗi lời cô nói đều là sự thật, Kiệt Lộ lại chỉ nghĩ cô dấu giếm anh, cũng khó có thể trách được, bất luận ai đi nữa cũng không thể tin nổi sự thật là cô ở Đài Loan.

Giấu giếm mãi như vậy cũng không phải là cách hay, nếu cô và Kiệt Lộ muốn bên cạnh nhau lâu dài, khả năng cả đời này không nói cho anh biết là bằng không.

“Kiệt Lộ, anh thật sự muốn biết sao?”

“Đương nhiên!”

Cô nhìn anh, như là đang lo lắng cái gì, nhất thời trầm mặc, Kiệt Lộ nghĩ chắc là không có chuyện gì to tát nên nhắc cô.

“Xem đi, vẫn không thể nói hay sao? Bởi vì em vốn dĩ không muốn nói anh biết.”

Cô lắc đầu. “Thật ra, em đang rất do dự không biết có nên nói cho anh nghe hay không, thứ nhất là vì em sợ sẽ làm anh kinh hãi, thứ hai là em không biết nói như thế nào, lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao đây?”

“Chuyện gì có thể dọa được anh?” Anh hừ cười nói: “Em cũng nên biết rằng, có thể có bí mật kinh thiên động địa nào có thể dọa được anh? Anh đang chờ bị em dọa này, đến đây đi.”

Rõ ràng là anh không tin cô, hoàn toàn nghĩ cô cố ý hù dọa người khác, điều này làm cho cô hạ quyết tâm, khi tình cảm hai người đang nồng nàn như vậy, có thể xảy ra chuyện gì được chứ, cô không muốn giấu giếm anh bất kỳ việc gì, cũng cần phải làm cho anh biết được sự thật là cô đến từ Đài Loan.

“Được rồi, Em nói cho anh biết, em là xuyên qua gương để đến đây.”

Khi nghe cô nói như vậy, phản ứng của Kiệt Lộ cũng không có một chút kinh ngạc, trong mắt xẹt qua một chút tức giận, vẻ mặt cũng không hề giận dữ lại còn cười hỏi: “Vậy sao? Thì ra là xuyên qua gương tới đây, ma kính phải không?”

“Đúng vậy, trong phòng em có một tấm gương cổ, không biết vì sao, hễ chỉ cần nghĩ tới anh, là em có thể đi từ Đài Bắc đến New York, đó là lý do mà em chỉ có thể ở đây ban ngày chứ không ngủ lại được, nhất là những ngày trong tuần, bởi vì em phải lên trường, hơn nữa mỗi khi em tới vào buổi tối là tinh thần của em rất tốt, bởi vì ban ngày em đã ngủ đủ, đó là do Đài Bắc và New York bị lệch múi giờ, em thật sự là sinh viên năm hai đại học sư phạm nha.”

Kiệt Lộ chỉ cảm thấy cô càng nói càng vô lý, cuối cùng vẻ tươi cười trên mặt biến mất, không còn chút kiên nhẫn.

“Em vẫn kiên quyết không nói cho anh biết có đúng vậy không? Nói thẳng ra là em cố ý lừa dối anh.” Anh tức giận ngồi dậy, một khi anh đã nổi giận, ngăn cũng không ngăn được.

“Kiệt Lộ –”

“Không cần nói thêm nữa!”

Anh tức giận nhảy xuống giường, cầm bữa lấy quần áo mặc vào, cũng không thèm quay đầu lại tiêu sái bước ra khỏi phòng, không để ý tới lời cô nói.

Cô không tức giận, bởi vì cô hiểu được Kiệt Lộ giận là vì anh quan tâm tới cô, chắc hẳn anh nghĩ là cô cố ý giấu giếm điều gì, là bởi vì cô không coi anh là người một nhà, mà ngay khi cô quyết tâm nói cho anh biết, anh cũng không tin tưởng cô.

Sớm biết sẽ có kết quả như vậy, cho nên cô mới không nghĩ nhiều, cô cũng xuống giường, tìm quần áo của mình mặc vào, sau đó ra khỏi phòng ngủ tìm Kiệt Lộ.

“Kiệt Lộ, anh nghe em nói đã, đừng có đi.”

“Không cần quan tâm đến anh!”

Cô thấy buồn cười, nếu cô thật sự không để ý tới anh, sự tình đâu có thành thế này! Nói không cần quan tâm đến anh, thật ra là không thể không quan tâm tới anh.

“Chúng ta đã nói xong đâu, sao anh có thể đi như vậy?”

“Trừ phi em xuyên qua gương cho anh xem, nếu không đúng là trong lòng em không có anh!”

Mới chỉ có vài câu, đã nói trong lòng cô không có anh rồi, thế này không giống như trẻ con cáu giận thì còn là gì? Ai, ai bảo cô yêu anh cơ chứ, cổ nhân nói Chu Du đánh Hoàng Cái (*), một người đánh, một người cam chịu, tuy nhiên cũng may, cô không cần dùng đến khổ nhục kế như vậy.

Nhìn thấy Kiệt Lộ đứng trước cửa bắt đầu xỏ vào giày, cô tò mò hỏi: “Anh định đi đâu?”

“Đi uống rượu giải sầu!”

Kỳ Kỳ thiếu chút nữa cười thành tiếng, rõ ràng là cố ý muốn làm cho cô đau lòng mà, bởi vì Kiệt Lộ biết rõ là cô không muốn anh uống rượu, cho nên anh định khiêu khích cô, khẳng định lại địa vị của anh trong lòng cô.

Phối hợp với anh, cô lập tức lộ ra bộ dạng sốt ruột, dậm chân một cái, dĩ nhiên phải giống như dỗ trẻ con vậy.

“Sao có thể như vậy, anh mà uống rượu em sẽ rất đau lòng nha, không thể được!”

Kiệt Lộ cố ý mở cửa, ra vẻ chuẩn bị bước đi. “Ai kêu em cố ý chọc giận anh!”

“Thôi được rồi, là lỗi của em, xin anh đừng đi uống rượu mà, anh vào nhà đi, em đền bù anh được không.”

“Em nhận sai sao?”

“Đúng vậy, anh mau vào nhà mau lên, không thể bỏ em mà đi vậy được.”

Nói ra chút chần sẽ bị người khác chê cười, bình thường bên ngoài anh là nhà thiết kế Hứa Kiệt Lộ lạnh lùng, nhưng thật ra lại rất ngây thơ, người khác có lẽ khó có thể ứng phó với anh, nhưng đối với Kỳ Kỳ mà nói, anh có thể dễ dàng bị gạt.

Như là vừa lòng khi nhìn thấy vẻ ăn năn hối lỗi của cô, anh mới xuống giọng nói: “Nói vậy còn nghe được.” Ngay khi anh định đóng cửa lại, đột nhiên có một lực cản ngăn anh đóng cửa lại, anh kinh ngạc quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình, một con dao nhỏ đã kề trên cổ anh.

Không biết một đám đàn ông từ đâu tới đây vọt vào trong phòng anh, chẳng những kèm hai bên anh, còn đóng cửa lại, tình huống này phát sinh rất bất ngờ, ngay cả bản thân Kiệt Lộ cũng không kịp phản ứng, Kỳ Kỳ đứng ở trên lầu nhìn thấy này một màn lại kinh ngạc kinh hô thành tiếng.

Âu Lợi tìm ba gã đồng bọn cùng đến giáo huấn Kiệt Lộ, trực tiếp xâm nhập vào nơi của anh, tính đánh cho anh một trận, chẳng ngờ trên lầu còn có một phụ nữ, vì sợ cô báo công an, Âu Lợi trực tiếp ra lệnh cho một đồng bọn da đen: “Bắt lấy cô ta!”

“Không!” Kiệt Lộ rống to, anh phần nộ muốn ngăn cản đối phương tóm Kỳ Kỳ, khi nghĩ đến Kỳ Kỳ có thể bị thương tổn, anh bất chấp an nguy của bản thân, ra sức chống cự đối phương.

Mắt thấy kia người da đen tay dài chân cao kia sẽ xông lên lâu tới bắt cô, Kỳ Kỳ lập tức chạy về phòng ngủ, chắc tên kia cũng sẽ theo vào phòng ngủ, đương nhiên không nhìn thấy cô.

Hắn đầu tiên là ngậy ngẩn cả người, hắn xem xét qua phòng tắm cùng với từng phòng nơi có thể giấu người, nhưng không có bóng dáng người phụ nữ phương đông kia, nhưng mới vài giây, cô biến mất giống như là hư không, làm cho hắn kinh hãi lại khẩn trương, chạy xuống tầng dưới hô với Âu Lợi: “Âu Lợi, không thấy mẹ đàn bà kia!”

“shit! Thằng ngu bầy! Đã bảo không cho phép gọi tên — cái gì! Mà để con ranh kia chạy thoát rồi?”

“Không, không phải, không thấy nó, cứ như là đột nhiên biến mất ấy!”

Kiệt Lộ bị hai gã kẹp bên, nghe xong cũng ngẩn ra, sau đó anh nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng không hiểu được Kỳ Kỳ rốt cuộc đã đến như thế nào, nhưng giờ phút này anh thật sự thấy may mắn vì Kỳ Kỳ không bị bắt.

Âu Lợi tức giận đến mắng to nói: “Tao sớm nói qua hôm nay có chính sự muốn làm, không cho phép can thiệp, mẹ mày sinh ảo giác à!”

“Hôm nay em không hút ma túy mà, là không thấy con đó thật, nếu không tự anh xem đi... nhé!” Thành linh, một cây gậy đánh xuống đầu tên da đen, tên da đen đau đến quỳ rạp xuống đất.

Dùng gậy gỗ đánh tên da đen một cái rồi, Kỳ Kỳ lập tức lại chạy đi.

Âu Lợi mắng một tiếng, quyết định tự mình đi bắt cô, nếu như để hắn bắt được người phụ nữ kia, không hung hăng dạy dỗ cô một trận thì không được! Nhưng khi hắn vọt vào phòng ngủ tầng hai, cũng ngây dại như đồng bọn, vì dù hắn có tìm thế nào, cũng không tìm thấy bóng dáng cô đâu, giống như lời đồng bọn, cô biến mất tựa như không khí, làm hắn kinh ngạc đến há hốc mồm.

Lúc này không có ai phát hiện ra, Kỳ Kỳ lén lút chạy xuống gương tầng dưới, thừa dịp lực chú ý và ánh mắt của mọi người đều nhìn lên tầng trên, cô thần không biết quỷ không hay tìm hai gã giữ Kiệt Lộ, may mà ở tầng một có rất nhiều lập thể người mãi, vừa vặn có chỗ để cô trốn, cẩn thận vòng ra sau lưng bọn họ, lặng lẽ nâng cao gậy gỗ — cô xem như có lương tâm, chỉ nâng cao một chút, đánh xuống sẽ không đủ thương người, lại có thể làm đối phương choáng đầu hoa mắt.

Đoán chắc hướng, cô dùng sức đánh xuống.

“A ô!” Một tên da trắng bị gõ trong đó kêu thảm thiết một tiếng, đưa tới kinh ngạc của tên còn lại, khi Kỳ Kỳ K tên này xong còn muốn k cái nữa, đối phương dù sao cũng chẳng phải kẻ dễ bắt nạt, đúng lúc bắt lấy gậy gỗ của cô.

Nguy rồi!

Kỳ Kỳ kinh hãi, khi đánh lên cô chiếm thượng phong, nhưng đánh tay đôi thì cô thảm rồi, mắt thấy tên da trắng hung tợn đánh về phía cô, đối phương lại bị một quyền đánh cho quỳ rạp trên mặt đất.

Người ra quyền đương nhiên là Kiệt Lộ, khi Kỳ Kỳ dùng gậy gỗ đánh một gã da trắng trong đó, vừa vặn cho anh cơ hội thoát thân, vừa thấy đối phương muốn bắt nạt Kỳ Kỳ của anh, không nói hai lời đã là một quyền đánh đến.

“Kiệt Lộ!”

“Chạy mau!”

Đối phương dù sao cũng có bốn người, ít không đánh lại đông, bảo vệ Kỳ Kỳ là ưu tiên, anh cầm tay Kỳ Kỳ chạy ra cửa, khi mở cửa ra, lại kinh hoàng thấy hai người con đang canh bên ngoài, đúng là thất sách mà!

Đối phương vừa thấy bọn họ, cũng đều kinh ngạc, tiếp theo lộ ra dáng vẻ hung tàn, định tiến lên bắt bọn họ, Kiệt Lộ không nói hai lời hung hăng đóng cửa lại, khóa bọn chúng ngoài cửa, kéo Kỳ Kỳ chạy vào, hơn nữa vừa trốn vừa đẩy ngã manơcanh để ngăn bọn chúng lại gần, nhưng anh cũng hiểu mình và Kỳ Kỳ đã là cá trong chậu, làm như vậy chỉ khiến thời gian đối phương bắt anh và Kỳ Kỳ chậm đi thôi.

Anh bị bắt cũng không lo, nhưng Kỳ Kỳ thì không được, bởi vì anh không thể tưởng tượng nổi đám lưu manh đó bắt được Kỳ Kỳ rồi, sẽ đối phó với cô thế nào? Chỉ tưởng tượng thôi anh đã nhện không được rùng mình.

“Để anh đối phó với chúng, em trốn trước đi, không cho phép đi theo, em hãy đi theo lối cửa sổ đi!” Anh ra lệnh, hơn nữa không cho phép Kỳ Kỳ kháng cự.

Kỳ Kỳ hiểu Kiệt Lộ muốn kéo dài thời gian để cô thoát thân, trong lòng vô cùng kích động, dù ngày thường có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt hoặc thề non hẹn biển, nhưng chỉ có ở lúc nguy cấp, mới có thể chân chính nhận ra tâm ý của một người mà thôi.

Kiệt Lộ bình thường tuy buông thả, tính tình đáng ghét như đứa trẻ thích cố tình gây sự, nhưng thời khắc nguy hiểm lúc này, anh lại bày ra tư thế của đàn ông, thà hi sinh bản thân cũng phải bảo vệ cô, chỉ bằng điểm này, cô có thể để cho anh buông thả cả vạn năm nữa.

“Em có cách, đi theo em, chúng ta không cần tách ra.” Chẳng những cô không đi, còn kiên định kéo anh cùng đi, hơn nữa lộ ra nụ cười tự tin khiến Kiệt Lộ mở to mắt, không hiểu sao ở thời khắc khẩn cấp như thế, cô còn có thể cười được?

Nhưng tình huống khiến anh không thể nghĩ nhiều, đối phương rất nhanh sẽ vây bộn họ, tuy rằng anh đi theo Kỳ Kỳ, nhưng vẫn sốt ruột hỏi: “Em có cách gì? Nơi này ngoài cửa sổ không có con đường trốn khác!”

“Có, con đường bí mật!”

“Hả? Con đường bí mật?”

“Không phải anh vẫn muốn biết nhà em ở đâu sao? Bây giờ em đưa anh đến nhà của em.”

Dưới vẻ mặt kinh ngạc của Kiệt Lộ, cô kéo anh đi vào trước gương lớn, một tay đặt trên mặt kính, Kiệt Lộ đang muốn hỏi cô tính làm gì, không thể tưởng được kỳ tích xuất hiện ở trước mắt, Kỳ Kỳ lại đi vào trong gương, thân thể hút vào một nửa

“A? A? Điều này sao có –” Chữ thể còn chưa nói ra khỏi miệng, anh đã bị Kỳ Kỳ kéo vào mặt gương gọn sóng, biến mất không thấy gì nữa.

Tội của Âu Lợi đúng là giấy không thể gói được lửa, bị cảnh sát Newyork bắt.

Cảnh sát Newyork làm việc rất hiệu quả, ngay khi bọn họ tiến vào gương không lâu, Cảnh sát Newyork cũng đuổi tới, trực tiếp bắt Âu Lợi chờ điều tra.

Johnny vội vàng chạy đến chỗ Kiệt Lộ, khi anh vào cửa, kinh ngạc nhìn cảnh hỗn loạn bên trong, tựa như đánh giá một trận vừa rồi, nơi nơi bị phá hỏng, mà Kiệt Lộ vừa vặn nói xong với viên cảnh sát, nhìn thấy anh đến liền vẫy tay với anh, Johnny chào hỏi cảnh sát tổ về chủ nhà rồi, cảnh sát liền để anh đi qua.

“Trời, xảy ra chuyện gì thế?”

“Bốn gã bắt cóc xông tới, định hại tôi.”

“Cướp à?”

Kiệt Lộ lắc đầu. “Không biết, tôi chỉ có thể kể lại tình hình lúc đó cho cảnh sát nghe.”

“Kỳ –” Khi Johnny đang muốn hỏi Kỳ Kỳ ở đâu, Kiệt Lộ đưa tay che miệng anh lại, nhìn một viên cảnh sát khác, may mà không có ai chú ý đến bọn họ, anh nháy mắt với Johnny, ý bảo trước đừng hỏi nhiều, mà Johnny ăn ý mười phần với anh, tuy không rõ trong đó nguyên do, nhưng lập tức ngậm miệng không nói chuyện nữa.

Cảnh sát chụp ảnh mọi nơi làm bằng chứng, còng tay đám Âu Lợi đưa đi rồi, một người cảnh sát trong đi trong đó đi đến chỗ Kiệt Lộ.

“Hứa tiên sinh, phiền anh đến đồn cảnh sát ký tên vào biên bản.”

Kiệt Lộ gật gật đầu. “Vâng.”

“Cần tôi tìm luật sư không?”

Kiệt Lộ suy nghĩ rồi lắc đầu. “Tạm thời không cần, nếu cần, tôi sẽ nói lại cho anh.”

“Được, tôi đi với anh.”

Johnny không hổ là người bạn trung thành đáng tin cậy nhất, ở thời điểm quan trọng nhất vẫn đứng bên anh, giúp đỡ mọi lúc.

Đây là may mắn trong bất hạnh, tuy phòng làm việc của anh bị phá hỏng rồi, máy tính cũng nát, nhưng những đồ này có thể mua lại được, may mà không có ai bị thương, bình an là quan trọng nhất.

Khi Kiệt Lộ tường thuật lại với cảnh sát, tránh nặng tìm nhẹ không nói đến Kỳ Kỳ, mà bốn tên tội phạm kia bị bắt, không cần nhiều chứng cứ, hơn nữa những người này đều có tiền án, một người trong đó là tội phạm truy nã, lập tức dời lực chú ý của cảnh sát, chuẩn bị đưa về điều tra, xem còn có thể tìm ra vụ án nào không

Bọn họ rời khỏi đồn cảnh sát rồi, lúc này Johnny mới có cơ hội hỏi anh.

“Kỳ Kỳ đâu? Cô ấy ở chỗ nào?”

“Cô về rồi.”

Johnny nghĩ đến là anh nói Kỳ Kỳ trở lại nhà ở Newyork, gật gật đầu. “Cô ấy không có việc gì là tốt rồi, anh không muốn để cô ấy liên lụy, cho nên mới gạt cảnh sát à?”

Trên thực tế, là vì Kiệt Lộ cảm thấy nếu để cảnh sát biết có nhân vật Kỳ Kỳ này, chỉ sợ sẽ có mặt phiền toái khác, khi Kỳ Kỳ mang theo anh lướt qua gương rồi, anh liền hiểu được tất cả lời Kỳ Kỳ nói cho anh đều là sự thật.

Nếu Kỳ Kỳ thật sự ở Đài Loan, vậy cô ấy sẽ không có giấy phép nhập cảnh, nếu cảnh sát tra ra cô ấy ở lại phi pháp, chắc chắn sẽ bắt cô ấy, đây là nguyên nhân anh ngăn không cho Johnny nhắc tới Kỳ Kỳ ở trước mặt cảnh sát.

Từ khi Kỳ Kỳ mang theo anh xuyên qua gương, hai người bọn họ đã bị tách ra; không thấy Kỳ Kỳ nữa, mà chính anh lại xuất hiện căn hộ cũ trước đây.

Lúc ấy cả người anh khiếp sợ không thôi, nếu không chứng kiến thấy gương thần kỳ, mà mình lại từ gương chạy tới một nơi khác, sao anh có thể tin tưởng chuyện này là thật.

Rung động trong lòng anh không cách nào hình dung, lúc ấy anh lập tức gọi cho Johnny, cũng từ Johnny biết thì ra Kỳ Kỳ đã sớm gọi điện thoại cho Johnny, xin anh ấy lập tức báo cảnh sát, cho nên khi Kiệt Lộ chạy từ nhà cũ về phòng làm việc, cảnh sát đã đến bắt kẻ bắt cóc.

Trở lại phòng làm việc vô cùng thê thảm rồi, không phát hiện thấy bóng Kỳ Kỳ, anh vẫn chờ ở trước gương, thủy chung không thấy Kỳ Kỳ trở lại.

Kỳ Kỳ đi đâu? Vì sao cô ấy không trở lại?

Kiệt Lộ biết Kỳ Kỳ không thể rời khỏi anh anh, chắc chắn là cô ấy gặp phải khó khăn gì đó, nó làm anh lo lắng và lo lắng, khi anh đang suy nghĩ vì sao Kỳ Kỳ không trở lại tìm anh, đột nhiên nghĩ đến một chuyện –

Anh vội vàng tìm trong căn phòng lộn xộn, thật vất vả mới tìm thấy điện thoại của anh ở trong một đồng hồ, nhưng đã hết pin, vì thế anh lại vội vàng đi tìm dây sạc, đưa điện thoại đi động vào đó.

Một lát sau, anh mở nguồn điện di động ra kiểm tra tin nhắn, quả nhiên thấy một tin vừa gửi đến.

“Em ở Đài Loan, ma kính đã mất tác dụng, em không qua được nữa.”

Kiệt Lộ vừa mừng vừa sợ, cuối cùng anh nhẹ nhàng thở ra, lập tức gọi theo số vừa nhắn đến.

“Kiệt Lộ –” Khi giọng Kỳ Kỳ truyền đến qua điện thoại, Kiệt Lộ vui mừng gọi tên cô.

“Kỳ Kỳ!”

“Kiệt Lộ, cuối cùng em cũng liên lạc được với anh! Anh hãy nghe em nói, ma kính mất hiệu lực rồi, em không thể qua chỗ anh nữa, có thể là bởi vì bí mật của ma kính bị mất rồi nó liền đóng cửa thông đạo.”

“Anh đi tìm người!”

“Hả? Anh muốn tìm em? Nhưng em ở Đài Loan –”

“Là phố xx đường xx ngõ xx tòa nhà xx phòng xx, đúng không!”

“A? Anh thuộc à.”

“Em chờ anh, anh sẽ đi tìm em ngay! Ngoan ngoan chờ anh, đừng chạy loạn biết không?”

Sau đó, Kiệt Lộ không nói hai lời, cầm hộ chiếu, lập tức ra ngoài gọi taxi đến thẳng sân bay, trực tiếp muốn chạy về Đài Loan đi tìm bạn gái anh, anh không thể chờ thêm khắc nào nữa cả.

Khi bay được nửa vòng trái đất, khi Kiệt Lộ xuất hiện trước cửa nhà cô, Kỳ Kỳ không thể tin được, cô mở miệng, còn chưa kịp gọi tên anh, đã bị Kiệt Lộ ôm chặt, mạnh mẽ đến mức chẳng nhận thức được nữa.

Cô mặc Kiệt Lộ ôm mình, cảm xúc kích động.

Kiệt Lộ tìm được cô, vội vàng như thế, giờ khắc này cô cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất thế giới, cái ôm này khiến cô cảm thấy mình được trân trọng, không cần nhiều lời, giây phút này, trái tim họ đã hòa vào nhau.

Cảm giác được tình yêu thật đẹp.

Hai người ôm nhau rất chặt, không gì có thể đáng quý hơn chuyện mà họ đã trải qua.

Đời người luôn có những vấp ngã, không thể luôn êm đềm, quan trọng là hai người họ còn ở bên nhau, hơn nữa còn bình an vô sự, thế là đủ rồi.

Tuy mới xa nhau hai ngày nhưng cảm giác như đã rất lâu, Kiệt Lộ nói mọi chuyện về sau cho cô, kể trộm bị cảnh sát bắt, văn phòng bị hỏng, nhưng quan trọng là ý tưởng vẫn còn, tất cả đều ở trong đầu anh.

Cô lại kể cho anh chuyện ma kính, khi Kiệt Lộ bị đưa đến căn nhà cũ kia, cô lại bị đưa về căn nhà mình thuê lúc trước, mà trực giác của cô là chính xác, khi tiết lộ bí mật của ma kính, phép thuật của nó cũng chấm dứt, sau lần cuối ấy, ma kính sẽ biến thành một chiếc gương bình thường.

“Chẳng phải rất đơn giản à, em hãy lấy anh, sau này anh đi đâu em ở đó.”

“Hả.”

“Hả gì mà hả.”

“Anh đang cầu hôn em á?”

“Cầu hôn gì, tự em bảo muốn đi theo anh cả đời mà, không lấy anh, làm sao em theo anh sang Mỹ được?”

Trời ạ, sao lại có loại đàn ông như anh chứ, dùng giọng điệu xấu xa như thế để cầu hôn cô, mà trời ơi, sao lại có loại phụ nữ như cô nhỉ, chẳng những không tức giận, hai khóe miệng còn nở nụ cười cực tươi nữa.

“Được em lấy anh, cả đời này em sẽ bám theo anh!”

“Thế còn tạm được.”

Anh cũng cười, hơn nữa là cười đắc ý.

Đừng nói anh không yêu cô, chỉ mạnh miệng thế thôi, khi ôm cô đều là thương yêu và cưng chiều, còn ấn xuống một nụ hôn sâu nữa.

“Tiếp theo làm gì ạ?”

“Đi ăn món Đài Loan rồi nói tiếp.”

“A, anh còn chưa ăn cơm à?”

“Đồ ăn trên máy bay khó ăn chết đi được, em còn không biết anh kén ăn à?”

“Vậy anh muốn ăn gì?”

“Tất nhiên là món Đài Loan rồi, ăn xong ngủ một giấc, ngày mai theo anh về gặp gia đình.”

Kiệt Lộ vô cùng vội vã, vất vả về Đài Bắc một chuyến, vui vẻ kéo Kỳ Kỳ ra ngoài ăn món Đài trước rồi về nhà gặp ba mẹ.

Nửa tháng sau, cảnh sát Newyork báo cho Kiệt Lộ tiến độ điều tra, họ điều tra ra bốn gã này là do người ta xúi giục đến dạy dỗ anh.

Khi biết được em gái của thư ký Natalie là Jessica bị bắt, Kiệt Lộ khiếp sợ, tuy Âu Lợi là Jessica sai khiến nhưng anh biết Natalie mới là trùm sò phía sau...

Trái tim băng giá của anh phần nộ, bây giờ anh mới biết Natalie không yêu anh, tình yêu của cô ta là bản thân mình, mà cô gái ích kỷ này lại tìm người đối phó với anh.

Nhưng quen biết đã lâu, anh cũng không giữ bỏ hết ân oán với Natalie, Jess đã làm kẻ chết thay cho Natalie, tin rằng việc này đủ để dọa Natalie rồi, để Jess không phải ngồi tù, chắc chắn cô ta sẽ phải dùng mọi cách để cho Jess ra ngoài.

Đương nhiên anh hào phóng như thế cũng có nguyên nhân, nếu không phải Natalie đá anh, anh sẽ không có được Kỳ Kỳ, anh nên cảm ơn cô ta mới đúng, nhưng đừng nghĩ đời này anh sẽ để cô ta xuất hiện trước mắt anh nữa.

Tái ông mất ngựa, sao biết không phải phúc, có lẽ đời người muốn hiểu phải có mất, người tốt sẽ có phúc.

Gương kia ngự ở trên tường, ai là người phụ nữ đẹp nhất thế gian? Còn phải hỏi ư, tất nhiên là Kỳ Kỳ của anh rồi

Hết...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-kinh>